תּורה נבֿיאים וּכתובֿים

תּרגום ייִדיש פֿון יהואש

במִדְבּר

במִדְבּר

א 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן אין מדבר סינַי, אין אוהל-
מועד, אין ערשטן טאָג פֿון צווייטן חודש, אין צווייטן יאָר נאָך
זייער אַרויסגייִן פֿון לאַנד מִצרַיִם, אַזוי צו זאָגן:

2 נעמט אויף דעם מספּר פֿון דער גאַנצער עדה פֿון די קינדער פֿון
ישׂראל לויט זייערע משפּחות, לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, נאָך דער
צאָל פֿון נעמען, יעטווּעדער מאַנספּאַרשוין, לויט זייערע קעפּ. 3 פֿון
צוואַנציק יאָר אַלט און העכער, איטלעכן אין ישׂראל וואָס גייט
אַרויס אין חיל, זאָלט איר זיי ציילן לויט זייערע מחנות, דו און אַהרן.
4 און מיט אײַך זאָלן זײַן צו מאַן, צו מאַן פֿון אַ שבֿט, אַ מאַן וואָס
איז דער הויפּט פֿון זײַן פֿאָטערהויז. 5 און דאָס זײַנען די נעמען פֿון
די מענער וואָס זאָלן שטיין מיט אײַך: פֿון ראובֿן, אֶליצור דער זון פֿון
שדֵיאורן. 6 פֿון שמעון, שלומיאֵל דער זון פֿון צורישַׁדָין. 7 פֿון יהודה,
נַחשון דער זון פֿון עַמינָדָבֿן. 8 פֿון יִשׂשָׂכָר, נתַנאֵל דער זון פֿון צוֹעַרן.
9 פֿון זבֿולון, אֶליאָבֿ דער זון פֿון חלוֹנען. 10 פֿון די קינדער פֿון יוסף:
פֿון אפֿרים, אֶלישָׁמָע דער זון פֿון עַמיהודן; פֿון מנשה, גַמליאֵל דער
זון פֿון פּדָהצורן. 11 פֿון בנימין, אַבֿידָן דער זון פֿון גִדעוֹנין. 12 פֿון דָן,
אַחיעזר דער זון פֿון עַמישַׁדָין. 13 פֿון אָשר, פּגעִיאֵל דער זון פֿון
עָכרַנען. 14 פֿון גָד, אֶליָסָף דער זון פֿון דְעואֵלן. 15 פֿון נפֿתָּלי, אַחירַע
דער זון פֿון עֵינָנען.

16 די דאָזיקע זיַינען געווען גערופֿענע פֿון דער עדה, פֿירשטן פֿון
זייערע פֿאָטערשטאַמען; די הויפּטלײַט פֿון די טויזנטן פֿון ישׂראל
זיַינען זיי געווען. 17 און משה און אַהרן האָבן גענומען די דאָזיקע
מענער וואָס זיַינען אָנגערופֿן מיט די נעמען, 18 און זיי האָבן
איַינגעזאַמלט די גאַנצע עדה אין ערשטן טאָג פֿון צווייטן חוֹדש; און
זיי האָבן אָנגעגעבן זייער געבורט לויט זייערע משפּחות, לויט זייערע
פֿאָטערהיַיזער, נאָך דער צאָל פֿון נעמען, פֿון צוואַנציק יאָר אַלט און
העכער, לויט זייערע קעפּ. 19 אַזוי ווי גאָט האָט באַפֿוילן משהן, האָט
ער זיי געציילט אין מדבר סיניַ.

20 און די קינדער פֿון ראובֿן, ישׂראלס בכָור, זייערע געבורטן לויט
זייערע משפּחות, לויט זייערע פֿאָטערהיַיזער, נאָך דער צאָל פֿון
נעמען, לויט זייערע קעפּ, יעטוועדער מאַנספּאַרשוין פֿון צוואַנציק
יאָר אַלט און העכער, איטלעכער וואָס גייט אַרויס אין חיל – 21
זייערע געציילטע, פֿון שבֿט ראובֿן, זיַינען געווען זעקס און פֿערציק
טויזנט און פֿינף הונדערט.

22 פֿון די קינדער פֿון שמעון, זייערע געבורטן לויט זייערע משפּחות,
לויט זייערע פֿאָטערהיַיזער, זיַינע געציילטע נאָך דער צאָל פֿון נעמען,
לויט זייערע קעפּ, יעטוועדער מאַנספּאַרשוין פֿון צוואַנציק יאָר אַלט
און העכער, איטלעכער וואָס גייט אַרויס אין חיל – 23 זייערע
געציילטע, פֿון שבֿט שמעון, ניַין און פֿופֿציק טויזנט און דריַי
הונדערט.

24 פֿון די קינדער פֿון גָד, זייערע געבורטן לויט זייערע משפּחות, לויט
זייערע פֿאָטערהיַיזער, נאָך דער צאָל פֿון נעמען, פֿון צוואַנציק יאָר
אַלט און העכער, איטלעכער וואָס גייט אַרויס אין חיל – 25 זייערע
געציילטע, פֿון שבֿט גָד, פֿינף און פֿערציק טויזנט און זעקס הונדערט
און פֿופֿציק.

26 פֿון די קינדער פֿון יהודה, זייערע געבורטן לויט זייערע משפּחות,
לויט זייערע פֿאָטערהיַיזער, נאָך דער צאָל פֿון נעמען, פֿון צוואַנציק
יאָר אַלט און העכער, איטלעכער וואָס גייט אַרויס אין חיל – 27
זייערע געציילטע, פֿון שבֿט יהודה, פֿיר און זיבעציק טויזנט און
זעקס הונדערט.

28 פֿון די קינדער פֿון יִששָׂכָר, זייערע געבורטן לויט זייערע משפּחות,
לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, נאָך דער צאָל פֿון נעמען, פֿון צוואַנציק
יאָר אַלט און העכער, איטלעכער וואָס גייט אַרויס אין חיל — 29
זייערע געציילטע, פֿון שבֿט יִששָׂכָר, פֿיר און פֿופֿציק טויזנט און פֿיר
הונדערט.

30 פֿון די קינדער פֿון זבֿולון, זייערע געבורטן לויט זייערע משפּחות,
לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, נאָך דער צאָל פֿון נעמען, פֿון צוואַנציק
יאָר אַלט און העכער, איטלעכער וואָס גייט אַרויס אין חיל — 31
זייערע געציילטע, פֿון שבֿט זבֿולון, זיבן און פֿופֿציק טויזנט און פֿיר
הונדערט.

32 פֿון די קינדער פֿון יוסף: פֿון די קינדער פֿון אפֿרים, זייערע
געבורטן לויט זייערע משפּחות, לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, נאָך דער
צאָל פֿון נעמען, פֿון צוואַנציק יאָר אַלט און העכער, איטלעכער וואָס
גייט אַרויס אין חיל — 33 זייערע געציילטע, פֿון שבֿט אפֿרים,
פֿערציק טויזנט און פֿינף הונדערט.

34 פֿון די קינדער פֿון מנשה, זייערע געבורטן לויט זייערע משפּחות,
לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, נאָך דער צאָל פֿון נעמען, פֿון צוואַנציק
יאָר אַלט און העכער, איטלעכער וואָס גייט אַרויס אין חיל — 35
זייערע געציילטע, פֿון שבֿט מנשה, צוויי און דרײַסיק טויזנט און צוויי
הונדערט.

36 פֿון די קינדער פֿון בנימין, זייערע געבורטן לויט זייערע משפּחות,
לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, נאָך דער צאָל פֿון נעמען, פֿון צוואַנציק
יאָר אַלט און העכער, איטלעכער וואָס גייט אַרויס אין חיל — 37
זייערע געציילטע, פֿון שבֿט בנימין, פֿינף און דרײַסיק טויזנט און פֿיר
הונדערט.

38 פֿון די קינדער פֿון דָן, זייערע געבורטן לויט זייערע משפּחות, לויט
זייערע פֿאָטערהײַזער, נאָך דער צאָל פֿון נעמען, פֿון צוואַנציק יאָר
אַלט און העכער, איטלעכער וואָס גייט אַרויס אין חיל — 39 זייערע
געציילטע, פֿון שבֿט דָן, צוויי און זעכציק טויזנט און זיבן הונדערט.

40 פֿון די קינדער פֿון אָשר, זייערע געבורטן לויט זייערע משפּחות,
לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, נאָך דער צאָל פֿון נעמען, פֿון צוואַנציק

יאָר אַלט און העכער, איטלעכער וואָס גייט אַרויס אין חיל – 41
זייערע געציילטע, פֿון שבֿט אָשר, איין און פֿערציק טויזנט און פֿינף
הונדערט.

42 די קינדער פֿון נפֿתָּלי, זייערע געבורטן לויט זייערע משפּחות, לויט
זייערע פֿאָטערהײַזער, נאָך דער צאָל פֿון נעמען, פֿון צוואַנציק יאָר
אַלט און העכער, איטלעכער וואָס גייט אַרויס אין חיל – 43 זייערע
געציילטע, פֿון שבֿט נפֿתָּלי, דרײַ און פֿופֿציק טויזנט און פֿיר
הונדערט.

44 דאָס זײַנען די געציילטע וואָס משה און אַהרן האָבן געציילט, און
די פֿירשטן פֿון ישׂראל; צוועלף מאַן, צו איין מאַן פֿון זײַן פֿאָטערהויז
זײַנען זיי געווען. 45 און אַלע געציילטע פֿון די קינדער פֿון ישׂראל
לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, פֿון צוואַנציק יאָר אַלט און העכער,
איטלעכער וואָס גייט אַרויס אין חיל – אין ישׂראל, זײַנען געווען 46
אַלע געציילטע זײַנען געווען זעקס מאָל הונדערט טויזנט און דרײַ
טויזנט און פֿינף הונדערט און פֿופֿציק. 47 אָבער די לוִיִים לויט זייער
פֿאָטערשטאַם זײַנען ניט געציילט געוואָרן צווישן זיי.

48 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 49 דעם שבֿט לֵוִי
אָבער זאָלסטו ניט ציילן, און זייער צאָל זאָלסטו ניט אויפֿנעמען
צווישן די קינדער פֿון ישׂראל. 50 נאָר דו שטעל די לוִיִים איבער דעם
מִשכּן פֿון געזעץ, און איבער אַלע זײַנע כּלים, און איבער אַלץ וואָס
געהערט צו אים; זיי זאָלן טראָגן דעם מִשכּן, און אַלע זײַנע כּלים,
און זיי זאָלן אים באַדינען; און רונד אַרום דעם מִשכּן זאָלן זיי
לאַגערן. 51 און בײַם ציִען פֿון מִשכּן זאָלן אים די לוִיִים אַראָפּנעמען,
און בײַם רוען פֿון מִשכּן זאָלן אים די לוִיִים אויפֿשטעלן, און דער
פֿרעמדער וואָס גענענט זאָל געטייט ווערן. 52 און די קינדער פֿון
ישׂראל זאָלן לאַגערן איטלעכער אין זײַן לאַגער, און איטלעכער בײַ
זײַן פֿאָן, לויט זייערע מחנות. 53 און די לוִיִים זאָלן לאַגערן רונד
אַרום דעם מִשכּן פֿון געזעץ, כּדי עס זאָל ניט זײַן אַ צאָרן אויף דער
עדה פֿון די קינדער פֿון ישׂראל. און די לוִיִים זאָלן היטן די היטונג
פֿון דעם מִשכּן פֿון געזעץ.

54 און די קינדער פֿון ישׂראל האָבן אַזוי געטאָן; אַזוי ווי אַלץ וואָס
גאָט האָט באַפֿוילן משהן, אַזוי האָבן זיי געטאָן.

ב 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן און צו אַהרֹנען, אַזוי צו
זאָגן:

2 איטלעכער בײַ זײַן פֿאָן, לויט די צייכנס פֿון זייערע פֿאָטערהײַזער,
זאָלן לאַגערן די קינדער פֿון ישׂראל; אַקעגנאיבער רונד אַרום דעם
אוהל-מועד זאָלן זיי לאַגערן. 3 און די וואָס לאַגערן אין מזרח צו
זונאויפֿגאַנג זאָלן זײַן: די פֿאָן פֿון דעם לאַגער פֿון יהודה לויט זייערע
מחנות, מיט דעם פֿירשט פֿון די קינדער פֿון יהודה, נַחשון דעם זון
פֿון עַמינָדָבֿן, 4 און זײַן חיל – זייערע געציילטע, פֿיר און זיבעציק
טויזנט און זעקס הונדערט. 5 און די וואָס לאַגערן לעבן אים: שבֿט
יִשׂשָׂכָר, מיט דעם פֿירשט פֿון די קינדער פֿון יִשׂשכָר, נתַנאֵל דעם זון
פֿון צוֹעַרן, 6 און זײַן חיל – זײַנע געציילטע, פֿיר און פֿופֿציק טויזנט
און פֿיר הונדערט; 7 שבֿט זבֿולון, מיט דעם פֿירשט פֿון די קינדער
פֿון זבֿולון, אֶליאָבֿ דעם זון פֿון חֵלוֹנען, 8 און זײַן חיל – זײַנע
געציילטע, זיבן און פֿופֿציק טויזנט און פֿיר הונדערט. 9 אַלע
געציילטע פֿון דעם לאַגער פֿון יהודה: הונדערט און אַכציק טויזנט
און זעקס טויזנט און פֿיר הונדערט, לויט זייערע מחנות. זיי זאָלן
ציִען צוערשט.

10 די פֿאָן פֿון דעם לאַגער פֿון ראובֿן זאָל זײַן צו דָרום, לויט זייערע
מחנות, מיט דעם פֿירשט פֿון די קינדער פֿון ראובֿן, אֶליצור דעם זון
פֿון שדֵיאורן, 11 און זײַן חיל – זײַנע געציילטע, זעקס און פֿערציק
טויזנט און פֿינף הונדערט. 12 און די וואָס לאַגערן לעבן אים: שבֿט
שמעון, מיט דעם פֿירשט פֿון די קינדער פֿון שמעון, שלומיאֵל דעם
זון פֿון צורישַׁדָין, 13 און זײַן חיל – זייערע געציילטע, נײַן און
פֿופֿציק טויזנט און דרײַ הונדערט; 14 און שבֿט גָד, מיט דעם פֿירשט
פֿון די קינדער פֿון גָד, אֶליָסָף דעם זון פֿון רְעואֵלן, 15 און זײַן חיל –
זייערע געציילטע, פֿינף און פֿערציק טויזנט און זעקס הונדערט און
פֿופֿציק.

16 אַלע געציילטע פֿון דעם לאַגער פֿון ראובֿן, הונדערט טויזנט און
איין און פֿופֿציק טויזנט און פֿיר הונדערט און פֿופֿציק, לויט זייערע
מחנות. און זיי זאָלן ציִען די צווייטע.

17 און דער אוהל-מועד, דער לאַגער פֿון די לוִיִים, זאָל ציִען אין מיטן
פֿון די לאַגערן; אַזוי ווי זיי רוען, אַזוי זאָלן זיי ציִען; איטלעכער אויף
זײַן אָרט לויט זייערע פֿאָנעס.

18 די פֿאָן פֿון דעם לאַגער פֿון אפֿרים לויט זייער מחנות זאָל זײַן צו
מערבֿ, מיט דעם פֿירשט פֿון די קינדער פֿון אפֿרים, אֶלישָמָע דעם זון
פֿון עַמיהודן, 19 און זײַן חיל – זייערע געציילטע, פֿערציק טויזנט
און פֿינף הונדערט. 20 און לעבן אים שבֿט מנשה, מיט דעם פֿירשט
פֿון די קינדער פֿון מנשה, גַמליאֵל דעם זון פֿון פּדָהצורן, 21 און זײַן
חיל – זייערע געציילטע, צוויי און דרײַסיק טויזנט און צוויי
הונדערט; 22 און שבֿט בנימין, מיט דעם פֿירשט פֿון די קינדער פֿון
בנימין, אַבִידָן דעם זון פֿון גִדעוֹנִין, 23 און זײַן חיל – זייערע
געציילטע, פֿינף און דרײַסיק טויזנט און פֿיר הונדערט. 24 אַלע
געציילטע פֿון דעם לאַגער פֿון אפֿרים, הונדערט טויזנט און אַכט
טויזנט און הונדערט, לויט זייערע מחנות. און זיי זאָלן ציִען די
דריטע.

25 די פֿאָן פֿון דעם לאַגער פֿון דָן זאָל זײַן צו צפֿון, לויט זייערע
מחנות, מיט דעם פֿירשט פֿון די קינדער פֿון דָן, אַחיעזר דעם זון פֿון
עַמישַדָין, 26 און זײַן חיל – זייערע געציילטע, צוויי און זעכציק
טויזנט און זיבן הונדערט. 27 און די וואָס לאַגערן לעבן אים: שבֿט
אָשר, מיט דעם פֿירשט פֿון די קינדער פֿון אָשר, פּגעִיאֵל דעם זון פֿון
עָכרָנען, 28 און זײַן חיל – זייערע געציילטע, איין און פֿערציק טויזנט
און פֿינף הונדערט; 29 און שבֿט נפֿתָלי, מיט דעם פֿירשט פֿון די
קינדער פֿון נפֿתָלי, אַחירַע דעם זון פֿון עֵינָנען, 30 און זײַן חיל –
זייערע געציילטע, דרײַ און פֿופֿציק טויזנט און פֿיר הונדערט. 31 אַלע
געציילטע פֿון דעם לאַגער פֿון דָן, הונדערט טויזנט און זיבן און
פֿופֿציק טויזנט און זעקס הונדערט. זיי זאָלן ציִען צולעצט לויט
זייערע פֿאָנעס.

32 דאָס זײַנען די געציילטע פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, לויט זייערע
פֿאָטערהײַזער; אַלע געציילטע פֿון די לאַגערן, לויט זייערע מחנות,
זײַנען געווען זעקס מאָל הונדערט טויזנט און דרײַ טויזנט און פֿינף
הונדערט און פֿופֿציק. 33 אָבער די לוִיִים זײַנען ניט געציילט געוואָרן
צווישן די קינדער פֿון ישׂראל; אַזוי ווי גאָט האָט באַפֿוילן משהן.

34 און די קינדער פֿון ישׂראל האָבן געטאָן אַזוי ווי אַלץ וואָס גאָט
האָט באַפֿוילן משהן; אַזוי האָבן זיי גערוט לויט זייערע פֿאָנעס, און
אַזוי האָבן זיי געצויגן, איטלעכער לויט זײַנע משפּחות, בײַ זײַן
פֿאָטערהויז.

ג 1 און דאָס זײַנען די געבורטן פֿון אַהרֹנען און פֿון משהן, ווען
גאָט האָט גערעדט מיט משהן אויפֿן באַרג סיני. 2 און דאָס
זײַנען די נעמען פֿון אַהרנס זין: דער בכור נָדָב, און אַבֿיהוא, אֶלעָזָר,
און איתָמָר. 3 דאָס זײַנען די נעמען פֿון אַהרנס זין, די געזאַלבטע
כּהנים וואָס מע האָט דערפֿילט זייער האַנט צו טאָן די כּהונה. 4 און
נָדָב און אַבֿיהוא זײַנען געשטאָרבן פֿאַר גאָט ווען זיי האָבן געבראַכט
פֿרעמד פֿײַער פֿאַר גאָט, אין מדבר סיני, און קיין קינדער האָבן זיי
ניט געהאַט; און אֶלעָזָר און איתָמָר זײַנען געוואָרן כּהנים לעבן זייער
פֿאָטער אַהרֹנען.

5 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 6 מאַך גענענען
דעם שבֿט לֵוִי, און זאָלסט אים שטעלן פֿאַר אַהרן דעם כֹּהן, און זיי
זאָלן אים באַדינען. 7 און זיי זאָלן היטן זײַן היטונג און די היטונג פֿון
דער גאַנצער עדה פֿאַרן אוהל-מועד, צו דינען דעם דינסט פֿון מִשכּן.
8 און זיי זאָלן היטן אַלע כּלים פֿון אוהל-מועד, און די היטונג פֿון די
קינדער פֿון ישׂראל, צו דינען דעם דינסט פֿון מִשכּן. 9 זאָלסט געבן
די לוִיִם צו אַהרֹנען און צו זײַנע זין; אָפּגעגעבן זײַנען זיי אָפּגעגעבן
צו אים פֿון די קינדער פֿון ישׂראל. 10 און אַהרֹנען און זײַנע זין
זאָלסטו באַפֿעלן, זיי זאָלן היטן זייער כּהונה, און דער פֿרעמדער
וואָס גענענט זאָל געטייט ווערן.

11 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 12 און איך, זע,
האָב גענומען די לוִיִם פֿון צווישן די קינדער פֿון ישׂראל אָנשטאָט
איטלעכן בכור וואָס עפֿנט דעם טראַכט צווישן די קינדער פֿון
ישׂראל; און די לוִיִם זאָלן געהערן צו מיר. 13 וואָרום צו מיר
געהערט איטלעכער בכור; אין דעם טאָג וואָס איך האָב דערשלאָגן
איטלעכן בכור אין לאַנד מִצרַיִם האָב איך געהייליקט צו מיר
איטלעכן בכור אין ישׂראל, פֿון אַ מענטשן ביז אַ בהמה. צו מיר זאָלן
זיי געהערן: איך בין יהוה.

14 און גאָט האָט גערעדט צו משהן אין מדבר סינַי, אַזוי צו זאָגן:

15 צייל די קינדער פֿון לֵוִי לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, לויט זייערע
משפּחות; איטלעכן מאַנספּאַרשוין פֿון אַ חודש אַלט און העכער
זאָלסטו זיי ציילן.

16 און משה האָט זיי געציילט לויט דעם מויל פֿון גאָט, אַזוי ווי ער
איז באַפֿוילן געוואָרן. 17 און דאָס זײַנען געווען די זין פֿון לֵוִין מיט
זייערע נעמען: גֵרשון, און קְהָת, און מְרָרִי. 18 און דאָס זײַנען די
נעמען פֿון די זין פֿון גֵרשונען לויט זייערע משפּחות: לִבְנִי, און שִמְעִי.
19 און די זין פֿון קְהָתן לויט זייערע משפּחות: עַמְרָם, און יִצְהָר,
חֶבְרוֹן, און עוזִיאֵל. 20 און די זין פֿון מְרָרִין לויט זייערע משפּחות:
מַחלי, און מושִי. דאָס זײַנען די משפּחות פֿון לֵוִי לויט זייערע
פֿאָטערהײַזער.

21 פֿון גֵרשונען די משפּחה פֿון די לִבְנִים, און די משפּחה פֿון די
שִמְעִים; דאָס זײַנען די משפּחות פֿון די גֵרשונים. 22 זייערע
געציילטע לויט דער צאָל פֿון אַלע מאַנספּאַרשוינען פֿון אַ חודש אַלט
און העכער – זייערע געציילטע זײַנען געווען זיבן טויזנט און פֿינף
הונדערט. 23 די משפּחות פֿון די גֵרשונים האָבן געלאַגערט הינטער
דעם מִשכּן צו מערב. 24 און דער פֿירשט פֿון דעם פֿאָטערהויז פֿון די
גֵרשונים איז געווען אֶלְיָסָף דער זון פֿון לָאֵלן. 25 און די היטונג פֿון
די קינדער פֿון גֵרשון בײַם אוהל-מועד איז געווען דער מִשכּן, און
דאָס געצעלט, זײַן צודעק, און דער טירפֿאָרהאַנג פֿון אוהל-מועד, 26
און די אַרומהאַנגען פֿון דעם הויף, און דער טירפֿאָרהאַנג פֿון דעם
הויף וואָס רונד אַרום דעם מִשכּן און דעם מזבח, און זײַנע שטריק,
מיט אַלע זײַנע צובאַהער.

27 און פֿון קְהָתן די משפּחה פֿון די עַמְרָמִים, און די משפּחה פֿון די
יִצְהָרים, און די משפּחה פֿון די חֶבְרוֹנים, און די משפּחה פֿון די
עוזיאֵלים; דאָס זײַנען די משפּחות פֿון די קְהָתִים: 28 לויט דער צאָל
פֿון אַלע מאַנספּאַרשוינען פֿון אַ חודש אַלט און העכער, אַכט טויזנט
און זעקס הונדערט וואָס היטן די היטונג פֿון הייליקטום. 29 די
משפּחות פֿון די קינדער פֿון קְהָת האָבן געלאַגערט בײַן זײַט פֿון
מִשכּן, צו דָרום. 30 און דער פֿירשט פֿון דעם פֿאָטערהויז פֿון די
משפּחות פֿון די קְהָתים איז געווען אֶליצָפָן דער זון פֿון עוזיאֵלן.

31 און זייער היטונג איז געווען דער אָרון, און דער טיש, און די
מנוֹרה, און די מזבחות, און די הייליקע כּלים וואָס מע דינט מיט זיי,
און דער פֿאָרהאַנג, און אַלע זײַנע צובאַהער.

32 און דער פֿירשט איבער די פֿירשטן פֿון די לוִיִים איז געווען אֶלעָזָר
דער זון פֿון אַהרן דעם כֹּהן, דער אויפֿזעער איבער די וואָס היטן די
היטונג פֿון דעם הייליקטום.

33 פֿון מְרָרין די משפּחה פֿון די מַחלים, און די משפּחה פֿון די
מושים; דאָס זײַנען די משפּחות פֿון מְרָרי. 34 און זייערע געציילטע
לויט דער צאָל פֿון אַלע מאַנספּאַרשוינען פֿון אַ חודש אַלט און
העכער זײַנען געווען זעקס טויזנט און צוויי הונדערט. 35 און דער
פֿירשט פֿון דעם פֿאָטערהויז פֿון די משפּחות פֿון מְרָרי איז געווען
צוריאֵל דער זון פֿון אֲבִיחילן. זיי האָבן געלאַגערט ביין זײַט פֿון מִשכּן
צו צפֿון. 36 און די געשטעלטע היטונג פֿון די קינדער פֿון מְרָרי איז
געווען: די ברעטער פֿון מִשכּן, און זײַנע ריגלען, און זײַנע זײַלן, און
זײַנע שוועלן, און אַלע זײַנע כּלים, און אַלע זײַנע צובאַהער; 37 און
די זײַלן פֿון הויף רונד אַרום, און זייערע שוועלן, און זייערע
פֿלעקלעך, און זייערע שטריק.

38 און די וואָס האָבן געלאַגערט פֿאַר דעם מִשכּן צו מזרח, פֿאַר דעם
אוֹהל-מוֹעד צו זונאויפֿגאַנג, זײַנען געווען משה, און אַהרן און זײַנע
זין, וואָס האָבן געהיט די היטונג פֿון הייליקטום, פֿאַר דער היטונג
פֿון די קינדער פֿון ישׂראל; און דער פֿרעמדער וואָס גענענט, האָט
געזאָלט געטייט ווערן.

39 אַלע געציילטע פֿון די לוִיִים, וואָס משה און אַהרן האָבן געציילט
לויט דעם מויל פֿון גאָט, נאָך זייערע משפּחות, אַלע מאַנספּאַרשוינען
פֿון אַ חודש אַלט און העכער, צוויי און צוואַנציק טויזנט.

40 און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: צייל אַלע ערשטגעבאָרענע
מאַנספּאַרשוינען פֿון די קינדער פֿון ישׂראל פֿון אַ חודש אַלט און
העכער, און נעם אויף די צאָל פֿון זייערע נעמען. 41 און זאָלסט
נעמען פֿאַר מיר, גאָט, די לוִיִים אָנשטאָט אַלע בכוֹרים צווישן די
קינדער פֿון ישׂראל, און די בהמות פֿון די לוִיִים אָנשטאָט אַלע
בכוֹרים צווישן די בהמות פֿון די קינדער פֿון ישׂראל.

42 און משה האָט איבערגעציילט, אַזוי ווי גאָט האָט אים באַפֿוילן,
אַלע בכורים צווישן די קינדער פֿון ישׂראל. 43 און אַלע
ערשטגעבאָרענע מאַנספּאַרשוינען, לויט דער צאָל פֿון נעמען, פֿון אַ
חודש אַלט און העכער, נאָך זייערע געציילטע, זײַנען געווען צוויי און
צוואַנציק טויזנט און צוויי הונדערט און דרײַ און זיבעציק.

44 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 45 נעם די לוִיִם
אָנשטאָט אַלע בכורים צווישן די קינדער פֿון ישׂראל, און די בהמות
פֿון די לוִיִם אָנשטאָט זייערע בהמות, און די לוִיִם זאָלן געהערן צו
מיר, גאָט. 46 און צום אויסלייז פֿאַר די צוויי הונדערט און דרײַ און
זיבעציק פֿון די בכורים פֿון די קינדער פֿון ישׂראל וואָס קומען אויס
מער פֿון די לוִיִם, 47 זאָלסטו נעמען צו פֿינף, צו פֿינף שֶקל פֿון אַ
קאָפּ; אויפֿן הייליקן שֶקל זאָלסטו עס נעמען, צוואַנציק גֵרָה דער
שֶקל. 48 און זאָלסט געבן דאָס געלט צו אַהרֹנען און צו זײַנע זין:
דעם אויסלייז פֿאַר די וואָס קומען אויס מער צווישן זיי.

49 האָט משה גענומען דאָס אויסלייזגעלט פֿון די וואָס זײַנען
אויסגעקומען מער ווי די וואָס זײַנען אויסגעלייזט געוואָרן דורך די
לוִיִם; 50 פֿון די בכורים פֿון די קינדער פֿון ישׂראל האָט ער גענומען
דאָס געלט: טויזנט און דרײַ הונדערט און פֿינף און זעכציק, אויפֿן
הייליקן שֶקל. 51 און משה האָט געגעבן דאָס אויסלייזגעלט צו
אַהרֹנען און צו זײַנע זין, לויט דעם מויל פֿון גאָט, אַזוי ווי גאָט האָט
משהן באַפֿוילן.

ד

1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן און צו אַהרֹנען, אַזוי צו זאָגן:
2 נעם אויף די צאָל פֿון די קינדער פֿון קהָת פֿון צווישן די
קינדער פֿון לֵוִי, לויט זייערע משפחות, לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, 3
פֿון דרײַסיק יאָר אַלט און העכער, און ביז פֿופֿציק יאָר אַלט,
איטלעכן וואָס גייט אַרײַן אין דינסט, צו טאָן אַרבעט אין אוהל-
מועד. 4 דאָס איז דער דינסט פֿון די קינדער פֿון קהָת אין אוהל-מועד
אַרום די הייליקסטע הייליקייטן: 5 אַהרן און זײַנע זין זאָלן קומען
בײַם ציִען פֿון לאַגער, און זיי זאָלן אַראָפּנעמען דעם פּרוֹכֶת פֿון
צווישנשייד, און צודעקן דערמיט דעם אָרון פֿון געזעץ. 6 און זיי זאָלן
אַרויפֿטאָן דערויף אַ צודעק פֿון תַּחש-פֿעל, און אַריבערשפּרייטן פֿון

אויבן אַ טוך פֿון לויטער בלאָער וואָל, און אַרײַנטאָן זײַנע שטאַנגען.
7 און אויף דעם טיש פֿון אָנגעזיכט זאָלן זיי פֿאַרשפּרייטן אַ טוך פֿון
בלאָער וואָל, און אַרויפֿטאָן דערויף די שיסלען, און די שאָלן, און די
קאַנען, און די בעכערס פֿאַר גיסונג; און דאָס שטענדיקע ברויט זאָל
בלײַבן דערויף. 8 און זיי זאָלן פֿאַרשפּרייטן אויף זיי אַ טוך פֿון
ווערמילרויט, און דאָס אַריבערדעקן מיט אַ צודעק פֿון תּחש־פֿעל,
און אַרײַנטאָן זײַנע שטאַנגען. 9 און זיי זאָלן נעמען אַ טוך פֿון
בלאָער וואָל, און אַריבערדעקן די מנוֹרה פֿאַר לײַכטונג, און אירע
רערלעך, און אירע צווענגלעך, און אירע אַשפֿענדלעך, און אַלע אירע
אײלגעפֿעסן וואָס מע באַדינט זי מיט זיי. 10 און זיי זאָלן אַרײַנטאָן זי
און אַלע אירע כּלים אין אַ צודעק פֿון תּחש־פֿעל, און אַרויפֿטאָן אויף
אַ שטאַנג. 11 און אויף דעם גילדערנעם מזבח זאָלן זיי פֿאַרשפּרייטן
אַ טוך פֿון בלאָער וואָל, און אים אַריבערדעקן מיט אַ צודעק פֿון
תּחש־פֿעל, און אַרײַנטאָן זײַנע שטאַנגען. 12 און זיי זאָלן נעמען אַלע
כּלים פֿון דינסט וואָס מע דינט מיט זיי אין הייליקטום, און זיי
אַרײַנטאָן אין אַ טוך פֿון בלאָער וואָל, און זיי אַריבערדעקן מיט אַ
צודעק פֿון תּחש־פֿעל, און אַרויפֿטאָן אויף אַ שטאַנג. 13 און זיי זאָלן
אָפּרייניקן די אַש פֿון מזבח, און פֿאַרשפּרייטן אויף אים אַ טוך פֿון
פּורפּל. 14 און זיי זאָלן אַרויפֿטאָן אויף אים אַלע זײַנע כּלים וואָס מע
דינט מיט זיי אויף אים, די פֿײַערפֿאַנען, די גאָפּלען, און די שופֿלען,
און די שפּרענגבעקנס – אַלע כּלים פֿון מזבח; און זיי זאָלן
אַריבערשפּרייטן אויף אים אַ צודעק פֿון תּחש־פֿעל, און אַרײַנטאָן
זײַנע שטאַנגען. 15 און אַז אַהרן און זײַנע זין האָבן געענדיקט
צודעקן דאָס הייליקע, און אַלע הייליקע כּלים, בײַם ציִען פֿון לאַגער,
זאָלן דערנאָך קומען די קינדער פֿון קהָת, זיי צו טראָגן; אָבער זיי
זאָלן זיך ניט אָנרירן אָן דעם הייליקן, וואָרום זיי וועלן שטאַרבן. דאָס
איז וואָס די קינדער פֿון קהָת דאַרפֿן טראָגן פֿון אוהל־מוֹעד. 16 און
די אויפֿזעונג פֿון אֶלעָזָר דעם זון פֿון אַהרן דעם כּהן זאָל זײַן איבער
דעם אייל פֿאַר לײַכטונג, און דעם ווײַרויך פֿון שמעקעדיקע געווירצן,
און דעם שטענדיקן שפּײַזאָפּפֿער, און דעם אייל פֿון זאַלבונג; די
אויפֿזעונג איבער דעם גאַנצן מִשכּן מיט אַלץ וואָס אין אים, סײַ דאָס
הייליקטום, און סײַ זײַנע כּלים.

17 און גאָט האָט גערעדט צו משהן און צו אַהרֹנען, אַזוי צו זאָגן: 18
איר זאָלט ניט לאָזן פֿאַרשניטן ווערן דעם שבֿט פֿון די משפּחות פֿון
די קהָתים, פֿון צווישן די לוִיִים; 19 נײַערט אַזוי טוט מיט זיי, כּדי זיי

זאָלן לעבן און ניט שטאַרבן, ווען זיי גענענען צו די הייליקסטע
הייליקייטן: אַהרן און זײַנע זין זאָלן אַרײַנגיין, און זיי שטעלן
יעטוועדער איינעם אויף זײַן דינסט, און בײַ זײַן משׂא. 20 און זיי
זאָלן ניט אַרײַנגיין זען ווי מע צענעמט דאָס הייליקטום, און
שטאַרבן.

נָשׂא

21 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 22 נעם אויף די
צאָל אויך פֿון די קינדער פֿון גֵרשוֹן לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, לויט
זייערע משפּחות. 23 פֿון דרײַסיק יאָר אַלט און העכער, ביז פֿופֿציק
יאָר אַלט, זאָלסטו זיי ציילן, איטלעכן וואָס קומט דינען אין דינסט,
צו טאָן אַרבעט אין אוהל-מוֹעד. 24 דאָס איז דער דינסט פֿון די
משפּחות פֿון די גֵרשונים בײַם אַרבעטן און בײַם טראָגן: 25 זיי זאָלן
טראָגן די פֿאָרהאַנגען פֿון מִשכּן, און דעם אוהל-מוֹעד, זײַן צודעק,
און דעם צודעק פֿון תַּחש-פֿעל וואָס אויבן איבער אים, און דעם
טירפֿאָרהאַנג פֿון אוהל-מוֹעד: 26 און די אַרומהאַנגען פֿון הויף, און
דעם טירפֿאָרהאַנג פֿון טויער פֿון דעם הויף וואָס רונד אַרום דעם
מִשכּן און דעם מזבח, און זייערע שטריק, און אַלע זייערע
אַרבעטגעצײַג; און אַלץ וואָס דאַרף דערמיט געטאָן ווערן
זאָלן זיי טאָן. 27 לויט דעם מויל פֿון אַהרֹנען און זײַנע זין זאָל געשען
דער גאַנצער דינסט פֿון די קינדער פֿון די גֵרשונים, אין אַל זייער
טראָגן, און אין אַל זייער דינסט; און איר זאָלט איבערגעבן אין זייער
היטונג אַלץ וואָס זיי דאַרפֿן טראָגן. 28 דאָס איז דער דינסט פֿון די
משפּחות פֿון די קינדער פֿון די גֵרשונים אין אוהל-מוֹעד; און זייער
היטונג זאָל זײַן אונטער דער האַנט פֿון איתָמָר דעם זון פֿון אַהרן
דעם כֹּהן.

29 די קינדער פֿון מְרָרי, זיי אויך זאָלסטו ציילן לויט זייערע משפּחות,
לויט זייערע פֿאָטערהײַזער. 30 פֿון דרײַסיק יאָר אַלט און העכער, און
ביז פֿופֿציק יאָר אַלט, זאָלסטו זיי ציילן, איטלעכן וואָס גייט אַרײַן
אין דינסט צו טאָן די אַרבעט פֿון אוהל-מוֹעד. 31 און דאָס איז וואָס
זיי דאַרפֿן אָפּהיטן צו טראָגן, לויט זייער גאַנצן דינסט אין אוהל-
מוֹעד: די ברעטער פֿון מִשכּן, און זײַנע ריגלען, און זײַנע זײַלן, און
זײַנע שוועלן; 32 און די זײַלן פֿון הויף רונד אַרום, און זייערע

שוועלן, און זייערע פֿלעקלעך, און זייערע שטריק – אַלע זייערע
זאַכן, און אַלע זייערע צובאַהער. און מיט די נעמען זאָלט איר
אויסציילן די זאַכן וואָס זיי דאַרפֿן אָפּהיטן צו טראָגן. 33 דאָס איז
דער דינסט פֿון די משפּחות פֿון די קינדער פֿון מְרָרִי, לויט אַל זייער
דינסט אין אוֹהל-מוֹעד, אונטער דער האַנט פֿון איתָמָר דעם זון פֿון
אַהרן דעם כֹּהן.

34 און משה און אַהרן און די פֿירשטן פֿון דער עדה האָבן געציילט די
קינדער פֿון די קְהָתִים לויט זייערע משפּחות, און לויט זייערע
פֿאָטערהײַזער, 35 פֿון דרײַסיק יאָר אַלט און העכער, און ביז פֿופֿציק
יאָר אַלט, איטלעכן וואָס איז אַרײַן אין דינסט צו דער אַרבעט אין
אוֹהל-מוֹעד. 36 און זייערע געציילטע לויט זייערע משפּחות, זײַנען
געווען צוויי טויזנט זיבן הונדערט און פֿופֿציק. 37 דאָס זײַנען די
געציילטע פֿון די משפּחות פֿון די קְהָתִים, אַלע וואָס האָבן געדינט
אין אוֹהל-מוֹעד, די וואָס משה און אַהרן האָבן געציילט לויט דעם
מויל פֿון גאָט דורך משהן.

38 און די געציילטע פֿון די קינדער פֿון גֵרשוֹן לויט זייערע משפּחות,
און לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, 39 פֿון דרײַסיק יאָר אַלט און העכער,
און ביז פֿופֿציק יאָר אַלט, איטלעכער וואָס איז אַרײַן אין דינסט צו
דער אַרבעט אין אוֹהל-מוֹעד. 40 זייערע געציילטע לויט זייערע
משפּחות, לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, זײַנען געווען צוויי טויזנט און
זעקס הונדערט און דרײַסיק. 41 דאָס זײַנען די געציילטע פֿון די
משפּחות פֿון די קינדער פֿון גֵרשוֹן, אַלע וואָס האָבן געדינט אין
אוֹהל-מוֹעד, די וואָס משה און אַהרן האָבן געציילט לויט דעם מויל
פֿון גאָט.

42 און די געציילטע פֿון די משפּחות פֿון די קינדער פֿון מְרָרִי לויט
זייערע משפּחות, לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, 43 פֿון דרײַסיק יאָר
אַלט און העכער, און ביז פֿופֿציק יאָר אַלט, איטלעכער וואָס איז
אַרײַן אין דינסט צו דער אַרבעט אין אוֹהל-מוֹעד 44 זייערע
געציילטע לויט זייערע משפּחות, זײַנען געווען דרײַ טויזנט און צוויי
הונדערט. 45 דאָס זײַנען די געציילטע פֿון די משפּחות פֿון די קינדער
פֿון מְרָרִי, וואָס משה און אַהרן האָבן געציילט לויט דעם מויל פֿון
גאָט דורך משהן.

46 אַלע געציילטע וואָס משה און אַהרן און די פֿירשטן פֿון ישׂראל
האָבן געציילט פֿון די לוִיִים לויט זייערע משפּחות, און לויט זייערע
פֿאָטערהײַזער, 47 פֿון דרײַסיק יאָר אַלט און העכער, און ביז פֿופֿציק
יאָר אַלט, איטלעכער וואָס איז געקומען דינען דעם דינסט פֿון
אַרבעט, און דעם דינסט פֿון טראָגן, אין אוֹהל-מוֹעד. 48 זייערע
געציילטע זײַנען געווען אַכט טויזנט און פֿינף הונדערט און אַכציק.
49 לויט דעם מויל פֿון גאָט דורך משהן האָט מען זיי געשטעלט
יעטוועדער מאַן אויף זײַן דינסט און אויף זײַן משׂא. אַזוי איז געווען
זייער ציילונג וואָס גאָט האָט באַפֿוילן משהן.

ה 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 באַפֿעל די
קינדער פֿון ישׂראל, זיי זאָלן אַרויסשיקן פֿון לאַגער איטלעכן
מצורע, און איטלעכן פֿלוסיקן, און איטלעכן וואָס איז אומריין פֿון
אַ טויטן לײַב. 3 סײַ אַ זכר סײַ אַ נקבֿה זאָלט איר אַרויסשיקן, אויסן
לאַגער זאָלט איר זיי אַרויסשיקן, כּדי זיי זאָלן ניט פֿאַראומריייניקן
זייערע לאַגערן וואָס איך רו צווישן זיי.

4 האָבן די קינדער פֿון ישׂראל אַזוי געטאָן, און זיי האָבן זיי
אַרויסגעשיקט אויסן לאַגער; אַזוי ווי גאָט האָט גערעדט צו משהן,
אַזוי האָבן די קינדער פֿון ישׂראל געטאָן.

5 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 6 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל:

אַ מאַן אָדער אַ פֿרוי, אַז זיי וועלן באַגיין עפּעס אַ מענטשלעכע זינד,
צו פֿעלשן אַ פֿעלשונג אָן גאָט, און יענע זעל וועט זיך פֿאַרשולדיקן,
7 זאָלן זיי זיך מתוודה זײַן אויף זייערע זינד וואָס זיי האָבן באַגאַנגען;
און ער זאָל אומקערן דעם קרן פֿון זײַן פֿאַרשולדיקונג, און צאָלייגן
דערצו אַ פֿינפֿטל דערפֿון, און אָפּגעבן צו דעם קעגן וועמען ער האָט
זיך פֿאַרשולדיקט. 8 און אַז דער מאַן האָט ניט קיין קרובֿ, וועמען
אומצוקערן דאָס פֿאַרשולדיקטע, זאָל דאָס פֿאַרשולדיקטע וואָס
דאַרף אומגעקערט ווערן, געהערן צו גאָט, צום כּהן; אַחוץ דעם
ווידער פֿון פֿאַרגעבונג, וואָס דערמיט זאָל מען מכפּר זײַן אויף אים.

9 און יעטוועדער אָפּשיידונג, פֿון אַלע געהייליקטע זאַכן פֿון די
קינדער פֿון ישׂראל, וואָס זיי וועלן ברענגען צום כֹּהן, זאָל געהערן צו
אים. 10 און די געהייליקטע זאַכן פֿון איטלעכן זאָלן געהערן צו
אים: וואָס עמיצער וועט געבן צום כֹּהן, זאָל געהערן צו אים.

11 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 12 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסטו זאָגן צו זיי:

אַז עמיצן איינעמס ווײַב וועט אַראָפּ פֿון וועג, און וועט פֿעלשן אַ
פֿעלשונג אָן אים, 13 און אַ מאַן וועט ליגן מיט איר אַ בײַשלאָף פֿון
זאָמען, און עס וועט זײַן פֿאַרהוילן פֿון די אויגן פֿון איר מאַן, ווײַל זי
איז פֿאַראומרייניקט געוואָרן פֿאַרבאָרגענערהייט, און קיין עדות
אַקעגן איר איז ניטאָ, און זי איז ניט געכאַפּט געוואָרן; 14 און אַ
גײַסט פֿון אייפֿערזוכט וועט קומען אויף אים, און ער וועט ווערן
אייפֿערזיכטיק אויף זײַן ווײַב, ווען זי איז פֿאַראומרייניקט געוואָרן;
אָדער אַ גײַסט פֿון אייפֿערזוכט וועט קומען אויף אים, און ער וועט
ווערן אייפֿערזיכטיק אויף זײַן ווײַב, און זי איז ניט פֿאַראומרייניקט
געוואָרן; 15 זאָל דער מאַן ברענגען זײַן ווײַב צום כֹּהן, און ברענגען
איר קרבן מיט איר, אַ צענטל אֵיפֿה גערשטענע מעל; ער זאָל ניט
אַרויפֿגיסן דערויף אייל, און ניט אַרויפֿטאָן דערויף ווײַרויך, וואָרום אַ
שפּײַזאָפּפֿער פֿון אייפֿערזוכט איז דאָס, אַ שפּײַזאָפּפֿער פֿון
דערמאָנונג, וואָס דערמאָנט אַ זינד. 16 און דער כֹּהן זאָל זי מאַכן
גענענען, און זי אַוועקשטעלן פֿאַר גאָט. 17 און דער כֹּהן זאָל נעמען
הייליקע וואַסער אין אַ ליימענער כּלי, און פֿון דעם שטויב פֿאָס איז
אויפֿן באָדעם פֿון מִשכּן זאָל דער כֹּהן נעמען, און אַרײַנטאָן אין דעם
וואַסער. 18 און דער כֹּהן זאָל שטעלן די פֿרוי פֿאַר גאָט, און
צעשויבערן דעם קאָפּ פֿון דער פֿרוי, און געבן אויף אירע האַנטפֿלעכן
דאָס שפּײַזאָפּפֿער פֿון דערמאָנונג, דאָס איז דאָס שפּײַזאָפּפֿער פֿון
אייפֿערזוכט; און אין דעם כֹּהנס האַנט זאָל זײַן דאָס דאָזיקע וואַסער
פֿון ביטערניש וואָס מאַכט פֿאַרשאָלטן. 19 און דער כֹּהן זאָל זי
באַשווערן, און זאָגן צו דער פֿרוי: אויב קיין מאַן איז ניט געלעגן מיט
דיר, און אויב דו ביסט ניט אַראָפּ פֿון וועג אין אומריינקייט הינטער
דײַן מאַן, בלײַב אומגעשאַט פֿון דעם דאָזיקן וואַסער פֿון ביטערניש
וואָס מאַכט פֿאַרשאָלטן. 20 אויב אָבער דו ביסט אַראָפּ פֿון וועג
הינטער דײַן מאַן, און אויב דו ביסט פֿאַראומרייניקט געוואָרן, און אַ
מאַן איז געלעגן מיט דיר אַחוץ דײַן מאַן – 21 און דער כֹּהן זאָל

באַשווערן די פֿרוי מיט אַ שבֿועה פֿון אַ קללה, און דער כּהן זאָל זאָגן
צו דער פֿרוי – זאָל דיך גאָט מאַכן פֿאַר אַ קללה און פֿאַר אַ שבֿועה
צווישן דײַן פֿאָלק, אַז גאָט וועט מאַכן אַוועקפֿאַלן דײַן דיך, און
געשווען דײַן בויך; 22 און דאָס דאָזיקע וואַסער וואָס מאַכט
פֿאַרשאָלטן זאָל אַרײַן אין דײַנע אינגעווייד, צו מאַכן געשוועלן דעם
בויך, און מאַכן אַוועקפֿאַלן דעם דיך; און די פֿרוי זאָל זאָגן: אָמן!
אָמן! 23 און דער כּהן זאָל אויפֿשרײַבן די דאָזיקע קללות אויף אַ
מגילה, און אָפּמעקן אין דעם וואַסער פֿון ביטערניש. 24 און ער זאָל
געבן טרינקען דער פֿרוי דאָס וואַסער פֿון ביטערניש וואָס מאַכט
פֿאַרשאָלטן, און דאָס וואַסער וואָס מאַכט פֿאַרשאָלטן וועט אַרײַן
אין איר פֿאַר אַ ביטערניש. 25 און דער כּהן זאָל נעמען פֿון דער
פֿרויס האַנט דאָס שפּײַזאָפּפֿער פֿון אײפֿערזוכט, און אויפֿהייבן דאָס
שפּײַזאָפּפֿער פֿאַר גאָט, און עס גענענען צום מזבח. 26 און דער כּהן
זאָל אָננעמען אַ הויפֿן פֿון דעם שפּײַזאָפּפֿער – זײַן דערמאָנונג, און
דעמפֿן אויפֿן מזבח; און דערנאָך זאָל ער געבן טרינקען דער פֿרוי
דאָס וואַסער. 27 און אַז ער וועט איר געבן טרינקען דאָס וואַסער,
איז, אויב זי איז פֿאַראומרייניקט געוואָרן, און האָט געפֿעלשט אַ
פֿעלשונג אָן איר מאַן, וועט דאָס וואַסער וואָס מאַכט פֿאַרשאָלטן,
אַרײַן אין איר פֿאַר אַ ביטערניש, און איר בויך וועט געשוואָלן ווערן,
און איר דיך וועט אַוועקפֿאַלן; און די פֿרוי וועט ווערן פֿאַר אַ קללה
צווישן איר פֿאָלק. 28 אויב אָבער די פֿרוי איז ניט פֿאַראומרייניקט
געוואָרן, און זי איז ריין, וועט זי בלײַבן אומגעשאַט, און וועט
אַנטפֿאַנגען זאָמען.

29 דאָס איז דער זין פֿון אײפֿערזוכט: אַז אַ ווײַב וועט אַראָפּגיין פֿון
וועג הינטער איר מאַן, און וועט פֿאַראומרייניקט ווערן,30 אָדער אַז
אַ גײַסט פֿון אײפֿערזוכט וועט קומען אויף אַ מאַן, און ער וועט ווערן
אײפֿערזיכטיק אויף זײַן ווײַב, זאָל ער שטעלן די ווײַב פֿאַר גאָט, און
דער כּהן זאָל טאָן צו איר דעם דאָזיקן דין. 31 און דער מאַן וועט זײַן
ריין פֿון זינד, און יענע פֿרוי וועט טראָגן איר זינד.

ו 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסט זאָגן צו זיי:

אַז אַ מאַן אָדער אַ פֿרוי וועט קלאָר אַ נדר טאָן דעם נדר פֿון אַ נזיר,
זיך אָפּצושיידן צו גאָט, 3 זאָל ער פֿון וויַין און שטאַרקן געטראַנק זיך
אָפּהאַלטן; עסיק פֿון וויַין און עסיק פֿון שטאַרקן געטראַנק זאָל ער
ניט טרינקען, און קיין זאַפֿט פֿון טרויבן זאָל ער ניט טרינקען; און
טרויבן פֿרישע אָדער געטריקנטע זאָל ער ניט עסן. 4 אַלע טעג פֿון
זײַן נזירשאַפֿט זאָל ער פֿון אַלץ וואָס ווערט געמאַכט פֿון וויַינשטאָק,
פֿון קערנדלעך ביז אַ שאָלעכץ ניט עסן. 5 אַלע טעג פֿון זײַן נדר פֿון
נזירשאַפֿט זאָל אַ גאָלמעסער ניט אַריבערגיין איבער זײַן קאָפּ; ביז
עס ווערן פֿול די טעג וואָס ער וועט זיך אָפּשיידן צו גאָט, זאָל ער זײַן
הייליק: לאָזן וואַקסן ווילד די האָר פֿון זײַן קאָפּ. 6 אַלע טעג וואָס ער
שיידט זיך אָפּ צו גאָט, זאָל ער צו דעם לײַב פֿון אַ טויטן ניט צוגיין. 7
אָן זײַן פֿאָטער און אָן זײַן מוטער, אָן זײַן ברודער און אָן זײַן
שוועסטער, אַפֿילו אָן זיי זאָל ער זיך ניט פֿאַראומרייניקן, אַז זיי
שטאַרבן, וואָרום די נזירשאַפֿט פֿון זײַן גאָט איז אויף זײַן קאָפּ. 8
אַלע טעג פֿון זײַן נזירשאַפֿט איז ער הייליק צו גאָט. 9 און אַז אַ
עמיצער וועט שטאַרבן לעבן אים פּלוצלינג אומגעריכט, און וועט
פֿאַראומרייניקן זײַן נזיר-קאָפּ, זאָל ער אָפּגאָלן זײַן קאָפּ אין דעם
טאָג וואָס ער ווערט ריין: אויפֿן זיבעטן טאָג זאָל ער אים אָפּגאָלן. 10
און אויפֿן אַכטן טאָג זאָל ער ברענגען צוויי טורטלטויבן, אָדער צוויי
יונגע טויבן, צום כּהן, צום אײַנגאַנג פֿון אוֹהל-מוֹעד. 11 און דער כּהן
זאָל מאַכן איינע פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער, און איינע פֿאַר אַ בראַנדאָפּפֿער,
און מכפּר זײַן אויף אים פֿאַר וואָס ער האָט געזינדיקט אָן דעם
טויטן; און ער זאָל הייליקן זײַן קאָפּ אין יענעם טאָג. 12 און ער זאָל
זיך אָפּשיידן צו גאָט די טעג פֿון זײַן נזיר-שאַפֿט, און ברענגען אַ
יאָריקן שעפּס פֿאַר אַ שולדאָפּפֿער, און די פֿריערדיקע טעג זאָלן
אָפּפֿאַלן, וואָרום זײַן נזירשאַפֿט איז פֿאַראומרייניקט געוואָרן.

13 און דאָס איז דער דין פֿון אַ נזיר: אין דעם טאָג וואָס די טעג פֿון
זײַן נזירשאַפֿט ווערן פֿול, זאָל מען אים ברענגען צום אײַנגאַנג פֿון
אוֹהל-מוֹעד; 14 און ער זאָל גענענען זײַן קרבן צו גאָט, איין שעפּס אַ
יאָריקן אָן אַ פֿעלער פֿאַר א בראַנדאָפּפֿער, און איין שאָף אַ יאָריקע
אָן אַ פֿעלער פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער, און איין ווידער אָן אַ פֿעלער פֿאַר אַ
פֿרידאָפּפֿער, 15 און אַ קאָרב אומגעזײַערטן ברויט, חלות פֿון

זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, און אומגעזײַערטע קוכנס באַשמירט
מיט אייל, און זייער שפּײַזאָפּפֿער און זייערע גיסאָפּפֿער. 16 און דער
כּהן זאָל עס גענענען פֿאַר גאָט, און מאַכן זײַן זינדאָפּפֿער און זײַן
בראַנדאָפּפֿער. 17 און דעם ווידער זאָל ער מאַכן אַ פֿרידאָפּפֿער צו
גאָט, מיט דעם קאָרב אומגעזײַערטן ברויט; און דער כּהן זאָל מאַכן
זײַן שפּײַזאָפּפֿער און זײַן גיסאָפּפֿער. 18 און דער נזיר זאָל אָפּגאָלן
בײַם אײַנגאַנג פֿון אוהל-מוֹעד זײַן נזיר-קאָפּ, און נעמען די האָר פֿון
זײַן נזיר-קאָפּ, און אַרויפֿטאָן אויף דעם פֿײַער וואָס אונטערן
פֿרידאָפּפֿער. 19 און דער כּהן זאָל נעמען די שולטער, אַ געקאָכטע,
פֿון דעם ווידער, און איין אומגעזײַערטע חלה פֿון דעם קאָרב, און
איין אומגעזײַערטן קוכן, און אַרויפֿטאָן אויף דעם נזירס הענט, נאָך
דעם ווי ער האָט זיך אָפּגעגאָלט זײַנע נזיר-האָר. 20 און דער כּהן זאָל
זיי אויפֿהייבן אַן אויפֿהייבונג פֿאַר גאָט; דאָס איז הייליק צום כּהן,
מיט דער ברוסט פֿון אויפֿהייבונג, און מיט דעם שענקל פֿון
אָפּשיידונג. און דערנאָך מעג דער נזיר טרינקען ווײַן.

21 דאָס איז דער דין פֿון דעם נזיר וואָס טוט אַ נדר, וועגן זײַן קרבן
צו גאָט פֿאַר זײַן נזירשאַפֿט, אַחוץ וואָס זײַן האַנט פֿאַרמאָגט נאָך
צוצוגעבן ; אַזוי ווי זײַן נדר וואָס ער וועט אַ נדר טאָן, אַזוי מוז ער
טאָן, לויט דעם דין פֿון זײַן נזירשאַפֿט.

22 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן:23 רעד צו אַהרֹנען
און צו זײַנע זין, אַזוי צו זאָגן: אַזוי זאָלט איר בענטשן די קינדער פֿון
ישׂראל; זאָגט צו זיי:

24 גאָט זאָל דיך בענטשן,
און דיך היטן!
25 גאָט זאָל דערלײַכטן זײַן פּנים צו דיר,
און דיך לײַטזעליקן!
26 גאָט זאָל אויפֿהייבן זײַן פּנים צו דיר,
און דיר באַשערן שלום!

27 און זיי זאָלן אַרויפֿטאָן מײַן נאָמען אויף די קינדער פֿון ישׂראל,
און איך וועל זיי בענטשן.

ז 1 און עס איז געווען, אין דעם טאָג וואָס משה האָט געענדיקט
אויפֿשטעלן דעם מִשכּן, און האָט אים געזאַלבט, און אים
געהייליקט מיט אַלע זײַנע כּלים, און דעם מזבח מיט אַלע זײַנע כּלים
– אַז ער האָט זיי געזאַלבט און זיי געהייליקט, 2 האָבן געגעבנט די
פֿירשטן פֿון ישׂראל, די הויפּט פֿון זייערע פֿאָטערהײַזער – זיי, די
פֿירשטן פֿון די שבֿטים, זיי וואָס זײַנען געשטאַנען בײַ דער ציילונג; 3
און זיי האָבן געבראַכט זייער קרבן פֿאַר גאָט, זעקס צוגעדעקטע
וועגן, און צוועלף רינדער: אַ וואָגן פֿאַר צוויי פֿירשטן, און אַן אָקס
פֿאַר איטלעכן; און זיי האָבן זיי געגעבנט צום מִשכּן. 4 האָט גאָט
געזאָגט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 5 נעם צו פֿון זיי, און עס זאָל זײַן
אויף צו דינען דעם דינסט פֿון אוהל-מוֹעד; און זאָלסט עס געבן צו
די לוִיִים, איטלעכן לויט זײַן דינסט. 6 האָט משה גענומען די וועגן
און די רינדער, און האָט זיי געגעבן צו די לוִיִים. 7 צוויי וועגן און פֿיר
רינדער האָט ער געגעבן צו די קינדער פֿון גֵרשוֹן, לויט זייער דינסט.
8 און פֿיר וועגן און אַכט רינדער האָט ער געגעבן צו די קינדער פֿון
מרָרי, לויט זייער דינסט אונטער דער האַנט פֿון איתָמָר דעם זון פֿון
אַהרן דעם כּהן. 9 אָבער צו די קינדער פֿון קהָת האָט ער גאָרנישט
געגעבן, וואָרום דער דינסט פֿון די הייליקע זאַכן איז געווען אויף זיי;
אויפֿן אַקסל האָבן זיי געדאַרפֿט טראָגן.

10 און די פֿירשטן האָבן געבראַכט די באַנײַונג פֿון מזבח אין דעם
טאָג וואָס ער איז געזאַלבט געוואָרן – די פֿירשטן האָבן געבראַכט
זייער קרבן פֿאַר דעם מזבח. 11 און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: צו
איין פֿירשט אַ טאָג, צו איין פֿירשט אַ טאָג, זאָלן זיי ברענגען זייער
קרבן פֿאַר דער באַנײַאונג פֿון מזבח.

12 און דער וואָס האָט געבראַכט זײַן קרבן דעם ערשטן טאָג איז
געווען נַחשוֹן דער זון פֿון עַמינָדָבֿ, פֿון שבֿט יהודה. 13 און זײַן קרבן
איז געווען: איין זילבערנע שיסל וואָס איר וואָג איז געווען הונדערט
און דרײַסיק שֶקל, איין זילבערנער שפּרענגבעקן פֿון זיבעציק שֶקל,
אויפֿן הייליקן שֶקל; ביידע פֿול מיט זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל,
פֿאַר אַ שפּײַזאָפּפֿער; 14 איין גילדערנע שאָל פֿון צען שֶקל, פֿול מיט
ווײַרויך; 15 איין יונגער אָקס, איין ווידער, איין שעפּס אַ יאָריקער,
פֿאַר אַ בראַנדאָפּפֿער; 16 איין ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; 17 און
פֿאַר אַ פֿרידאָפּפֿער, צוויי רינדער, פֿינף ווידערס, פֿינף בעק, פֿינף
שעפּסן יאָריקע. דאָס איז דער קרבן פֿון נַחשוֹן דעם זון פֿון עַמינָדָבֿ.

18 אויפֿן צווייטן טאָג האָט געבראַכט נתַנאֵל דער זון פֿון צוֹעַרן, דער
פֿירשט פֿון יִשָׂשׂכָר. 19 ער האָט געבראַכט פֿאַר זײַן קרבן איין
זילבערנע שיסל וואָס איר וואָג איז געווען הונדערט און דרײַסיק
שֶקל, איין זילבערנעם שפּרענגבעקן פֿון זיבעציק שֶקל, אויפֿן הייליקן
שֶקל; ביידע פֿול מיט זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, פֿאַר אַ
שפּײַזאָפּפֿער; 20 איין גילדערנע שאָל פֿון צען שֶקל, פֿול מיט ווײַרויך;
21 איין יונגן אָקס, איין ווידער, איין שעפּס אַ יאָריקן, פֿאַר אַ
בראַנדאָפּפֿער; 22 איין ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; 23 און פֿאַר אַ
פֿרידאָפּפֿער, צוויי רינדער, פֿינף ווידערס, פֿינף בעק, פֿינף שעפּסן
יאָריקע. דאָס איז דער קרבן פֿון נתַנאֵל דעם זון פֿון צוֹעַרן.

24 אויפֿן דריטן טאָג, דער פֿירשט פֿון די קינדער פֿון זבֿולון, אֶליאָבֿ
דער זון פֿון חלוֹנען. 25 זײַן קרבן איז געווען: איין זילבערנע שיסל
וואָס איר וואָג איז געווען הונדערט און דרײַסיק שֶקל, איין
זילבערנער שפּרענגבעקן פֿון זיבעציק שֶקל, אויפֿן הייליקן שֶקל;
ביידע פֿול מיט זעמלמעל פֿאַרמֵשט מיט אייל, פֿאַר אַ שפּײַזאָפּפֿער;
26 איין גילדערנע שאָל פֿון צען שֶקל, פֿול מיט ווײַרויך; 27 איין
יונגער אָקס, איין ווידער, איין שעפּס אַ יאָריקער, פֿאַר אַ
בראַנדאָפּפֿער; 28 איין ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; 29 און פֿאַר אַ
פֿרידאָפּפֿער, צוויי רינדער, פֿינף ווידערס, פֿינף בעק, פֿינף שעפּסן
יאָריקע. דאָס איז דער קרבן פֿון אֶליאָבֿ דעם זון פֿון חלונען.

30 אויפֿן פֿירטן טאָג, דער פֿירשט פֿון די קינדער פֿון ראובֿן, אֶליצור
דער זון פֿון שדֵיאורן. 31 זײַן קרבן איז געווען: איין זילבערנע שיסל
וואָס איר וואָג איז געווען הונדערט און דרײַסיק שֶקל, איין
זילבערנער שפּרענגבעקן פֿון זיבעציק שֶקל, אויפֿן הייליקן שֶקל;
ביידע פֿול מיט זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, פֿאַר אַ שפּײַזאָפּפֿער;
32 איין גילדערנע שאָל פֿון צען שֶקל, פֿול מיט ווײַרויך; 33 איין
יונגער אָקס, איין ווידער, איין שעפּס אַ יאָריקער, פֿאַר אַ
בראַנדאָפּפֿער; 34 איין ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; 35 און פֿאַר אַ
פֿרידאָפּפֿער, צוויי רינדער, פֿינף ווידערס, פֿינף בעק, פֿינף שעפּסן
יאָריקע. דאָס איז דער קרבן פֿון אֶליצור דעם זון פֿון שדֵיאורן.

36 אויפֿן פֿינפֿטן טאָג, דער פֿירשט פֿון די קינדער פֿון שמעון,
שלומיאֵל דער זון פֿון צורישַדָין. 37 זײַן קרבן איז געווען: איין
זילבערנע שיסל וואָס איר וואָג איז געווען הונדערט און דרײַסיק

שֶׁקל, איין זילבערנער שפּרענגבעקן פֿון זיבעציק שֶׁקל, אויפֿן הייליקן
שֶׁקל; ביידע פֿול מיט זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, פֿאַר אַ
שפּײַזאָפּפֿער: 38 איין גילדערנע שאָל פֿון צען שֶׁקל, פֿול מיט ווײַרויך;
39 איין יונגער אָקס, איין ווידער, איין שעפּס אַ יאָריקערער פֿאַר אַ
בראַנדאָפּפֿער; 40 איין ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; 41 און פֿאַר אַ
פֿרידאָפּפֿער, צוויי רינדער, פֿינף ווידערס, פֿינף בעק, פֿינף שעפּסן
יאָריקע. דאָס איז דער קרבן פֿון שלומיאֵל דעם זון פֿון צורישַׁדָין.

42 אויפֿן זעקסטן טאָג, דער פֿירשט פֿון די קינדער פֿון גָד, אֶליָסָף
דער זון פֿון דְעוּאֵלן. 43 זײַן קרבן איז געווען: איין זילבערנע שיסל
וואָס איר וואָג איז געווען הונדערט און דרײַסיק שֶׁקל, איין
זילבערנער שפּרענגבעקן פֿון זיבעציק שֶׁקל, אויפֿן הייליקן שֶׁקל;
ביידע פֿול מיט זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, פֿאַר אַ שפּײַזאָפּפֿער;
44 איין גילדערנע שאָל פֿון צען שֶׁקל, פֿול מיט ווײַרויך; 45 איין
יונגער אָקס, איין ווידער, איין שעפּס אַ יאָריקער, פֿאַר אַ
בראַנדאָפּפֿער; 46 איין ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; 47 און פֿאַר אַ
פֿרידאָפּפֿער, צוויי רינדער, פֿינף ווידערס, פֿינף בעק, פֿינף שעפּסן
יאָריקע. דאָס איז דער קרבן פֿון אֶליָסָף דעם זון פֿון דְעוּאֵלן.

48 אויפֿן זיבעטן טאָג, דער פֿירשט פֿון די קינדער פֿון אפֿרים,
אֶלישָׁמָע דער זון פֿון עַמיהודן. 49 זײַן קרבן איז געווען: איין
זילבערנע שיסל וואָס איר וואָג איז געווען הונדערט און דרײַסיק
שֶׁקל, איין זילבערנער שפּרענגבעקן פֿון זיבעציק שֶׁקל, אויפֿן הייליקן
שֶׁקל; ביידע פֿול מיט זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, פֿאַר אַ
שפּײַזאָפּפֿער; 50 איין גילדערנע שאָל פֿון צען שֶׁקל, פֿול מיט ווײַרויך;
51 איין יונגער אָקס, איין ווידער, איין שעפּס אַ יאָריקער, פֿאַר אַ
בראַנדאָפּפֿער; 52 איין ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; 53 און פֿאַר אַ
פֿרידאָפּפֿער, צוויי רינדער, פֿינף ווידערס, פֿינף בעק, פֿינף שעפּסן
יאָריקע. דאָס איז דער קרבן פֿון אֶלישָׁמָע דעם זון פֿון עַמיהודן.

54 אויפֿן אַכטן טאָג, דער פֿירשט פֿון די קינדער פֿון מנשה, גַמליאֵל
דער זון פֿון פּדָהצורן. 55 זײַן קרבן איז געווען: איין זילבערנע שיסל
וואָס איר וואָג איז געווען הונדערט און דרײַסיק שֶׁקל, איין
זילבערנער שפּרענגבעקן פֿון זיבעציק שֶׁקל, אויפֿן הייליקן שֶׁקל;
ביידע פֿול מיט זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, פֿאַר אַ שפּײַזאָפּפֿער;
56 איין גילדערנע שאָל פֿון צען שֶׁקל, פֿול מיט ווײַרויך; 57 איין

יונגער אָקס, איין ווידער, איין שעפּס אַ יאָריקער, פֿאַר אַ
בראַנדאָפּפֿער; 58 איין ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; 59 און פֿאַר אַ
פֿרידאָפּפֿער, צוויי רינדער, פֿינף ווידערס, פֿינף בעק, פֿינף שעפּסן
יאָריקע. דאָס איז דער קרבן פֿון גַמליאֵל דעם זון פֿון פּדָהצורן.

60 אויפֿן נײַנטן טאָג, דער פֿירשט פֿון די קינדער פֿון בנימין, אַבֿידָן
דער זון פֿון גִדעוֹנין. 61 זײַן קרבן איז געווען: איין זילבערנע שיסל
וואָס איר וואָג איז געווען הונדערט און דרײַסיק שֶקל, איין
זילבערנער שפּרענגבעקן פֿון זיבעציק שֶקל, אויפֿן הייליקן שֶקל;
ביידע פֿול מיט זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, פֿאַר אַ שפּײַזאָפּפֿער;
62 איין גילדערנע שאָל פֿון צען שֶקל, פֿול מיט ווײַרויך; 63 איין
יונגער אָקס, איין ווידער, איין שעפּס אַ יאָריקער, פֿאַר אַ
בראַנדאָפּפֿער; 64 איין ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; 65 און פֿאַר אַ
פֿרידאָפּפֿער, צוויי רינדער, פֿינף ווידערס, פֿינף בעק, פֿינף שעפּסן
יאָריקע. דאָס איז דער קרבן פֿון אַבֿידָן דעם זון פֿון גִדעוֹנין.

66 אויפֿן צענטן טאָג, דער פֿירשט פֿון די קינדער פֿון דָן, אַחיעזר דער
זון פֿון עַמישַדָין. 67 זײַן קרבן איז געווען: איין זילבערנע שיסל וואָס
איר וואָג איז געווען הונדערט און דרײַסיק שֶקל, איין זילבערנער
שפּרענגבעקן פֿון זיבעציק שֶקל, אויפֿן הייליקן שֶקל; ביידע פֿול מיט
זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, פֿאַר אַ שפּײַזאָפּפֿער; 68 איין
גילדערנע שאָל פֿון צען שֶקל, פֿול מיט ווײַרויך; 69 איין יונגער אָקס,
איין ווידער, איין שעפּס אַ יאָריקער, פֿאַר אַ בראַנדאָפּפֿער; 70 איין
ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; 71 און פֿאַר אַ פֿרידאָפּפֿער, צוויי
רינדער, פֿינף ווידערס, פֿינף בעק, פֿינף שעפּסן יאָריקע. דאָס איז דער
קרבן פֿון אַחיעזר דעם זון פֿון עַמישַדָין.

72 אויפֿן עלפֿטן טאָג, דער פֿירשט פֿון די קינדער פֿון אָשר, פּגעִיאֵל
דער זון פֿון עָכרָנען. 73 זײַן קרבן איז געווען: איין זילבערנע שיסל
וואָס איר וואָג איז געווען הונדערט און דרײַסיק שֶקל, איין
זילבערנער שפּרענגבעקן פֿון זיבעציק שֶקל, אויפֿן הייליקן שֶקל;
ביידע פֿול מיט זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, פֿאַר אַ שפּײַזאָפּפֿער;
74 איין גילדערנע שאָל פֿון צען שֶקל, פֿול מיט ווײַרויך; איין יונגער
אָקס, איין ווידער, איין שעפּס אַ יאָריקער, פֿאַר אַ בראַנדאָפּפֿער; 76
איין ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; 77 און פֿאַר אַ פֿרידאָפּפֿער, צוויי

רינדער, פֿינף ווידערס, פֿינף בעק, פֿינף שעפּסן יאָריקע. דאָס איז דער
קרבן פֿון פּגעִיאֵל דעם זון פֿון עָכרָנען.

78 אויפֿן צוועלפֿטן טאָג, דער פֿירשט פֿון די קינדער פֿון נפֿתָּלי,
אַחירַע דער זון פֿון עֵינָנען. 79 זײַן קרבן איז געווען: איין זילבערנע
שיסל וואָס איר וואָג איז געווען הונדערט און דרײַסיק שֶׁקל, איין
זילבערנער שפּרענגבעקן פֿון זיבעציק שֶׁקל, אויפֿן הייליקן שֶׁקל;
ביידע פֿול מיט זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, פֿאַר אַ שפּײַזאָפּפֿער;
80 איין גילדערנע שאָל פֿון צען שֶׁקל, פֿול מיט ווײַרויך; 81 איין
יונגער אָקס, איין ווידער, איין שעפּס אַ יאָריקער, פֿאַר אַ
בראַנדאָפּפֿער; 82 איין ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; 83 און פֿאַר אַ
פֿרידאָפּפֿער, צוויי רינדער, פֿינף ווידערס, פֿינף בעק, פֿינף שעפּסן
יאָריקע. דאָס איז דער קרבן פֿון אַחירַע דעם זון פֿון עֵינָנען.

84 דאָס איז געווען די באַנײַאונג פֿון דעם מזבח, אין דעם טאָג וואָס
ער איז געזאַלבט געוואָרן, פֿון די פֿירשטן פֿון ישׂראל: צוועלף
זילבערנע שיסלען, צוועלף זילבערנע שפּרענגבעקנס, צוועלף
גילדערנע שאָלן; 85 איטלעכע שיסל הונדערט און דרײַסיק שֶׁקל
זילבער, און איטלעכער שפּרענגבעקן זיבעציק; דאָס גאַנצע זילבער
פֿון די כּלים, צוויי טויזנט און פֿיר הונדערט, אויפֿן הייליקן שֶׁקל. 86
צוועלף גילדערנע שאָלן פֿול מיט ווײַרויך, צו צען, צו צען שֶׁקל אַ
שאָל, אויפֿן הייליקן שֶׁקל; דאָס גאַנצע גאָלד פֿון די שאָלן, הונדערט
און צוואַנציק. 87 אַלע רינדער פֿאַר בראַנדאָפּפֿער: צוועלף אָקסן;
ווידערס צוועלף; שעפּסן יאָריקע צוועלף, מיט זייער שפּײַזאָפּפֿער,
און ציגנבעק צוועלף, פֿאַר זינדאָפּפֿער. 88 און אַלע רינדער פֿאַר
פֿרידאָפּפֿער: פֿיר און צוואַנציק אָקסן; ווידערס זעכציק, בעק
זעכציק, שעפּסן יאָריקע זעכציק. דאָס איז געווען די באַנײַאונג פֿון
דעם מזבח נאָך דעם ווי ער איז געזאַלבט געוואָרן.

89 און אַז משה איז געקומען אין אוֹהל-מוֹעד כּדי גאָט זאָל רעדן מיט
אים, האָט ער געהערט דעם קָול רעדן צו אים פֿון איבער דעם דעק
וואָס אויפֿן אָרון פֿון געזעץ, פֿון צווישן די צוויי כּרובֿים; אַזוי האָט
ער גערעדט צו אים.

בְּהַעֲלֹתְךָ

ח 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 רעד צו
אַהרֹנען און זאָלסט זאָגן צו אים: אַז דו צינדסט אָן די ליכט
זאָלן די זיבן רערלעך לײַכטן פֿאָרנט צו פֿון דער מנוֹרה. 3 און אַהרן
האָט אַזוי געטאָן: ער האָט אָנגעצונדן די רערלעך פֿאָרנט צו פֿון דער
מנוֹרה, אַזוי ווי גאָט האָט באַפֿוילן משהן.

4 און אַזוי איז געווען די אַרבעט פֿון דער מנוֹרה: געהאַמערט פֿון
גאָלד; ביז אויף איר פֿוסגעשטעל, ביז אויף אירע בלומען, איז זי
געווען געהאַמערט; אַזוי ווי די זעונג וואָס גאָט האָט באַוויזן משהן,
אַזוי האָט ער געמאַכט די מנוֹרה.

5 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 6 נעם די לוִיִם פֿון
צווישן די קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסט זיי ריײניקן. 7 און אַזוי
זאָלסטו טאָן צו זיי, זיי צו ריײניקן: שפּריץ אויף זיי וואַסער פֿון
ריײניקונג, און זיי זאָלן אַריבערפֿירן אַ גאָלמעסער איבער זייער גאַנצן
לײַב, און וואַשן זייערע קליידער, און זיך ריײניקן. 8 און זיי זאָלן
נעמען אַ יונגען אָקס, און דאָס שפּײַזאָפּפֿער דערצו פֿון זעמלמעל
פֿאַרמישט מיט אײל; און אַ צווייטן יונגן אָקס זאָלסטו נעמען פֿאַר אַ
זינדאָפּפֿער. 9 און זאָלסט מאַכן גענענען די לוִיִם פֿאַרן אוֹהל-מוֹעד;
און זאָלסט אײַנזאַמלען די גאַנצע עדה פֿון די קינדער פֿון ישׂראל. 10
און זאָלסט מאַכן גענענען די לוִיִם פֿאַר גאָט, און די קינדער פֿון
ישׂראל זאָלן אָנלענען זייערע הענט אויף די לוִיִם. 11 און אַהרן זאָל
אויפֿהייבן די לוִיִם אַן אויפֿהייבונג פֿאַר גאָט פֿון די קינדער פֿון
ישׂראל, כּדי זיי זאָלן זײַן אויף צו דינען דעם דינסט פֿון גאָט. 12 און
די לוִיִם זאָלן אָנלענען זייערע הענט אויפֿן קאָפּ פֿון די אָקסן; און
מאַך איינעם אַ זינדאָפּפֿער און איינעם אַ בראַנדאָפּפֿער צו גאָט,
מכפּר צו זײַן אויף די לוִיִם. 13 און זאָלסט שטעלן די לוִיִם פֿאַר
אַהרֹנען און פֿאַר זײַנע זין, און זיי אויפֿהייבן אַן אויפֿהייבונג צו גאָט.
14 און זאָלסט אָפּשיידן די לוִיִם פֿון צווישן די קינדער פֿון ישׂראל,
און די לוִיִם זאָלן געהערן צו מיר. 15 און דערנאָך זאָלן קומען די
לוִיִם צו באַדינען דעם אוֹהל-מוֹעד; און זאָלסט זיי ריײניקן, און זיי
אויפֿהייבן אַן אויפֿהייבונג. 16 וואָרום אָפּגעגעבן זײַנען זיי אָפּגעגעבן
צו מיר פֿון צווישן די קינדער פֿון ישׂראל; אָנשטאָט איטלעכן וואָס

עפֿנט דעם טראַכט, איטלעכן בכָור פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, האָב
איך זיי גענומען פֿאַר מיר. 17 וואָרום צו מיר געהערט איטלעכער
בכָור צווישן די קינדער פֿון ישׂראל, פֿון אַ מענטשן אָדער פֿון אַ
בהמה; אין דעם טאָג וואָס איך האָב דערשלאָגן אַלע בכורים אין
לאַנד מִצרַיִם, האָב איך זיי געהייליקט צו מיר. 18 און איך האָב
גענומען די לוִיִים אָנשטאָט אַלע בכורים צווישן די קינדער פֿון
ישׂראל. 19 און איך האָב געגעבן די לוִיִים אָפּגעגעבענע צו אַהרֹנען
און צו זײַנע קינדער פֿון צווישן די קינדער פֿון ישׂראל, צו דינען דעם
דינסט פֿון די קינדער פֿון ישׂראל אין אֹוהל-מוֹעד, און מכפּר צו זײַן
אויף די קינדער פֿון ישׂראל, כּדי עס זאָל ניט זײַן צווישן די קינדער
פֿון ישׂראל אַ פּלאָג, אַז די קינדער פֿון ישׂראל וועלן גענענען צום
הייליקטום.

20 און משה און אַהרן און די גאַנצע עדה פֿון די קינדער פֿון ישׂראל
האָבן אַזוי געטאָן צו די לוִיִים; אַזוי ווי אַלץ וואָס גאָט האָט באַפֿוילן
משהן וועגן די לוִיִים, אַזוי האָבן די קינדער פֿון ישׂראל צו זיי געטאָן.
21 און די לוִיִים האָבן זיך גערייניקט, און האָבן געוואַשן זייערע
קליידער; און אַהרן האָט זיי אויפֿגעהייבן אַן אויפֿהייבונג פֿאַר גאָט,
און אַהרן האָט מכפּר געווען אויף זיי, כּדי זיי צו רייניקן. 22 און
דערנאָך זײַנען געקומען די לוִיִים צו דינען זייער דינסט אין אֹוהל-
מוֹעד, אונטער אַהרֹנען און אונטער זײַנע זין; אַזוי ווי גאָט האָט
באַפֿוילן משהן וועגן די לוִיִים, אַזוי האָבן זיי צו זיי געטאָן.

23 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 24 דאָס איז וועגן
די לוִיִים: פֿון פֿינף און צוואַנציק יאָר אַלט און העכער זאָל ער קומען
צו דינען דעם דינסט בײַ דער אַרבעט פֿון אֹוהל-מוֹעד. 25 און נאָך
פֿופֿציק יאָר אַלט זאָל ער זיך אומקערן פֿון דעם אַרבעטדינסט, און
מער ניט דינען. 26 נאָר ער זאָל אונטערהעלפֿן זײַנע ברידער אין
אֹוהל-מוֹעד צו היטן די היטונג, אָבער קיין דינסט זאָל ער מער ניט
דינען. אַזוי זאָלסטו טאָן מיט די לוִיִים אין זייערע היטונגען.

ט 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן אין מדבר סינַי, אין צווייטן
יאָר נאָך זייער אַרויסגיין פֿון לאַנד מִצרַיִם, אין ערשטן חודש,
אַזוי צו זאָגן: 2 די קינדער פֿון ישׂראל זאָלן מאַכן דעם קָרבן-פּסח אין

זײַן געשטעלטער צײַט. 3 אין פֿערצנטן טאָג פֿון דעם דאָזיקן חודש
קעגן אָוונט, אין זײַן געשטעלטער צײַט זאָלט איר אים מאַכן; לויט
אַלע זײַנע דינים און לויט אַלע זײַנע געזעצן זאָלט איר אים מאַכן.

4 האָט משה גערעדט צו די קינדער פֿון ישׂראל, צו מאַכן דעם קָרבן-
פּסח. 5 און זײ האָבן געמאַכט דעם קָרבן-פּסח אין ערשטן חודש, אין
פֿערצנטן טאָג פֿון חודש קעגן אָוונט, אין מדבר סיני; אַזוי ווי אַל
וואָס גאָט האָט באַפֿוילן משהן, אַזוי האָבן די קינדער פֿון ישׂראל
געטאָן.

6 אָבער עס זײַנען געווען מענער וואָס זײַנען געווען אומריין פֿון דעם
טויטן לײַב פֿון אַ מענטשן, און זײ האָבן ניט געקענט מאַכן דעם
קָרבן-פּסח אין יענעם טאָג; האָבן זײ גענענט פֿאַר משהן און פֿאַר
אַהרֹנען אין יענעם טאָג. 7 און יענע מענער האָבן צו אים געזאָגט:
מיר זײַנען אומריין פֿון דעם טויטן לײַב פֿון אַ מענטשן; פֿאַר וואָס
זאָלן מיר געמינערט ווערן, ניט מקריבֿ צו זײַן דעם קרבן פֿון גאָט אין
זײַן געשטעלטער צײַט צווישן די קינדער פֿון ישׂראל? 8 האָט משה
געזאָגט צו זײ: האַרט, און איך וועל הערן וואָס גאָט וועט באַפֿעלן
וועגן אײַך.

9 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 10 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן: אַז עמיצער אײנער פֿון אײַך, אָדער
פֿון אײַערע קומעדיקע דורות וועט זײַן אומריין פֿון אַ טויטן לײַב,
אָדער זײַן אין אַ ווײַטן וועג, זאָל ער פֿון דעסטוועגן מאַכן אַ קָרבן-
פּסח צו גאָט. 11 אין צווייטן חודש, אין פֿערצנטן טאָג, קעגן אָוונט
זאָלן זײ אים מאַכן; מיט מצות און ביטערע קרײַטעכער זאָלן זײ אים
עסן. 12 זײ זאָלן ניט איבערלאָזן פֿון אים ביז אין דער פֿרי, און אַ ביין
זאָלן זײ ניט צעברעכן אין אים; לויט דעם גאַנצן דין פֿון קָרבן-פּסח
זאָלן זײ אים מאַכן. 13 אָבער דער מאַן וואָס איז ריין, און אין וועג
איז ער ניט, און ער פֿאַרמײַדט זיך צו מאַכן דעם קָרבן-פּסח, יענע
זעל זאָל פֿאַרשניטן ווערן פֿון איר פֿאָלק; ווײַל ער האָט דעם קרבן
פֿון גאָט ניט מקריבֿ געווען אין זײַן געשטעלטער צײַט, זאָל יענער
מאַן טראָגן זײַן זינד.

14 און אַז בײַ אײַך וועט זיך אויפֿהאַלטן אַ פֿרעמדער, און ער וועט
מאַכן אַ קָרבן-פּסח צו גאָט, איז, אַזוי ווי דער דין פֿון קָרבן-פּסח און

אַזוי ווי זײַן געזעץ, אַזוי זאָל ער טאָן; איין דין זאָל זײַן בײַ אײַך אי
פֿאַר דעם פֿרעמדן, אי פֿאַר דעם אײַנגעבאָרענעם פֿון לאַנד.

15 און אין דעם טאָג וואָס מע האָט אויפֿגעשטעלט דעם מִשכּן, האָט
דער וואָלקן צוגעדעקט דעם מִשכּן, דאָס געצעלט פֿון געזעץ; און אין
אָוונט פֿלעגט זײַן איבערן מִשכּן אַזוי ווי דאָס אויסזען פֿון פֿײַער, ביז
אין דער פֿרי. 16 אַזוי פֿלעגט זײַן תּמיד: דער וואָלקן פֿלעגט אים
צודעקן, און דאָס אויסזען פֿון פֿײַער בײַ נאַכט. 17 און וועדליק דער
וואָלקן פֿלעגט זיך אויפֿהייבן פֿון איבערן געצעלט, אַזוי פֿלעגן
דערנאָך ציִען די קינדער פֿון ישׂראל; און אין דעם אָרט וואָס דער
וואָלקן פֿלעגט דאָרטן רוען, דאָרטן פֿלעגן לאַגערן די קינדער פֿון
ישׂראל. 18 לויט דעם מויל פֿון גאָט פֿלעגן ציִען די קינדער פֿון
ישׂראל, און לויט דעם מויל פֿון גאָט פֿלעגן זיי לאַגערן; כּל-זמן דער
וואָלקן פֿלעגט רוען אויפֿן משכּן, פֿלעגן זיי לאַגערן. 19 און אַז דער
וואָלקן האָט זיך פֿאַרלענגערט אויפֿן מִשכּן פֿיל טעג, האָבן די קינדער
פֿון ישׂראל געהיט די היטונג פֿון גאָט, און פֿלעגן ניט ציִען. 20 און אַ
מאָל פֿלעגט דער וואָלקן זײַן געציילטע טעג אויפֿן מִשכּן; לויט דעם
מויל פֿון גאָט פֿלעגן זיי לאַגערן, און לויט דעם מויל פֿון גאָט פֿלעגן
זיי ציִען. 21 און אַ מאָל פֿלעגט זײַן דער וואָלקן פֿון אָוונט ביז אין
דער פֿרי, און ווי דער וואָלקן האָט זיך אויפֿגעהויבן אין דער פֿרי, אַזוי
האָבן זיי געצויגן; אָדער אַ טאָג מיט אַ נאַכט, און ווי דער וואָלקן
האָט זיך אויפֿגעהויבן, אַזוי האָבן זיי געצויגן. 22 צי צוויי טעג, צי אַ
חודש, צי אַ יאָר – אַז דער וואָלקן האָט זיך פֿאַרלענגערט אויפֿן
מִשכּן צו רוען אויף אים, פֿלעגן די קינדער פֿון ישׂראל לאַגערן און
ניט ציִען, און ווי ער האָט זיך אויפֿגעהויבן, פֿלעגן זיי ציִען. 23 לויט
דעם מויל פֿון גאָט פֿלעגן זיי לאַגערן, און לויט דעם מויל פֿון גאָט
פֿלעגן זיי ציִען; זיי האָבן געהיט די היטונג פֿון גאָט, לויט דעם מויל
פֿון גאָט דורך משהן.

י 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 מאַך דיר צוויי
זילבערנע טרומייטן; געהאַמערט זאָלסטו זיי מאַכן; און זיי זאָלן
דיר זײַן פֿאַר צונויפֿרופֿן די עדה, און פֿאַר מאַכן ציִען די לאַגערן. 3
און אַז מע וועט בלאָזן אין זיי, זאָל זיך צונויפֿקומען צו דיר די גאַנצע
עדה צום אײַנגאַנג פֿון אוהל-מוֹעד. 4 און אויב מע וועט בלאָזן אין

איינעם, זאָלן זיך צונויפֿקומען צו דיר די פֿירשטן, די הויפּטלײַט פֿון
די טויזנטן פֿון ישׂראל. 5 און אַז איר וועט בלאָזן אַ שאַלרוף, זאָלן
ציִען די לאַגערן וואָס לאַגערן צו מזרח. 6 און אַז איר וועט בלאָזן אַ
צווייטן שאַלרוף, זאָלן ציִען די לאַגערן וואָס לאַגערן צו דָרום; אַ
שאַלרוף זאָל מען בלאָזן פֿאַר זייערע ציִונגען. 7 אָבער בײַם
אײַנזאַמלען די אײַנזאַמלונג זאָלט איר בלאָזן, אָבער ניט אַרויסלאָזן
אַ שאַלרוף. 8 און אַהרנס זין, די כֹּהנים, זאָלן בלאָזן אין די
טרומייטן; און דאָס זאָל אײַך זײַן פֿאַר אַן אייביקן געזעץ אויף
אײַערע דָור-דורות. 9 און אַז איר וועט גיין אויף מלחמה אין אײַער
לאַנד אַקעגן דעם שׂונא וואָס דריקט אײַך, זאָלט איר שאַלן אין די
טרומייטן, און איר וועט דערמאָנט ווערן פֿאַר יהוה אײַער גאָט, און
וועט געהאָלפֿן ווערן פֿון אײַערע פֿײַנט. 10 און אין אײַער טאָג פֿון
שׂמחה, און אין אײַערע יָום-טובֿים, און אין אײַערע ראָש-חודשן,
זאָלט איר בלאָזן אין די טרומייטן אויף אײַערע בראַנדאָפּפֿער און
אויף אײַערע פֿרידאָפּפֿער; און זיי וועלן אײַך זײַן צו אַ דערמאָנונג
פֿאַר אײַער גאָט; איך בין יהוה אײַער גאָט.

11 און עס איז געווען אין צווייטן יאָר, אין צווייטן חודש, אין
צוואַנציקסטן טאָג פֿון חודש, האָט זיך אויפֿגעהויבן דער וואָלקן פֿון
איבערן מִשכּן פֿון געזעץ. 12 און די קינדער פֿון ישׂראל האָבן געצויגן
אויף זייערע ציִונגען פֿון מדבר סינַי; און דער וואָלקן האָט גערוט אין
מדבר פּאָרָן. 13 אַזוי האָבן זיי געצויגן צום ערשטן מאָל לויט דעם
מויל פֿון גאָט דורך משהן. 14 און צוערשט האָט געצויגן די פֿאָן פֿון
דעם לאַגער פֿון די קינדער פֿון יהודה, לויט זייערע מחנות; און
איבער זײַן מחנה איז געווען נַחשון דער זון פֿון עַמינָדָבֿן. 15 און
איבער דער מחנה פֿון דעם שבֿט פֿון די קינדער פֿון יִשָׂשֹכָר, נתַנאֵל
דער זון פֿון צוּעָרן. 16 און איבער דער מחנה פֿון דעם שבֿט פֿון די
קינדער פֿון זבֿולון, אֶליאָבֿ דער זון פֿון חלונען. 17 און אַז דער מִשכּן
איז פֿאַנאַנדערגענומען געוואָרן, האָבן געצויגן די קינדער פֿון גֵרשׁון,
און די קינדער פֿון מְרָרי, די טרעגער פֿון דעם מִשכּן. 18 און עס האָט
געצויגן די פֿאָן פֿון דעם לאַגער פֿון ראובֿן, לויט זייערע מחנות; און
איבער זײַן מחנה איז געווען אֶליצור דער זון פֿון שדֵיאורן, 19 און
איבער דער מחנה פֿון דעם שבֿט פֿון די קינדער פֿון שמעון, שלומיאֵל
דער זון פֿון צורישַדָין. 20 און איבער דער מחנה פֿון דעם שבֿט פֿון די
קינדער פֿון גָד, אֶליָסָף דער זון פֿון דְעואֵלן. 21 און עס האָבן געצויגן
די קְהָתים, די טרעגער פֿון די הייליקע זאַכן; און מע האָט

אויפֿגעשטעלט דעם מִשכּן איידער זיי זײַנען געקומען. 22 און עס
האָט געצויגן די פֿאָן פֿון דעם לאַגער פֿון די קינדער פֿון אפֿרים, לויט
זייערע מחנות; און איבער זײַן מחנה איז געווען אֶלִישָׁמָע דער זון פֿון
עַמִיהודן. 23 און איבער דער מחנה פֿון דעם שבֿט פֿון די קינדער פֿון
מנשה, גַמליאֵל דער זון פֿון פּדָהצורן. 24 און איבער דער מחנה פֿון
דעם שבֿט פֿון די קינדער פֿון בנימין, אַבִידָן דער זון פֿון גִדעוֹנין. 25
און עס האָט געצויגן די פֿאָן פֿון דעם לאַגער פֿון די קינדער פֿון דָן,
די הינטערוואַך פֿון אַלע לאַגערן לויט זייערע מחנות; און איבער זײַן
לאַגער איז געווען אַחיעזר דער זון פֿון עַמישַדָין. 26 און איבער דער
מחנה פֿון דעם שבֿט פֿון די קינדער פֿון אָשר, פּגעִיאֵל דער זון פֿון
עָכרָנען. 27 און איבער דער מחנה פֿון דעם שבֿט פֿון די קינדער פֿון
נפּתָלי, אַחירַע דער זון פֿון עֵינָנען. 28 דאָס זײַנען די ציִונגען פֿון די
קינדער פֿון ישׂראל לויט זייערע מחנות; אַזוי האָבן זיי געצויגן.

29 און משה האָט געזאָגט צו חוֹבבֿ דעם זון פֿון רְעוּאֵל דעם מִדיָני,
משהס שווער: מיר ציִען צו דעם אָרט וואָס גאָט האָט געזאָגט: איך
וועל אים געבן צו אײַך; קום מיט אונדז, און מיר וועלן דיך
באַגיטיקן, וואָרום גאָט האָט צוגעזאָגט גוטס פֿאַר ישׂראל. 30 האָט
ער צו אים געזאָגט: איך וועל ניט גיין; נײַערט צו מײַן לאַנד און צו
מײַן אָפּשטאַם וועל איך גיין. 31 האָט ער געזאָגט: זאָלסט אונדז ניט
פֿאַרלאָזן, איך בעט דיך; דערפֿאַר ווײַל דו ווייסט וווּ מיר קענען
לאַגערן אין מדבר, און וועסט אונדז זײַן פֿאַר אויגן. 32 און עס וועט
זײַן, אַז דו וועסט גיין מיט אונדז, איז, פֿון דעם גוטס וואָס גאָט וועט
אונדז באַגיטיקן, וועלן מיר דיך באַגיטיקן.

33 און זיי האָבן געצויגן פֿון דעם באַרג פֿון גאָט דרײַ טעג וועגס, און
דער אָרון פֿון גאָטס בונד האָט געצויגן זיי פֿאַרויס דרײַ טעג וועגס,
אויסצוזוכן פֿאַר זיי אַ רואָרט. 34 און דער וואָלקן פֿון גאָט איז געווען
איבער זיי בײַ טאָג, ווען זיי האָבן געצויגן פֿון לאַגער. 35 און עס איז
געווען, אַז דער אָרון האָט געצויגן, האָט משה געזאָגט:

שטיי אויף, גאָט, און זאָלן צעשפּרייט ווערן דײַנע פֿײַנט,
און זאָלן אַנטלויפֿן דײַנע שׂונאים פֿאַר דיר!

36 און אַז ער האָט גערוט, האָט ער געזאָגט:
קער אײַן, גאָט, צו די צענטויזנטן

פֿון די משפּחות פֿון ישׂראל!

יא 1 און דאָס פֿאָלק האָט זיך באַקלאָגט אויף שלעכטס אין די
אויערן פֿון גאָט, און גאָט האָט געהערט, און זײַן צאָרן האָט
געגרימט, און אַ פֿײַער פֿון גאָט האָט געברענט צווישן זיי, און האָט
פֿאַרצערט בײַם עק לאַגער. 2 האָט דאָס פֿאָלק געשריען צו משהן,
און משה האָט מתפּלל געווען צו גאָט, און דאָס פֿײַער האָט זיך
געזעצט. 3 און מע האָט גערופֿן דעם נאָמען פֿון יענעם אָרט תַּבְעֵרָה,
ווײַל אַ פֿײַער פֿון גאָט האָט געברענט צווישן זיי.

4 און די צונויפֿגעלאָפֿענע וואָס צווישן זיי האָבן געגלוסט אַ
גלוסטונג; און אויך די קינדער פֿון ישׂראל האָבן ווידער געוויינט, און
זיי האָבן געזאָגט: ווען מע זאָל אונדז געבן עסן פֿלייש! 5 מיר
געדענקען די פֿיש וואָס מיר פֿלעגן עסן אין מִצרַיִם אומזיסט, די
פֿלוצערן, און די קירבעס, און דאָס גרינס, און די ציבעלעס, און די
קנאָבל. 6 און אַצונד איז אונדזער זעל פֿאַרטריקנט; ניטאָ קיין זאַך;
בלויז אויפֿן מָן זײַנען אונדזערע אויגן.

7 און דער מָן איז געווען אַזוי ווי קאָריאַנדערזאָמען, און זײַן אָנבליק
אַזוי ווי דער אָנבליק פֿון בדוֹלַח. 8 דאָס פֿאָלק האָט זיך פֿאַרשפּרייט,
און האָט עס אויפֿגעקליבן, און געמאָלן אין אַ האַנטמיל, אָדער
געשטויסן אין אַ שטייסל, און געקאָכט אין אַ טאָפּ, אָדער געמאַכט
דערפֿון קוכנס און דער טעם דערפֿון איז געווען ווי דער טעם פֿון אַן
אײלקיכל. 9 און ווי דער טוי האָט אַראָפּגענידערט אויפֿן לאַגער בײַ
נאַכט, פֿלעגט אַראָפּנידערן דערויף דער מָן.

10 און משה האָט געהערט דאָס פֿאָלק ווײנען משפּחות-ווײַז,
איטלעכער פֿאַר דעם אײַנגאַנג פֿון זײַן געצעלט, און דער צאָרן פֿון
גאָט האָט זייער געגרימט, און עס איז געווען שלעכט אין די אויגן פֿון
משהן. 11 און משה האָט געזאָגט צו גאָט: פֿאַר וואָס טוסטו
שלעכטס דײַן קנעכט, און פֿאַר וואָס האָב איך געפֿונען אומחן אין
דײַנע אויגן, אַרויפֿצולייגן אויף מיר די לאַסט פֿון דעם דאָזיקן גאַנצן
פֿאָלק? 12 האָב איך דען געטראָגן דאָס דאָזיקע גאַנצע פֿאָלק, צי איך
האָב עס געבאָרן, וואָס דו זאָגסט צו מיר: טראָג עס אין דײַן בוזעם,

אַזוי ווי אַ דערציער טראָגט אַ זויגעדיקן, צו דעם לאַנד וואָס דו
האָסט צוגעשוואוירן זייערע עלטערן? 13 פֿון וואַנען האָב איך פֿלייש,
צו געבן דעם דאָזיקן גאַנצן פֿאָלק, וואָס זיי וויינען אויף מיר, אַזוי צו
זאָגן: גיב אונדז פֿלייש, מיר זאָלן עסן? 14 איך אַליין קען ניט טראָגן
דאָס דאָזיקע גאַנצע פֿאָלק, וואָרום עס איז צו שווער פֿאַר מיר. 15
און אויב דו טוסט אַזוי צו מיר, הרגען הרגע מיך, איך בעט דיך, אויב
איך האָב געפֿונען לײַטזעליקייט אין דײַנע אויגן, און לאָמיך ניט זען
מײַן אומגליק.

16 האָט גאָט געזאָגט צו משהן: זאַמל מיר אײַן זיבעציק מאַן פֿון די
עלטסטע פֿון ישׂראל, די וואָס דו ווייסט אַז זיי זײַנען די עלטסטע פֿון
פֿאָלק, און זײַנע אויפֿזעערס, און זאָלסט זיי נעמען צום אוהל-מוֹעד,
און זיי זאָלן זיך דאָרטן שטעלן מיט דיר. 17 און איך וועל
אַראָפּנידערן, און וועל דאָרטן רעדן מיט דיר, און וועל אָפּשיידן פֿון
דעם גײַסט וואָס אויף דיר, און אַרויפֿטאָן אויף זיי, און זיי וועלן
מיטטראָגן מיט דיר די לאַסט פֿון פֿאָלק, און וועסט ניט דאַרפֿן
טראָגן דו אַליין. 18 און צום פֿאָלק זאָלסטו זאָגן: גרייט אײַך אָן אויף
מאָרגן, און איר וועט עסן פֿלייש; ווײַל איר האָט געוויינט אין די
אויערן פֿון גאָט, אַזוי צו זאָגן: ווען מע זאָל אונדז געבן עסן פֿלייש!
וואָרום אונדז איז געווען וויל אין מִצרַיִם; דרום וועט אײַך גאָט געבן
פֿלייש, און איר וועט עסן. 19 ניט איין טאָג וועט איר עסן, און ניט
צוויי טעג, און ניט פֿינף טעג, און ניט צען טעג, און ניט צוואַנציק
טעג; 20 ביז אַ חוֹדש צײַט, ביז וואַנען עס וועט אײַך קערן פֿון דער
נאָז, און וועט אײַך זײַן צום עקל; דערפֿאַר וואָס איר האָט פֿאַראַכט
גאָט וואָס איז צווישן אײַך, און האָט געוויינט פֿאַר אים, אַזוי צו
זאָגן: נאָך וואָס גאָר זײַנען מיר אַרויסגעגאַנגען פֿון מִצרַיִם? 21 האָט
משה געזאָגט: זעקס הונדערט טויזנט פֿוסגייער איז דאָס פֿאָלק וואָס
איך בין צווישן אים, און דו זאָגסט: איך וועל זיי געבן פֿלייש, און זיי
וועלן עסן אַ חוֹדש צײַט. 22 ווען שאָף און רינדער זאָלן געשאָכטן
ווערן פֿאַר זיי, וועט זיי דען קלעקן? 23 אַז אַלע פֿישן פֿון ים זאָלן
אײַנגעזאַמלט ווערן פֿאַר זיי, וועט זיי דען קלעקן? האָט גאָט געזאָגט
צו משהן: איז די האַנט פֿון גאָט קורץ? אַצונד וועסטו זען, אויב מײַן
וואָרט וועט דיר געשען אָדער ניט.

24 איז משה אַרויסגעגאַנגען, און האָט גערעדט צום פֿאָלק די
ווערטער פֿון גאָט; און ער האָט אײַנגעזאַמלט זיבעציק מאַן פֿון די

עלטסטע פֿון פֿאָלק, און זיי געשטעלט רונד אַרום געצעלט. 25 און
גאָט האָט אַראָפּגענידערט אין דעם וואָלקן, און האָט גערעדט צו
אים, און האָט גענומען פֿון דעם גײַסט וואָס אויף אים, און געגעבן
אויף די זיבעציק מאַן, די עלטסטע. און עס איז געווען, ווי דער גײַסט
האָט אויף זיי גערוט, אַזוי האָבן זיי נבֿיאות געזאָגט; אָבער ניט מער.

26 און צוויי מענער זײַנען איבערגעבליבן אין לאַגער, דער נאָמען פֿון
איינעם אֶלדָד, און דער נאָמען פֿון צווייטן מֵידָד; האָט אויף זיי אויך
גערוט דער גײַסט – און זיי זײַנען געווען צווישן די פֿאַרשריבענע,
אָבער זיי זײַנען ניט אַרויסגעגאַנגען צום געצעלט – און זיי האָבן
נבֿיאות געזאָגט אין לאַגער. 27 איז געלאָפֿן דער יונג, און האָט
דערציילט משהן, און געזאָגט: אֶלדָד און מֵידָד זאָגן נבֿיאות אין
לאַגער. 28 האָט זיך אָפּגערופֿן יהוֹשועַ דער זון פֿון נון, משהס
באַדינער פֿון זײַן יוגנט אָן, און האָט געזאָגט: מײַן האַר משה, האַלט
זיי צוריק. 29 האָט משה צו אים געזאָגט: נעמסטו זיך אָן פֿאַר מיר?
הלוואַי זאָל דאָס גאַנצע פֿאָלק פֿון גאָט זײַן נבֿיאים, אַז גאָט זאָל
געבן זײַן גײַסט אויף זיי! 30 און משה איז צוריק אַרײַן אין לאַגער,
ער און די עלטסטע פֿון ישׂראל.

31 און אַ ווינט האָט אַרויסגעצויגן פֿון גאָט, און האָט געבראַכט
צופֿלִיען וואַכטלפֿויגלען פֿון ים, און האָט זיי צעוואָרפֿן לעבן לאַגער
אַרום אַ טאָג וועגס פֿון איין זײַט, און אַרום אַ טאָג וועגס פֿון דער
אַנדער זײַט, רונד אַרום לאַגער, און אַרום צוויי איילן איבערן געזיכט
פֿון דער ערד. 32 און דאָס פֿאָלק איז אויפֿגעשטאַנען יענעם גאַנצן
טאָג, און די גאַנצע נאַכט, און דעם גאַנצן מאָרגעדיקן טאָג, און זיי
האָבן אויפֿגעקליבן די וואַכטלפֿויגלען; דער וואָס האָט צומינדסט
געקליבן האָט אויפֿגעקליבן צען הויפֿנס; און זיי האָבן זיי זיך
אויסגעשפּרייט רונד אַרום לאַגער.

33 דאָס פֿלייש איז נאָך געווען צווישן זייערע ציינער, איידער עס איז
צעקײַט געוואָרן, אַזוי האָט דער צאָרן פֿון גאָט געגרימט אויפֿן פֿאָלק,
און גאָט האָט געשלאָגן צווישן דעם פֿאָלק זייער אַ גרויסן שלאַק. 34
און מע האָט גערופֿן דעם נאָמען פֿון יענעם אָרט קִבֿרוֹת-הַתַּאֲוָה,
ווײַל דאָרטן האָט מען באַגראָבן דאָס פֿאָלק וואָס האָט געגלוסט.

35 פֿון קִבֿרוֹת-הַתַּאֲוָה האָט דאָס פֿאָלק געצויגן קיין חֲצֵרוֹת; און זיי
זײַנען געבליבן אין חֲצֵרוֹת.

יב

1 און מרים און אַהרן האָבן גערעדט אויף משהן פֿון וועגן
דער כּושישער ווײַב וואָס ער האָט גענומען; וואָרום ער האָט
גענומען אַ כּושישע ווײַב. 2 און זיי האָבן געזאָגט: צי בלויז נאָר מיט
משהן האָט גאָט גערעדט? האָט ער ניט אויך מיט אונדז גערעדט?
און גאָט האָט געהערט.

3 און דער מאַן משה איז געווען זייער אַן עָנָו, מער פֿון אַלע מענטשן
וואָס אויפֿן געזיכט פֿון דער ערד.

4 האָט גאָט פּלוצלינג געזאָגט צו משהן און צו אַהרֹנען און צו
מרימען: גייט איר דרײַ אַרויס צום אוהל-מוֹעד. זײַנען זיי דרײַ
אַרויסגעגאַנגען. 5 און גאָט האָט אַראָפּגענידערט אין אַ וואָלקנזײַל,
און האָט זיך געשטעלט בײַם אײַנגאַנג פֿון אוהל-מוֹעד, און האָט
גערופֿן אַהרֹנען און מרימען. זײַנען זיי ביידע אַרויסגעגאַנגען. 6 און
ער האָט געזאָגט: הערט אַקאָרשט צו מײַנע ווערטער: אַז אַ נבֿיא איז
דאָ בײַ אײַך, טו איך, גאָט, אין אַ זעונג זיך דערקענען צו אים; אין אַ
חלום רעד איך מיט אים. 7 ניט אַזוי איז מײַן קנעכט משה; אין מײַן
גאַנצן הויז איז ער באַגלויבט. 8 מויל צו מויל רעד איך מיט אים, און
באַשײַנפּערלעך און ניט מיט רעטענישן, און די געשטאַלט פֿון גאָט
קוקט ער אָן. און ווי אַזוי האָט איר ניט מוֹרא געהאַט צו רעדן אויף
מײַן קנעכט, אויף משהן? 9 און דער צאָרן פֿון גאָט האָט געגרימט
אויף זיי; און ער איז אַוועקגעגאַנגען. 10 און ווי דער וואָלקן האָט זיך
אָפּגעטאָן פֿון איבערן געצעלט, ערשט מרים איז מצוֹרע ווײַס ווי
שניי. און אַהרן האָט זיך אומגעקערט צו מרימען, ערשט זי איז
מצוֹרע. 11 האָט אַהרן געזאָגט צו משהן: איך בעט דיך, מײַן האַר,
זאָלסט ניט אַרויפֿטאָן אויף אונדז אַ זינד, וואָס מיר האָבן זיך
באַנאַרישט און וואָס מיר האָבן געזינדיקט. 12 זאָל זי, איך בעט דיך,
ניט זײַן אַזוי ווי אַ טויטגעבאָרענער וואָס זײַן פֿלייש איז האַלב
צעגעסן ווען ער גייט אַרויס פֿון זײַן מוטערס טראַכט. 13 און משה
האָט געשריִען צו גאָט, אַזוי צו זאָגן: גאָט, איך בעט דיך, הייל זי, איך
בעט דיך. 14 האָט גאָט געזאָגט צו משהן: אַז איר פֿאָטער וואָלט איר

אין פּנים געשפּיגן, וואָלט זי זיך ניט געשעמט זיבן טעג? זאָל זי זײַן
אײַנגעשלאָסן זיבן טעג אויסן לאַגער, און דערנאָך זאָל זי
אַרײַנגענומען ווערן.

15 איז מרים געווען אײַנגעשלאָסן אויסן לאַגער זיבן טעג; און דאָס
פֿאָלק האָט ניט געצויגן ביז מרים איז אַרײַנגענומען געוואָרן. 16 און
דערנאָך האָט דאָס פֿאָלק געצויגן פֿון חֲצֵרוֹת, און זיי האָבן גערוט
אין מדבר פּאָרָן.

שְׁלַח

יג 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 שיק דיר
מענטשן, זיי זאָלן אויסקוקן דאָס לאַנד כּנַעַן, וואָס איך גיב צו
די קינדער פֿון ישׂראל; צו איין מאַן, צו איין מאַן פֿאַר זײַן
פֿאָטערשטאַם זאָלט איר שיקן; איטלעכער אַ פֿירשט צווישן זיי.

3 און משה האָט זיי געשיקט פֿון מדבר פּאָרָן לויט דעם מויל פֿון
גאָט; זיי אַלע זײַנען געווען מענטשן הויפּטלײַט פֿון די קינדער פֿון
ישׂראל. 4 און דאָס זײַנען זייערע נעמען: פֿאַר שבֿט ראובֿן, שַׁמוּעַ
דער זון פֿון זַכּוּרן. 5 פֿאַר שבֿט שמעון, שָׁפָט דער זון פֿון חוֹרִין. 6
פֿאַר שבֿט יהודה, כָּלֵב דער זון פֿון יְפֻנֶּהן. 7 פֿאַר שבֿט יִשָׂשׂכָר, יִגְאָל
דער זון פֿון יוֹסֵפֿן. 8 פֿאַר שבֿט אפֿרים, הוֹשֵׁעַ דער זון פֿון נון. 9 פֿאַר
שבֿט בנימין, פַּלטי דער זון פֿון רָפֿוּאן. 10 פֿאַר שבֿט זבֿולון, גַדִיאֵל
דער זון פֿון סוֹדִין. 11 פֿאַר שבֿט יוסף: פֿאַר שבֿט מנשה, גַדִי דער זון
פֿון סוּסִין. 12 פֿאַר שבֿט דָן, עַמִיאֵל דער זון פֿון גמַלין. 13 פֿאַר שבֿט
אָשר, סתוּר דער זון פֿון מִיכָאֵלן. 14 פֿאַר שבֿט נפֿתָּלי, נַחבי דער זון
פֿון וָפֿסִין. 15 פֿאַר שבֿט גָד, גְאוּאֵל דער זון פֿון מָכִין. 16 דאָס זײַנען
די נעמען פֿון די מענטשן וואָס משה האָט געשיקט אויסקוקן דאָס
לאַנד. און משה האָט גערופֿן הוֹשֵׁעַ דעם זון פֿון נון, יְהוֹשוּעַ. 17 און
משה האָט זיי געשיקט אויסקוקן דאָס לאַנד כּנַעַן, און האָט צו זיי
געזאָגט: גייט אַרויף אַהין קיין דָרום, און גייט אַרויף אין דעם
געבערג. 18 און איר זאָלט אָנקוקן דאָס לאַנד, וואָס דאָס איז, און
דאָס פֿאָלק וואָס זיצט דערויף, אויב ער איז שטאַרק אָדער שוואַך,
אויב ער איז ווינציק אָדער פֿיל; 19 און ווי איז דאָס לאַנד וואָס ער
זיצט דרינען, אויב עס איז גוט אָדער שלעכט, און ווי זײַנען די שטעט

וואָס ער זיצט אין זיי, אין לאַגערן אָדער אין פֿעסטונגען; 20 און ווי
איז די ערד, איז זי פֿעט אָדער מאָגער, איז דאָ אויף איר געהילץ
אָדער ניט. און איר זאָלט אײַך שטאַרקן, און ברענגען פֿון דער פּרוכט
פֿון לאַנד. – און די טעג זײַנען געווען די טעג פֿון ערשטע ווײַנטרויבן.

21 זײַנען זיי אַרויסגעגאַנגען, און האָבן אויסגעקוקט דאָס לאַנד פֿון
מדבר צִן ביז רחוֹב, ווי מע קומט קיין חמָת. 22 און זיי זײַנען
אַרויפֿגעגאַנגען קיין דָרום, און זײַנען געקומען ביז חבֿרוֹן; און דאָרטן
זײַנען געווען אַחימָן, שֵׁשַי, און תַּלמַי, קינדער פֿון עֲנָק. – און חֶבֿרוֹן
איז געבויט געוואָרן זיבן יאָר פֿאַר צוֹעַן אין מִצרַיִם. – 23 און זיי
זײַנען געקומען ביזן טאָל אֶשכּוֹל, און האָבן אָפּגעשניטן פֿון דאָרטן אַ
צווײַג מיט איין הענגל ווײַנטרויבן, און האָבן עס געטראָגן אויף אַ
שטאַנג זאַלבעצווייט; אויך פֿון די מילגרוימען און פֿון די פֿײַגן האָבן
זיי גענומען . – 24 יענעם אָרט האָט מען גערופֿן דער טאָל אֶשכּוֹל
פֿון וועגן דעם הענגל וואָס די קינדער פֿון ישׂראל האָבן אָפּגעשניטן
פֿון דאָרטן. – 25 און זיי האָבן זיך אומגעקערט פֿון אויסקוקן דאָס
לאַנד צום סָוף פֿון פֿערציק טעג. 26 און זיי זײַנען געגאַנגען און
געקומען צו משהן און צו אַהרֹנען, און צו דער גאַנצער עדה פֿון די
קינדער פֿון ישׂראל, אין מדבר פּאָרָן קיין קָדֵש; און זיי האָבן
געבראַכט אַן ענטפֿער צו זיי און צו דער גאַנצער עדה, און האָבן זיי
געוויזן די פּרוכט פֿון לאַנד. 27 און זיי האָבן אים דערציילט, און
געזאָגט: מיר זײַנען געקומען אין דעם לאַנד וווּהין דו האָסט אונדז
געשיקט, און עס פֿליסט אויך מיט מילך און האָניק; און דאָס איז
איר פּרוכט. 28 אָבער שטאַרק איז דאָס פֿאָלק וואָס זיצט אין לאַנד,
און די שטעט זײַנען באַפֿעסטיקטע, גרויסע ביז גאָר, און אויך די
קינדער פֿון עֲנָק האָבן מיר דאָרטן געזען. 29 עֲמָלֵק זיצט אין דָרום-
לאַנד, און דער חִתּי, און דער יבֿוּסי, און דער אֶמוֹרי, זיצן אין דעם
געבערג, און דער כּנַעֲני זיצט בײַם ים און בײַם ברעג יַרדן. 30 האָט
כָּלֵבֿ אײַנגעשטילט דאָס פֿאָלק אַקעגן משהן, און ער האָט געזאָגט:
אַרויפֿגיין וועלן מיר אַרויפֿגיין, און מיר וועלן עס אַרבן, וואָרום
בײַקומען וועלן מיר עס בײַקומען. 31 אָבער די מענטשן וואָס זײַנען
אַרויפֿגעגאַנגען מיט אים, האָבן געזאָגט: מיר קענען ניט אַרויפֿגיין
קעגן דעם פֿאָלק, וואָרום ער איז שטאַרקער פֿון אונדז. 32 און זיי
האָבן אַרויסגעלאָזט אַ שלעכטן קלאַנג אויף דעם לאַנד וואָס זיי
האָבן עס אויסגעקוקט, בײַ די קינדער פֿון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן: דאָס
לאַנד וואָס מיר זײַנען דורכגעגאַנגען דורך דעם, כּדי עס אויסצוקוקן,

דאָס איז אַ לאַנד וואָס עסט אויף אירע באַוווינער, און דאָס גאַנצע
פֿאָלק, וואָס מיר האָבן געזען דרינען, זײַנען מענטשן פֿון גרויסן
ווּקס. 33 און דאָרטן האָבן מיר געזען די נפֿילים, די זין פֿון ענָק וואָס
פֿון די נפֿילים; און מיר זײַנען געווען ווי היישעריקן אין אונדזערע
אויגן, און אַזוי זײַנען מיר געווען אין זייערע אויגן.

יד 1 האָט די גאַנצע עדה אויפֿגעהויבן און אַרויסגעלאָזט זייער
קָול; און דאָס פֿאָלק האָט געוויינט אין יענער נאַכט. 2 און
אַלע קינדער פֿון ישׂראל האָבן געמורמלט אויף משהן און אויף
אַהרֹנען, און די גאַנצע עדה האָט צו זיי געזאָגט: הלוואַי וואָלטן מיר
געשטאָרבן אין לאַנד מִצרַיִם, אָדער הלוואַי וואָלטן מיר געשטאָרבן
אין דעם דאָזיקן מדבר! 3 און נאָך וואָס ברענגט אונדז גאָט אין דעם
דאָזיקן לאַנד, צו פֿאַלן דורכן שווערד, אונדזערע ווײַבער און
אונדזערע קליינע קינדער זאָלן ווערן צו רויב? איז ניט בעסער פֿאַר
אונדז זיך אומצוקערן קיין מִצרַיִם? 4 און זיי האָבן געזאָגט איינער
צום אַנדערן: לאָמיר מאַכן אַ הויפּטמאַן, און זיך אומקערן קיין
מִצרַיִם. 5 זײַנען משה און אַהרן געפֿאַלן אויף זייער פּנים פֿאַר דער
גאַנצער איינזאַמלונג פֿון דער עדה פֿון די קינדער פֿון ישׂראל. 6 און
יהוֹשוּעַ דער זון פֿון נון, און כָּלֵב דער זון פֿון יפֻנֶהן, פֿון די וואָס
האָבן אויסגעקוקט דאָס לאַנד, האָבן צעריסן זייערע קליידער, 7 און
האָבן געזאָגט צו דער גאַנצער עדה פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, אַזוי
צו זאָגן: דאָס לאַנד, וואָס מיר זײַנען דורכגעגאַנגען דורך דעם, כּדי
עס אויסצוקוקן, דאָס לאַנד איז זייער זייער גוט. 8 אויב גאָט
באַגערט אונדז, וועט ער אונדז ברענגען אין דעם דאָזיקן לאַנד, און
וועט עס אונדז געבן – אַ לאַנד וואָס זי פֿליסט מיט מילך און האָניק.
9 איר זאָלט נאָר ניט ווידערשפּעניקן אָן גאָט, און ניט מוֹרא האָבן
פֿאַר דעם פֿאָלק פֿון לאַנד, וואָרום אונדזער ברויט זײַנען זיי; זייער
שאָטן האָט זיך אָפּגעטאָן פֿון זיי, און גאָט איז מיט אונדז; איר זאָלט
ניט מוֹרא האָבן פֿאַר זיי. 10 האָט די גאַנצע עדה געזאָגט, מע זאָל זיי
פֿאַרוואַרפֿן מיט שטיינער; אָבער די פּראַכט פֿון גאָט האָט זיך באַוויזן
אין אוֹהל-מוֹעד צו אַלע קינדער פֿון ישׂראל.

11 און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: ביז וואַנען וועט דאָס דאָזיקע
פֿאָלק מיך לעסטערן? און ביז וואַנען וועלן זיי ניט גלויבן אין מיר,

בײַ אַלדי צייכנס וואָס איך האָב געמאַכט צווישן אים? 12 איך וועל
אים שלאָגן מיט פּעסט, און וועל אים אויסראָטן, און וועל דיך מאַכן
פֿאַר אַ פֿאָלק גרעסער און מאַכטיקער פֿון אים. 13 האָט משה
געזאָגט צו גאָט: אַז די מִצרים וועלן הערן – וואָרום דו האָסט דאָך
אויפֿגעבראַכט מיט דײַן שטאַרקייט דאָס דאָזיקע פֿאָלק פֿון צווישן זיי
– 14 וועלן זיי זאָגן צו די באַוווינער פֿון דעם דאָזיקן לאַנד, וואָס
האָבן געהערט אַז דו, יהוה, ביסט צווישן דעם דאָזיקן פֿאָלק; וואָרום
אויג אין אויג ביסט דו, יהוה, געזען געוואָרן, און דײַן וואָלקן שטייט
איבער זיי, און אין אַ וואָלקנזײַל גייסטו זיי פֿאַרויס בײַ טאָג, און אין
אַ פֿײַערזײַל בײַ נאַכט – 15 איז, אַז דו וועסט טייטן דאָס דאָזיקע
פֿאָלק אַזוי ווי איין מאַן, אַזוי וועלן זאָגן די אומות וואָס האָבן
געהערט דײַן הערונג, אַזוי צו זאָגן: 16 ווײַל יהוה איז ניט ביכוֹלת צו
ברענגען דאָס דאָזיקע פֿאָלק אין דעם לאַנד וואָס ער האָט זיי
צוגעשוואָרן, האָט ער זיי אויסגעשאָכטן אין מדבר. 17 דרום זאָל
אַצונד גרויס זײַן, איך בעט דיך, דער כּוֹח פֿון גאָט לויט ווי דו האָסט
גערעדט, אַזוי צו זאָגן: 18 גאָט איז אײַנגעהאַלטן אין צאָרן און רײַך
אין גענאָד, ער פֿאַרטראָגט זינד און פֿאַרברעכן, נאָר שענקען שענקט
ער ניט; ער רעכנט זיך פֿאַר די זינד פֿון די פֿאָטערס מיט די קינדער,
מיטן דריטן און מיטן פֿירטן דָור. 19 פֿאַרגיב, איך בעט דיך, די זינד
פֿון דעם דאָזיקן פֿאָלק, לויט דער גרויסקייט פֿון דײַן חסד, און אַזוי
ווי דו האָסט פֿאַרגעבן דעם דאָזיקן פֿאָלק פֿון מִצרַיִם און ביז אַהער.

20 האָט גאָט געזאָגט: איך האָב פֿאַרגעבן אַזוי ווי דײַן וואָרט. 21
אָבער אַזוי ווי איך לעב, און די פּראַכט פֿון גאָט איז פֿול די גאַנצע
ערד, 22 אַז די אַלע מענטשן וואָס האָבן געזען מײַן פּראַכט און מײַנע
צייכנס, וואָס איך האָב באַוויזן אין מִצרַיִם און אין מדבר, און פֿון
דעסטוועגן האָבן זיי מיך געפּרוּווט שוין צען מאָל, און ניט צוגעהערט
צו מײַן קָול, 23 אויב זיי וועלן זען דאָס לאַנד, וואָס איך האָב
צוגעשוואָרן זייערע עלטערן! יאָ, אַלע וואָס האָבן מיך געלעסטערט,
וועלן עס ניט אָנזען. 24 נאָר מײַן קנעכט כָּלֵב, ווײַל אין אים איז
געווען אַן אַנדער גײַסט, און ער איז געגאַנגען געטרײַ נאָך מיר, אים
וועל איך ברענגען אין דעם לאַנד, וואָס ער איז אַהין געגאַנגען, און
צו זײַן זאָמען וועט ער עס לאָזן בירושה. 25 דער עֲמָלֵקי און דער
כּנַעֲני זיצן אין טאָל; מאָרגן קערט אײַך אום, און ציט אײַך צום מדבר
אויפֿן וועג צום ים-סוף.

26 און גאָט האָט גערעדט צו משהן און צו אַהרֹנען, אַזוי צו זאָגן: 27
ביז וואַנען נאָך לאָזן די דאָזיקע בייזע עדה וואָס מורמלען אַקעגן
מיר? איך האָב געהערט די מורמלערייַען פֿון די קינדער פֿון ישׂראל,
וואָס זיי מורמלען אַקעגן מיר. 28 זאָג צו זיי: אַזוי ווי איך לעב, זאָגט
גאָט, אויב ניט ווי איר האָט גערעדט אין מייַנע אויערן, אַזוי וועל איך
טאָן צו אייַך! 29 אין דעם דאָזיקן מדבר וועלן פֿאַלן אייַערע פּגרים,
און אַלע אייַערע געציילטע, לויט אייַער גאַנצער צאָל, פֿון צוואַנציק
יאָר אַלט און העכער, ווייַל איר האָט געמורמלט אַקעגן מיר. 30 איר
וועט ניט קומען אין דעם לאַנד וואָס איך האָב אויפֿגעהויבן מייַן
האַנט אייַך צו מאַכן רוען דרינען, אַחוץ כָּלֵב דער זון פֿון יפֻנֶהן, און
יהושוּעַ דער זון פֿון נון. 31 און אייַערע קליינע קינדער וואָס איר
האָט געזאָגט, זיי וועלן זייַן צו רויב, זיי וועל איך ברענגען אַהין, און
זיי וועלן דערקענען דאָס לאַנד, וואָס איר האָט פֿאַראַכט. אָבער איר
– אייַערע פּגרים וועלן פֿאַלן אין דעם דאָזיקן מדבר. 32 און אייַערע
קינדער וועלן אומוואַנדערן אין מדבר פֿערציק יאָר, און וועלן לייַדן
פֿאַר אייַערע אָפּקערונגען, ביז אייַערע פּגרים וועלן פֿאַרלענדט ווערן
אין מדבר. 34 לויט דער צאָל פֿון די טעג וואָס איר האָט אויסגעקוקט
דאָס לאַנד – פֿערציק טעג, פֿאַר אַ טאָג אַ יאָר, פֿאַר אַ טאָג אַ יאָר,
וועט איר טראָגן אייַערע זינד, פֿערציק יאָר; און איר וועט דערשפּירן
מייַן אומגענאָד. 35 איך, יהוה, האָב גערעדט; אויב איך וועל דאָס ניט
טאָן צו דער דאָזיקער גאַנצער בייזער עדה, וואָס האָט זיך
אייַנגעזאַמלט אַקעגן מיר! אין דעם דאָזיקן מדבר וועלן זיי
פֿאַרלענדט ווערן, און דאָ וועלן זיי שטאַרבן.

36 און די מענטשן וואָס משה האָט געשיקט אויסקוקן דאָס לאַנד,
און זיי זייַנען צוריקגעקומען און האָבן געמאַכט מורמלען אַקעגן אים
די גאַנצע עדה, מיט אַרויסלאָזן אַ שלעכטן קלאַנג אויפֿן לאַנד – 37
די מענטשן וואָס האָבן אַרויסגעלאָזט דעם שלעכטן קלאַנג אויפֿן
לאַנד, זייַנען געשטאָרבן אין אַ מגפֿה פֿאַר גאָט. 38 נאָר יהושוּעַ דער
זון פֿון נון, און כָּלֵב דער זון פֿון יפֻנֶהן, זייַנען געבליבן לעבן פֿון יענע
מענטשן, וואָס זייַנען געגאַנגען אויסקוקן דאָס לאַנד.

39 און משה האָט גערעדט די דאָזיקע ווערטער צו אַלע קינדער פֿון
ישׂראל, און דאָס פֿאָלק האָט זייער געטרויערט. 40 און זיי האָבן זיך
געפֿעדערט אין דער פֿרי, און זייַנען אַרויפֿגעגאַנגען אויפֿן שפּיץ
באַרג, אַזוי צו זאָגן: אָט זייַנען מיר, און מיר וועלן אַרויפֿגיין צו דעם

אָרט וואָס גאָט האָט געזאָגט; וואָרום מיר האָבן געזינדיקט. 41 האָט
משה געזאָגט: נאָך וואָס דען טרעט איר איבער דעם באַפֿעל פֿון גאָט,
אַז דאָס וועט ניט באַגליקן? 42 איר זאָלט ניט אַרויפֿגיין, אַז גאָט איז
ניט צווישן אײַך, כּדי איר זאָלט ניט געשלאָגן ווערן פֿאַר אײַערע
פֿײַנט. 43 וואָרום דער עֲמָלֵקי און דער כּנַעֲני זײַנען דאָרטן פֿאַר אײַך,
און איר וועט פֿאַלן דורכן שווערד; וואָרום אַזוי ווי איר האָט אײַך
אָפּגעקערט פֿון הינטער גאָט, וועט גאָט ניט זײַן מיט אײַך.

44 אָבער זיי האָבן זיך דערוועגט אַרויפֿצוגיין אויפֿן שפּיץ באַרג; נאָר
דער אָרון פֿון גאָטס בונד און משה האָבן זיך ניט גערירט פֿון לאַגער.
45 און דער עֲמָלֵקי און דער כּנַעֲני, וואָס זײַנען געזעסן אויף יענעם
באַרג, האָבן אַראָפּגענידערט, און האָבן זיי געשלאָגן און זיי
צעקלאַפּט ביז חרמָה.

טו

1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסט זאָגן צו זיי:

אַז איר וועט קומען אין דעם לאַנד פֿון אײַער באַזעצונג וואָס איך גיב
אײַך, 3 און איר וועט מאַכן אַ פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט, אַ בראַנדאָפּפֿער
אָדער אַ שלאַכטאָפּפֿער, לויט אַ קלאָר אַרויסגערעדטן נדר, אָדער ווי
אַ פֿרײַוויליקע גאָב, אָדער אין אײַערע יָום-טוֹבים, כּדי צו מאַכן אַ
געשמאַקן ריח צו גאָט, פֿון רינדער אָדער פֿון שאָף, 4 זאָל דער וואָס
ברענגט זײַן קרבן צו גאָט, ברענגען אַ שפּײַזאָפּפֿער פֿון אַ צענטל
אֵיפֿה זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אַ פֿערטל הין אייל; 5 און ווײַן פֿאַר
אַ גיסאָפּפֿער, אַ פֿערטל הין, זאָלסטו מאַכן מיטן בראַנדאָפּפֿער אָדער
צום שלאַכטאָפּפֿער, פֿאַר איטלעכן שעפּס. 6 אויב צו אַ ווידער,
זאָלסטו מאַכן אַ שפּײַזאָפּפֿער פֿון צוויי צענטל זעמלמעל פֿאַרמישט
מיט אייל אַ דריטל הין; און ווײַן פֿאַר אַ גיסאָפּפֿער, אַ דריטל הין, 7
זאָלסטו ברענגען פֿאַר אַ געשמאַקן ריח צו גאָט. 8 און אַז דו וועסט
מאַכן אַ יונג רינד פֿאַר אַ בראַנדאָפּפֿער אָדער אַ שלאַכטאָפּפֿער, לויט
אַ קלאָר אַרויסגערעדטן נדר, אָדער פֿאַר אַ פֿרידאָפּפֿער צו גאָט, 9
זאָל מען ברענגען מיטן יונגן רינד אַ שפּײַזאָפּפֿער פֿון דרײַ צענטל
זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל אַ האַלבן הין; 10 און ווײַן זאָלסטו
ברענגען פֿאַר אַ גיסאָפּפֿער אַ האַלבן הין, אַ פֿײַעראָפּפֿער פֿאַר אַ

געשמאַקן ריח צו גאָט. 11 אַזוי זאָל געטאָן ווערן צו איטלעכן אָקס,
אָדער צו איטלעכן ווידער, אָדער צו אַ לאַם פֿון שעפּסן אָדער פֿון
ציגן. 12 ווי נאָך דער צאָל וואָס איר וועט מאַכן; אַזוי זאָלט איר טאָן
צו איטלעכן, לויט זייער צאָל. 13 יעטוועדער אײַנגעבאָרענער זאָל
אַזוי מאַכן די דאָזיקע, בײַם ברענגען אַ פֿײַעראָפּפֿער פֿאַר אַ
געשמאַקן ריח צו גאָט. 14 און אַז בײַ אײַך וועט זיך אויפֿהאַלטן אַ
פֿרעמדער, אָדער ווער נאָר עס וועט זײַן צווישן אײַך, אין אײַערע
דָור-דורות, און ער וועט מאַכן אַ פֿײַעראָפּפֿער פֿאַר אַ געשמאַקן ריח
צו גאָט, זאָל ער טאָן אַזוי ווי איר טוט. 15 קהל! איין געזעץ זאָל זײַן
פֿאַר אײַך און פֿאַר דעם פֿרעמדן וואָס האַלט זיך אויף, אַן אייביק
געזעץ אויף אײַערע דָור-דורות; ווי איר, אַזוי זאָל זײַן דער פֿרעמדער
פֿאַר גאָט. 16 איין תּורה און איין דין זאָל זײַן פֿאַר אײַך און פֿאַר דעם
פֿרעמדן וואָס האַלט זיך אויף בײַ אײַך.

17 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 18 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסט זאָגן צו זיי:

אַז איר קומט אין דעם לאַנד וואָס איך ברענג אײַך אַהין, 19 איז, אַז
איר עסט פֿון דעם ברויט פֿון לאַנד, זאָלט איר אָפּשיידן אַן אָפּשיידונגן
צו גאָט. 20 דאָס ערשטע פֿון אײַערע טייגמולטערס זאָלט איר
אָפּשיידן אַ כלה פֿאַר אַן אָפּשיידונג; ווי די אָפּשיידונגן פֿון שײַער, אַזוי
זאָלט איר עס אָפּשיידן. 21 פֿון דעם ערשטן פֿון אײַערע
טייגמולטערס זאָלט איר געבן אַן אָפּשיידונג צו גאָט אויף אײַערע
דָור-דורות.

22 און אַז איר וועט פֿאַרזען, און איר וועט ניט טאָן אַלע די דאָזיקע
געבאָט וואָס גאָט האָט אָנגעזאָגט משהן, 23 אַלץ וואָס גאָט האָט
אײַך באַפֿוילן דורך משהן, פֿון דעם טאָג וואָס גאָט האָט עס באַפֿוילן
און ווײַטער, אויף אײַערע דָור-דורות, 24 איז, אויב עס איז, פֿאַרהוילן
פֿון די אויגן פֿון דער עדה, געטאָן געוואָרן דורך אַ פֿאַרזע, זאָל די
גאַנצע עדה מאַכן איין יונגן אָקס פֿאַר אַ בראַנדאָפּפֿער, פֿאַר אַ
געשמאַקן ריח צו גאָט, מיט זײַן שפּײַזאָפּפֿער און זײַן גיסאָפּפֿער,
אַזוי ווי דער דין; און איין ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער. 25 און דער
כֹּהן זאָל מכפּר זײַן אויף דער גאַנצער עדה פֿון די קינדער פֿון ישׂראל,
און זיי זאָל פֿאַרגעבן ווערן, ווײַל אַ פֿאַרזע איז דאָס, און זיי האָבן
געבראַכט זייער קרבן, אַ פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט, און זייער זינדאָפּפֿער

פֿאַר גאָט, פֿאַר זייער פֿאַרזע. 26 און דער גאַנצער עדה פֿון די קינדער
פֿון ישׂראל, און דעם פֿרעמדן וואָס האַלט זיך אויף צווישן זיי, וועט
פֿאַרגעבן ווערן, וואָרום בײַ דעם גאַנצן פֿאָלק איז דאָס געווען דורך אַ
פֿאַרזע.

27 אויב אָבער אַן אײנצלנער מענטש וועט זינדיקן דורך אַ פֿאַרזע,
זאָל ער ברענגען אַ יאָריקע ציג פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער. 28 און דער כּהן
זאָל מכפּר זײַן אויף דעם מענטשן וואָס פֿאַרזעט, ווען ער זינדיקט
דורך אַ פֿאַרזע פֿאַר גאָט; כּדי מכפּר צו זײַן אויף אים, אַז אים זאָל
פֿאַרגעבן ווערן. 29 פֿאַר דעם אײַנגעבאָרענעם צווישן די קינדער פֿון
ישׂראל, און פֿאַר דעם פֿרעמדן וואָס האַלט זיך אויף צווישן זיי – איין
געזעץ זאָל זײַן בײַ אײַך פֿאַר דעם וואָס טוט עפּעס דורך אַ פֿאַרזע.
30 אָבער דער מענטש וואָס טוט מיט אַ הויכער האַנט, פֿון די
אײַנגעבאָרענע, אָדער פֿון די פֿרעמדע, לעסטערט ער גאָט, און יענע
זעל זאָל פֿאַרשניטן ווערן פֿון צווישן איר פֿאָלק. 31 וואָרום דאָס
וואָרט פֿון גאָט האָט ער פֿאַראַכט, און זײַן געבאָט האָט ער
פֿאַרשטערט; פֿאַרשניטן מוז פֿאַרשניטן ווערן יענע זעל, איר זינד איז
אויף איר.

32 און ווען די קינדער פֿון ישׂראל זײַנען געווען אין דער מדבר, האָבן
זיי געפֿונען אַ מאַן קלײַבנדיק האָלץ אום שבת. 33 האָבן די וואָס
האָבן אים געפֿונען קלײַבנדיק האָלץ, אים געבראַכט צו משהן און צו
אַהרֹנען און צו דער גאַנצער עדה. 34 און מע האָט אים אַרײַנגעזעצט
אין וואַך, וואָרום עס איז ניט באַשיידט געוואָרן וואָס אים זאָל
געטאָן ווערן. 35 האָט גאָט געזאָגט צו משהן: טייטן זאָל געטייט
ווערן דער מאַן; די גאַנצע עדה זאָל אים פֿאַרוואַרפֿן מיט שטיינער
אויסן לאַגער. 36 און די גאַנצע עדה האָט אים אַרויסגעפֿירט אויסן
לאַגער, און זיי האָבן אים פֿאַרוואָרפֿן מיט שטיינער, און ער איז
געשטאָרבן; אַזוי ווי גאָט האָט באַפֿוילן משהן.

37 און גאָט האָט געזאָגט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 38 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסט זאָגן צו זיי, זיי זאָלן זיך מאַכן פֿרענדז
אויף די עקן פֿון זייערע קליידער, אויף זייערע דָור-דורות; און זיי
זאָלן אַרײַנטאָן אין די פֿרענדז פֿון עק קלייד אַ בלאָען פֿאָדים. 39 און
דאָס זאָל אײַך זײַן פֿאַר ציצית, אַז איר זאָלט עס זען, און געדענקען
אַלע געבאָט פֿון גאָט, און זיי טאָן, און איר זאָלט ניט נאָכגיין נאָך

אײַער האַרצן און נאָך אײַערע אויגן, וואָס איר זײַט פֿאַרפֿירט נאָך
זיי; 40 כּדי איר זאָלט געדענקען און טאָן אַלע מײַנע געבאָט, און זײַן
הייליק צו אײַער גאָט. 41 איך בין יהוה אײַער גאָט וואָס האָט אײַך
אַרויסגעצויגן פֿון לאַנד מִצרַיִם, אײַך צו זײַן צום גאָט: איך בין יהוה
אײַער גאָט.

קֹרַח

טז 1 און קֹרַח דער זון פֿון יִצהָר, דעם זון פֿון קהָת, דעם זון פֿון
לֵוִין, און דָתָן און אַבִירָם, די זין פֿון אֶליאָבֿן, און אוֹן דער זון
פֿון פֶּלֶתן, קינדער פֿון ראובֿן, האָבן גענומען, 2 און זיך געשטעלט
פֿאַר משהן מיט צוויי הונדערט און פֿופֿציק מאַן פֿון די קינדער פֿון
ישׂראל, פֿירשטן פֿון דער עדה, גערופֿענע פֿון דער אײַנזאַמלונג,
מענטשן מיט אַ נאָמען. 3 און זיי האָבן זיך אײַנגעזאַמלט אַקעגן
משהן און אַקעגן אַהרֹנען, און האָבן צו זיי געזאָגט: גענוג אײַך!
וואָרום די גאַנצע עדה זײַנען אַלע הייליק, און גאָט איז צווישן זיי,
און פֿאַר וואָס נעמט איר זיך איבער אַקעגן דעם קהל פֿון גאָט? 4 און
ווי משה האָט עס געהערט, אַזוי איז ער געפֿאַלן אויף זײַן פּנים. 5 און
ער האָט גערעדט צו קֹרַחן און צו זײַן גאַנצן געזעמל, אַזוי צו זאָגן:
אין דער פֿרי וועט גאָט לאָזן וויסן, ווער עס איז זײַנער, און דעם
וואָס איז הייליק, וועט ער מאַכן גענענען צו זיך; יאָ, דעם וועמען ער
וועט אויסדערוויילן, וועט ער מאַכן גענענען צו זיך.6 דאָס טוט:
נעמט אײַך פֿײַערפֿאַנען, קֹרַח מיט זײַן גאַנצן געזעמל, 7 און לייגט
אַרײַן אין זיי פֿײַער, און טוט אויף זיי אַרויף ווײַרויך פֿאַר גאָט,
מאָרגן; און עס וועט זײַן, דער מאַן וואָס גאָט וועט אויסדערוויילן, ער
איז דער הייליקער. גענוג אײַך, קינדער פֿון לֵוִי!

8 און משה האָט געזאָגט צו קֹרַחן: הערט אַקאָרשט, קינדער פֿון לֵוִי.
9 ווינציק אײַך וואָס דער גאָט פֿון ישׂראל האָט אײַך אָפּגעשיידט פֿון
צווישן דער עדה פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, אײַך צו מאַכן גענענען צו
זיך, צו דינען דעם דינסט פֿון מִשכּן פֿון גאָט, און צו שטיין פֿאַר דער
עדה, זיי צו באַדינען – 10 וואָס ער האָט געמאַכט גענענען דיך און
אַלע דײַנע ברידער, די קינדער פֿון לֵוִי, מיט דיר, אַז איר פֿאַרלאַנגט
אויך די כּהונה? 11 פֿאַר וואָר, דו מיט דײַן גאַנצן געזעמל, דאָס זײַט

איר אײַנגעזאַמלט אַקעגן גאָט; װאָרום װאָס איז אַהרן, אַז איר זאָלט
מורמלען אַקעגן אים?

12 און משה האָט געשיקט רופֿן דָתָן און אַבירָם, די זין פֿון אֶליאָבֿן;
אָבער זײ האָבן געזאָגט: מיר װעלן ניט אַרױפֿקומען. 13 װיניציק װאָס
דו האָסט אונדז אױפֿגעבראַכט פֿון אַ לאַנד װאָס פֿליסט מיט מילך
און האָניק, אונדז צו טײטן אין דער מדבר, אַז הערשעװען װילסטו
נאָך הערשעװען איבער אונדז? 14 יאָ, האָסט אונדז ניט געבראַכט
אין אַ לאַנד װאָס פֿליסט מיט מילך און האָניק, אָדער אונדז געגעבן
אַ נחלה פֿון פֿעלד און װײַנגאָרטן. װילסטו די דאָזיקע מענטשן די
אױגן פֿאַרשטעכן? מיר װעלן ניט אַרױפֿקומען. 15 האָט משהן זײער
געערגערט, און ער האָט געזאָגט צו גאָט: זאָלסט זיך ניט קערן צו
זײער אָפּפֿער; ניט אַן אײנציקן אײזל האָב איך גענומען פֿון זײ, און
ניט איך האָב שלעכטס געטאָן אַן אײנציקן פֿון זײ.

16 און משה האָט געזאָגט צו קֹרחן: דו מיט דײַן גאַנצן געזעמל זײַט
פֿאַר גאָט מאָרגן, דו און זײ, און אַהרן. 17 און נעמט איטלעכער זײַן
פֿײַערפֿאַן, און איר זאָלט אַרױפֿלײגן דערױף װײַרױך, און ברענגען
פֿאַר גאָט איטלעכער זײַן פֿײַערפֿאַן, צװײ הונדערט און פֿופֿציק
פֿײַערפֿאַנען; אױך דו און אַהרן, איטלעכער זײַן פֿײַערפֿאַן.

18 האָבן זײ גענומען איטלעכער זײַן פֿײַערפֿאַן, און זײ האָבן
אַרױפֿגעלײגט אױף זײ פֿײַער, און אַרױפֿגעטאָן אױף זײ װײַרױך, און
זײ האָבן זיך געשטעלט בײַם אײַנגאַנג פֿון אוהל-מועד מיט משהן און
אַהרֹנען. 19 און קֹרח האָט אײַנגעזאַמלט אַקעגן זײ די גאַנצע עדה
צום אײַנגאַנג פֿון אוהל-מועד; און די פּראַכט פֿון גאָט האָט זיך
באַװיזן צו דער גאַנצער עדה.

20 און גאָט האָט גערעדט צו משהן און צו אַהרֹנען, אַזױ צו זאָגן: 21
שײדט אײַך אָפּ פֿון צװישן דער דאָזיקער עדה, און איך װעל זײ
פֿאַרלענדן אין אַ רגע. 22 זײַנען זײ געפֿאַלן אױף זײער פּנים, און
האָבן געזאָגט: גאָט דו גאָט פֿון די גײַסטער פֿון אַלע באַשעפֿענישן,
זאָל אײן מענטש זינדיקן, און אױף דער גאַנצער עדה זאָלסטו
צערענען?

23 האָט גאָט גערעדט צו משהן, אַזױ צו זאָגן: 24 רעד צו דער עדה,
אַזױ צו זאָגן: ציט אָפּ פֿון אַרום דער װױנונג פֿון קֹרחן, דָתָנען, און

אַבִירָמען. איז משה אויפֿגעשטאַנען און איז געגאַנגען צו דָתָנען און
אַבִירָמען, 25 און נאָך אים זײַנען געגאַנגען די עלטסטע פֿון ישׂראל.
26 און ער האָט גערעדט צו דער עדה, אַזוי צו זאָגן: טרעט אָפּ, איך
בעט אײַך, פֿון לעבן די געצעלטן פֿון די דאָזיקע שלעכטע מענטשן,
און איר זאָלט זיך ניט אָנרירן אָן אַלץ וואָס איז זייערס, כּדי איר
זאָלט ניט אומגעבראַכט ווערן דורך אַלע זייערע זינד. 27 האָבן זיי
אָפּגעצויגן פֿון דער וווינונג פֿון קֹרַחן, דָתָנען, און אַבִירָמען, פֿון רונד
אַרום; און דָתָן און אַבִירָם זײַנען אַרויסגעגאַנגען, זיך שטעלנדיק אין
אײַנגאַנג פֿון זייערע געצעלטן, מיט זייערע ווײַבער און זייערע זין און
זייערע קליינע קינדער. 28 האָט משה געזאָגט: דורך דעם וועט איר
וויסן, אַז גאָט האָט מיך געשיקט צו טאָן אַלע די דאָזיקע טוּונגען, אַז
דאָס איז ניט פֿון מײַן האַרצן. 29 אויב אַזוי ווי אַלע מענטשן
שטאַרבן, וועלן די דאָזיקע שטאַרבן, און די באַשערונג פֿון אַלע
מענטשן וועט זיי באַשערט זײַן, האָט מיך גאָט ניט געשיקט. 30 אויב
אָבער אַ באַשאַפֿונג וועט באַשאַפֿן גאָט, און די ערד וועט אויפֿמאַכן
איר מויל, און וועט אײַנשלינגען זיי און אַלץ וואָס איז זייערס, און זיי
וועלן אַראָפּנידערן לעבעדיקערהייט אין אונטערערד, וועט איר וויסן,
אַז די דאָזיקע מענטשן האָבן געלעסטערט גאָט.

31 און עס איז געווען ווי ער האָט געענדיקט רעדן אַלע די דאָזיקע
ווערטער, אַזוי האָט זיך אויפֿגעשפּאָלטן די ערד וואָס אונטער זיי. 32
און די ערד האָט געעפֿנט איר מויל, און האָט אײַנגעשלונגען זיי, און
זייערע הײַזער, און אַלע מענטשן וואָס האָבן געהערט צו קֹרַחן, און
דעם גאַנצן פֿאַרמעג. 33 און זיי און אַלץ וואָס איז זייערס האָבן
אַראָפּגענידערט לעבעדיקערהייט אין אונטערערד, און די ערד האָט
זיי צוגעדעקט, און זיי זײַנען אונטערגעגאַנגען פֿון צווישן דער עדה.
34 און גאַנץ ישׂראל וואָס רונד אַרום זיי זײַנען אַנטלאָפֿן פֿון זייערע
קולות, וואָרום זיי האָבן געזאָגט: די ערד וועט אונדז נאָך
אײַנשלינגען. 35 און אַ פֿײַער איז אַרויסגעגאַנגען פֿון גאָט, און האָט
פֿאַרצערט די צוויי הונדערט און פֿופֿציק מאַן, וואָס האָבן
אויפֿגעבראַכט דעם ווײַרויך.

יז 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 זאָג צו
אֶלעָזָר דעם זון פֿון אַהרן דעם כֹּהן, ער זאָל אויפֿהייבן די
פֿײַערפֿאַנען פֿון צווישן דער פֿאַרברענונג, און דאָס פֿײַער וואַרף
אַוועק; וואָרום זיי זײַנען געוואָרן הייליק. 3 די פֿײַערפֿאַנען פֿון די

דאָזיקע, וואָס האָבן פֿאַרזינדיקט זייערע נפֿשות, פֿון זיי זאָל מען
מאַכן אויסגעשלאָגענע בלעכן, אַן איבערצוג צום מזבח, וואָרום מע
האָט זיי געבראַכט פֿאַר גאָט, און זיי זײַנען געוואָרן הייליק; און זיי
זאָלן זײַן פֿאַר אַ צייכן צו די קינדער פֿון ישׂראל. 4 האָט אֶלעָזָר דער
כֹּהן גענומען די קופּערנע פֿײַערפֿאַנען, וואָס די פֿאַרברענטע האָבן
געבראַכט, און מע האָט זיי אויסגעשלאָגן פֿאַר אַן איבערצוג צום
מזבח, 5 אַ דערמאָנונג צי די קינדער פֿון ישׂראל, כּדי אַ פֿרעמדער
מענטש, וואָס איז ניט פֿון דעם זאָמען פֿון אַהרן, זאָל ניט גענענען צו
רײַכערן ווײַרויך פֿאַר גאָט, אַז ער זאָל ניט ווערן אַזוי ווי קרח און
אַזוי ווי זײַן געזעמל; אַזוי ווי גאָט האָט גערעדט צו אים דורך משהן.

6 און די גאַנצע עדה פֿון די קינדער פֿון ישׂראל האָט אויף מאָרגן
געמורמלט אַקעגן משהן און אַקעגן אַהרֹנען, אַזוי צו זאָגן: איר האָט
געטייט דאָס פֿאָלק פֿון גאָט. 7 און עס איז געווען, אַז די עדה האָט
זיך אײַנגעזאַמלט אַקעגן משהן און אַקעגן אַהרֹנען, אַזוי האָבן זיי
זיך אומגעקערט צום אוהל-מועד, ערשט אַ וואָלקן האָט אים
צוגעדעקט, און די פּראַכט פֿון גאָט האָט זיך באַוויזן. 8 און משה און
אַהרן זײַנען צוגעגאַנגען פֿאַרן אוהל-מועד,9 און גאָט האָט גערעדט
צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 10 שיידט אײַך אָפּ פֿון צווישן דער דאָזיקער
עדה, און איך וועל זיי פֿאַרלענדן אין אַ רגע. זײַנען זיי געפֿאַלן אויף
זייער פּנים. 11 און משה האָט געזאָגט צו אַהרֹנען: נעם די פֿײַערפֿאַן,
און לייג אויף איר אַרויף פֿײַער פֿון מזבח, און טו אַרויף ווײַרויך, און
טראָג אויף גיך צו דער עדה, און זײַ מכפּר אויף זיי, וואָרום אַ צאָרן
איז אַרויסגעגאַנגען פֿון פֿאַר גאָט; די מגפֿה האָט זיך אָנגעהויבן. 12
האָט אַהרן גענומען, אַזוי ווי משה האָט געהייסן, און ער איז
אַרײַנגעלאָפֿן אין מיטן פֿון דער עדה; ערשט די מגפֿה האָט זיך
אָנגעהויבן אין פֿאָלק. האָט ער אַרויפֿגעלייגט ווײַרויך, און מכפּר
געווען אויפֿן פֿאָלק. 13 און ער איז געשטאַנען צווישן די טויטע און
צווישן די לעבעדיקע; און די מגפֿה איז פֿאַרהאַלטן געוואָרן. 14 און
די וואָס זײַנען געשטאָרבן אין דער מגפֿה, זײַנען געווען פֿערצן טויזנט
און זיבן הונדערט, אַחוץ די וואָס זײַנען געשטאָרבן וועגן דער מעשׂה
מיט קֹרַחן. 15 און אַהרן האָט זיך אומגעקערט צו משהן, צום
אײַנגאַנג פֿון אוהל-מועד, ווען די מגפֿה איז פֿאַרהאַלטן געוואָרן.

16 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 17 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, און נעם פֿון זיי צו שטעקן, צו שטעקן פֿון אַ

פֿאָטערהויז, פֿון אַלע זייערע פֿירשטן לויט זייערע פֿאָטערהײַזער,
צוועלף שטעקנס; איטלעכנס נאָמען זאָלסטו אויפֿשרײַבן אויף זײַן
שטעקן. 18 און אַהרנס נאָמען זאָלסטו אויפֿשרײַבן אויף דעם שטעקן
פֿון לֵוִי, וואָרום איין שטעקן זאָל זײַן פֿאַר דעם הויפּט פֿון זייערע
פֿאָטערהײַזער. 19 און זאָלסט זיי אַוועקלייגן אין אֹוהל-מוֹעד, פֿאַרן
געזעץ, וואָס איך אַנטפּלעק זיך צו אײַך דאָרטן. 20 און עס וועט זײַן,
דער מאַן וואָס איך וועל אים אויסדערוויילן, וועט זײַן שטעקן
אויפֿשפּראָצן; און איך וועל אײַנשטילן פֿון אַרום מיר די
מורמלערײַען פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, וואָס זיי מורמלען אַקעגן
אײַך.

21 האָט משה גערעדט צו די קינדער פֿון ישׂראל, און אַלע זייערע
פֿירשטן האָבן אים געגעבן צו שטעקן פֿון איטלעכן פֿירשט, צו
שטעקן פֿון איטלעכן פֿירשט, לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, צוועלף
שטעקנס; און דער שטעקן פֿון אַהרֹנען איז געווען צווישן זייערע
שטעקנס. 22 און משה האָט אַוועקגעלייגט די שטעקנס פֿאַר גאָט,
אין דעם געצעלט פֿון געזעץ. 23 און עס איז געווען אויף מאָרגן, אַז
משה איז געקומען אין דעם געצעלט פֿון געזעץ, ערשט דער שטעקן
פֿון אַהרֹנען פֿאַר לֵוִיס הויז האָט אויפֿגעשפּראָצט, און אַרויסגעלאָזט
שפּראָצונג, און געבליט בליעכץ, און געצײַטיקט מאַנדלען. 24 האָט
משה אַרויסגעטראָגן אַלע שטעקנס פֿון פֿאַר גאָט צו אַלע קינדער פֿון
ישׂראל, און זיי האָבן איבערגעקוקט, און גענומען איטלעכער זײַן
שטעקן.

25 און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: קער אום אַהרנס שטעקן פֿאַרן
געזעץ, פֿאַר אַ היטונג, פֿאַר אַ צייכן צו די ווידערשפּעניקע קינדער,
כּדי זאָלסט מאַכן אַן ענד צו זייערע מורמלערײַען אַרום מיר, און זיי
זאָלן ניט שטאַרבן. 26 האָט משה דאָס געטאָן; אַזוי ווי גאָט האָט
אים באַפֿוילן, אַזוי האָט ער געטאָן.

27 האָבן די קינדער פֿון ישׂראל געזאָגט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: זע,
מיר קומען אום, מיר גייען אונטער, אַלע גייען מיר אונטער. 28
איטלעכער וואָס גענענט – וואָס גענענט צום מִשכּן פֿון גאָט,
שטאַרבט; צי וועלן מיר אין גאַנצן אומקומען?

יח 1 און גאָט האָט געזאָגט צו אַהרֹנען: דו און דײַנע זין און
דאָס הויז פֿון דײַן פֿאָטער מיט דיר, זאָלט טראָגן די זינד פֿון
דעם הייליקטום, און דו און דײַנע זין מיט דיר זאָלט טראָגן די זינד
פֿון אײַער כּהונה. 2 און אויך דײַנע ברידער, דעם שטאַם לֵוִי, דעם
שבֿט פֿון דײַן פֿאָטער, מאַך גענענען מיט דיר, און זיי זאָלן זײַן
באַהעפֿט צו דיר, און דיך באַדינען; און דו און דײַנע זין מיט דיר
זאָלט זײַן פֿאַר דעם געצעלט פֿון געזעץ. 3 און זיי זאָלן היטן דײַן
היטונג, און די היטונג פֿון גאַנצן געצעלט, אָבער צו די הייליקע כּלים
און צום מזבח זאָלן זיי ניט גענענען, כּדי זיי זאָלן ניט שטאַרבן, אי
זיי אי איר. 4 און זיי זאָלן זײַן באַהעפֿט צו דיר, און היטן די היטונג
פֿון אוהל-מועד בײַ איטלעכן דינסט פֿון געצעלט; און אַ פֿרעמדער
זאָל ניט גענענען צו אײַך. 5 און איר זאָלט היטן די היטונג פֿון
הייליקטום, און די היטונג פֿון מזבח, כּדי עס זאָל מער ניט זײַן אַ
צאָרן אויף די קינדער פֿון ישׂראל. 6 און איך, זע, האָב גענומען
אײַערע ברידער די לוִיִים פֿון צווישן די קינדער פֿון ישׂראל; אײַך אַ
מתּנה זײַנען זיי געגעבן פֿאַר גאָט, צו דינען דעם דינסט פֿון אוהל-
מועד. 7 און דו און דײַנע זין מיט דיר זאָלט אָפּהיטן אײַער כּהונה בײַ
איטלעכער זאַך פֿון מזבח און אינעווייניק פֿון פּרוֹכֶת, און טאָן דעם
דינסט; אַ דינסט פֿאַר אַ מתּנה גיב איך אײַך די כּהונה, און דער
פֿרעמדער, וואָס גענענט, זאָל געטייט ווערן.

8 און גאָט האָט גערעדט צו אַהרֹנען: און איך, זע, האָב דיר געגעבן
די היטונג פֿון מײַנע אָפּשיידונגען; פֿון אַלע געהייליקטע זאַכן פֿון די
קינדער פֿון ישׂראל האָב איך זיי געגעבן פֿאַר אַ חלק צו דיר און צו
דײַנע קינדער פֿאַר אַן אייביקן רעכט. 9 דאָס זאָל זײַן צו דיר פֿון
די הייליקסטע הייליקייטן, פֿון די פֿײַעראָפּפֿער: אַלע זייערע קרבּנות,
פֿון אַלע זייערע שפּײַזאָפּפֿער, און פֿון אַלע זייערע זינדאָפּפֿער, און
פֿון אַלע זייערע שולדאָפּפֿער, וואָס זיי צאָלן אָפּ צו מיר; אַ
הייליקסטע הייליקייט איז דאָס, פֿאַר דיר און פֿאַר דײַנע קינדער. 10
אין אַ הייליקסטן אָרט זאָלסטו עס עסן; איטלעכער מאַנספּאַרשוין
מעג עס עסן; הייליק זאָל עס זײַן פֿאַר דיר. 11 און דאָס געהערט צו
דיר: די אָפּשיידונג פֿון זייער גאָב בײַ אַלע אויפֿהייבונגען פֿון די
קינדער פֿון ישׂראל; צו דיר האָב איך זיי געגעבן, און צו דײַנע זין און
צו דײַנע טעכטער מיט דיר, פֿאַר אַן אייביקן רעכט; איטלעכער וואָס
איז ריין אין דײַן הויז מעג עס עסן. 12 אַל דאָס בעסטע פֿון אייל, און
אַל דאָס בעסטע פֿון ווײַן און תּבֿואה, דאָס ערשטע דערפֿון וואָס זיי

גיבן צו גאָט, דאָס האָב איך געגעבן צו דיר. 13 די ערשטצײַטיקע פֿון
אַלץ וואָס אין זייער לאַנד, וואָס זיי ברענגען צו גאָט, זאָלן געהערן
צו דיר; איטלעכער וואָס איז ריין אין דײַן הויז מעג עס עסן. 14
איטלעכע חרם-זאַך אין ישׂראל זאָל געהערן צו דיר. 15 איטלעכס
וואָס עפֿנט דעם טראַכט, פֿון יעטוועדער באַשעפֿעניש וואָס מע
ברענגט צו גאָט, פֿון אַ מענטשן און פֿון אַ בהמה, זאָל געהערן צו
דיר; אָבער אויסלייזן זאָלסטו לאָזן אויסלייזן דעם בכָור פֿון אַ
מענטשן; אויך דעם בכָור פֿון אַן אומריינער בהמה זאָלסטו לאָזן
אויסלייזן. 16 און זייער אויסלייז – פֿון אַ חודש אַלט זאָלסטו לאָזן
אויסלייזן – זאָל זײַן לויט דײַן שאַצונג, פֿינף שֶקל זילבער, אויפֿן
הייליקן שֶקל, דאָס איז צוואַנציק גֵרָה. 17 אָבער אַ בכָור פֿון אַ רינד,
אָדער אַ בכָור פֿון אַ שעפּס, אָדער אַ בכָור פֿון אַ ציג, טאָרסטו ניט
לאָזן אויסלייזן; זיי זײַנען הייליק. זייער בלוט זאָלסטו שפּרענגען
אויפֿן מזבח, און זייער פֿעטס זאָלסטו דעמפֿן פֿאַר אַ פֿײַעראָפּפֿער,
פֿאַר אַ געשמאַקן ריח צו גאָט. 18 און זייער פֿלייש זאָל געהערן צו
דיר; אַזוי ווי די ברוסט פֿון אויפֿהייבונג, און אַזוי ווי דער רעכטער
שענקל, זאָל עס געהערן צו דיר. 19 אַלע אָפּשיידונגען פֿון די
הייליקע זאַכן וואָס די קינדער פֿון ישׂראל שיידן אָפּ צו גאָט, האָב
איך געגעבן צו דיר און צו דײַנע זין און צו דײַנע טעכטער מיט דיר,
פֿאַר אַן אייביקן רעכט; אַן אייביקער בונד פֿון זאַלץ איז דאָס פֿאַר
גאָט, דיר און דײַן זאָמען מיט דיר.

20 און גאָט האָט געזאָגט צו אַהרֹנען: אין זייער לאַנד זאָלסטו ניט
אַרבן, און קיין חלק זאָלסטו ניט האָבן צווישן זיי; איך בין דײַן חלק
און דײַן נחלה צווישן די קינדער פֿון ישׂראל. 21 און צו די קינדער פֿון
לֵוִי, זע, האָב איך געגעבן יעטוועדער מעשׂר אין ישׂראל פֿאַר אַן אַרב,
פֿאַר זייער דינסט וואָס זיי דינען, דעם דינסט פֿון אוהל-מוֹעד. 22 און
די קינדער פֿון ישׂראל זאָלן מער ניט גענענען צום אוהל-מוֹעד, צו
טראָגן אַ חטא און שטאַרבן. 23 נייערט דער לֵוִי, ער זאָל דינען דעם
דינסט פֿון אוהל-מוֹעד; און זיי זאָלן טראָגן זייער זינד; אַן אייביק
געזעץ אויף אייערע דוֹר-דוֹרות. און צווישן די קינדער פֿון ישׂראל
זאָלן זיי ניט אַרבן קיין אַרבונג. 24 וואָרום דעם מעשׂר פֿון די קינדער
פֿון ישׂראל, וואָס זיי שיידן אָפּ פֿאַר אַן אָפּשיידונג צו גאָט, האָב איך
געגעבן צו די לְוִיִם פֿאַר אַן אַרבונג; דרום האָב איך וועגן זיי געזאָגט:
צווישן די קינדער פֿון ישׂראל זאָלן זיי ניט אַרבן קיין אַרבונג.

25 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 26 און צו די
לוִיִים זאָלסטו רעדן, און זאָגן צו זיי: אַז איר וועט נעמען פֿון די
קינדער פֿון ישׂראל דעם מעשׂר וואָס איך האָב אײַך געגעבן פֿון זיי
פֿאַר אײַער אַרבונג, זאָלט איר אָפּשיידן דערפֿון אַן אָפּשיידונג צו
גאָט, מעשׂר פֿון דעם מעשׂר. 27 און אײַער אָפּשיידונג וועט אײַך
גערעכנט ווערן אַזוי ווי די תּבֿואה אויסן שײַער, און ווי די שֶׁפֿע אויסן
קעלטער. 28 אַזוי זאָלט איר אויך אָפּשיידן די אָפּשיידונג פֿון גאָט פֿון
אַלע אײַערע מעשׂרס, וואָס איר וועט נעמען פֿון די קינדער פֿון
ישׂראל, און איר זאָלט געבן דערפֿון די אָפּשיידונג פֿון גאָט צו אַהרן
דעם כּהן. 29 פֿון אַלע וואָס ווערט אײַך געגעבן זאָלט איר אָפּשיידן
די גאַנצע אָפּשיידונג פֿון גאָט, פֿון אַלעם בעסטן דערפֿון, דאָס
הייליקע פֿון דעם. 30 און זאָלסט זאָגן צו זיי: אַז איר שיידט אָפּ פֿון
דעם דאָס בעסטע דערפֿון, זאָל עס גערעכנט ווערן די לוִיִים אַזוי ווי
דער אײַנטראָג פֿון שײַער, און אַזוי ווי דער אײַנטראָג פֿון קעלטער.
31 און איר מעגט עס עסן אין יעטוועדער אָרט, איר און אײַער
הויזגעזינט, וואָרום דאָס איז אײַך אַ לוין פֿאַר אײַער דינסט אין
אוֹהל-מוֹעד. 32 און איר וועט ניט טראָגן וועגן דעם אַ זינד, ווען איר
שיידט אָפּ פֿון דעם דאָס בעסטע דערפֿון. און איר זאָלט ניט
פֿאַרשוועכן די הייליקייטן פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, כּדי איר זאָלט
ניט שטאַרבן.

חֻקַּת

יט

1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן און צו אַהרנען, אַזוי צו
זאָגן:

2 דאָס איז דאָס געזעץ פֿון דער תּורה, וואָס גאָט האָט באַפֿוילן, אַזוי
צו זאָגן: רעד צו די קינדער פֿון ישׂראל, זיי זאָלן דיר ברענגען אַ
רויטע קו, אַ גאַנצע, וואָס אין איר איז ניטאָ קיין מום, וואָס אויף איר
איז ניט אַרויף קיין יאָך. 3 און איר זאָלט זי געבן צו אֶלעָזָר דעם כּהן,
און מע זאָל זי אַרויספֿירן אויסן לאַגער, און זי שעכטן פֿאַר אים. 4
און אֶלעָזָר דער כּהן זאָל נעמען פֿון איר בלוט מיט זײַן פֿינגער, און
שפּריצן פֿון איר בלוט אַקעגן דער פֿאָדערזײַט פֿון אוֹהל-מוֹעד זיבן
מאָל. 5 און מע זאָל פֿאַרברענען די קו פֿאַר זײַנע אויגן; איר פֿעל און
איר פֿלייש און איר בלוט מיט איר מיסט זאָל מען פֿאַרברענען. 6 און

דער כֹּהן זאָל נעמען צעדערהאָלץ, און אֵזוֹב-גראָז, און ווערמילרויט,
און אַרײַנוואַרפֿן אין דער פֿאַרברענונג פֿון דער קו. 7 און דער כֹּהן
זאָל וואַשן זײַנע קליידער, און באָדן זײַן לײַב אין וואַסער, און
דערנאָך מעג ער אַרײַנקומען אין לאַגער; און דער כֹּהן זאָל זײַן
אומריין ביזן אָוונט. 8 אויך דער וואָס פֿאַרברענט זי, זאָל וואַשן זײַנע
קליידער אין וואַסער, און באָדן זײַן לײַב אין וואַסער, און זײַן אומריין
ביזן אָוונט. 9 און אַ ריינער מאַן זאָל אויפֿזאַמלען די אַש פֿון דער קו,
און אַוועקלייגן אויסן לאַגער אין אַ ריינעם אָרט; און עס זאָל
געהאַלטן ווערן פֿאַר דער עדה פֿון די קינדער פֿון ישׂראל פֿאַר
שפּרענגוואַסער; אַ רייניקאָפּפֿער איז דאָס. 10 און דער וואָס זאַמלט
אויף די אַש פֿון דער קו, זאָל וואַשן זײַנע קליידער, און זײַן אומריין
ביזן אָוונט. און עס זאָל זײַן פֿאַר די קינדער פֿון ישׂראל, און פֿאַר
דעם פֿרעמדן וואָס האַלט זיך אויף צווישן זיי, פֿאַר אַן אייביקן געזעץ.

11 דער וואָס רירט זיך אָן אָן אַ מת, אָן וואָסער עס איז טויטן לײַב
פֿון אַ מענטשן, זאָל זײַן אומריין זיבן טעג. 12 ער זאָל זיך רייניקן
דערמיט אויפֿן דריטן טאָג און אויפֿן זיבעטן טאָג, און ווערן ריין; און
אויב ער וועט זיך ניט רייניקן אויפֿן דריטן טאָג און אויפֿן זיבעטן
טאָג, זאָל ער ניט ווערן ריין. 13 איטלעכער וואָס רירט זיך אָן אָן אַ
מת, אָן דעם לײַב פֿון אַ מענטשן וואָס איז געשטאָרבן, און ער וועט
זיך ניט רייניקן, האָט ער די רוּאונג פֿון גאָט פֿאַראומרייניקט, און
יענע זעל זאָל פֿאַרשניטן ווערן פֿון ישׂראל; אַז שפּרענגוואַסער איז
אויף אים ניט געשפּרענגט געוואָרן, זאָל ער זײַן אומריין; זײַן
אומריינקייט איז נאָך אויף אים.

14 דאָס איז דער דין: אַז אַ מענטש וועט שטאַרבן אין אַ געצעלט,
זאָל איטלעכער וואָס קומט אין געצעלט, און אַלץ וואָס אין
געצעלט, זײַן אומריין זיבן טעג. 15 און יעטוועדער אָפֿענע כּלי, וואָס
אויף איר איז ניטאָ אַן אַרומגעשנירט דעקל, איז אומריין. 16 און
איטלעכער וואָס וועט זיך אָנרירן אויפֿן פֿרײַען פֿעלד אָן אַ
דערשלאָגענעם פֿון אַ שווערד, אָדער אָן אַ געשטאָרבענעם, אָדער אַן
אַ ביין פֿון אַ מענטשן, אָדער אָן אַ קבֿר, זאָל זײַן אומריין זיבן טעג.
17 און מע זאָל נעמען פֿאַר דעם אומריינעם פֿון דער אַש פֿון דעם
פֿאַרברענטן רייניקאָפּפֿער, און אַרויפֿגיסן דערויף לעבעדיקע וואַסער
אין אַ כּלי. 18 און אַ ריינער מאַן זאָל נעמען אֵזוֹב-גראָז, און
אײַנטונקען אין דעם וואַסער, און שפּריצן אויפֿן געצעלט, און אויף

אַלע כּלים, און אויף די נפֿשות וואָס זײַנען דאָרטן געווען, און אויף
דעם וואָס האָט זיך אָנגערירט אָן דעם ביין, אָדער אָן דעם
דערשלאָגענעם, אָדער אָן דעם געשטאָרבענעם, אָדער אָן דעם קבֿר.
19 און דער וואָס איז ריין זאָל שפּריצן אויף דעם אומרײנעם אויפֿן
דריטן טאָג און אויפֿן זיבעטן טאָג; און ער זאָל אים רייניקן אויפֿן
זיבעטן טאָג; און ער זאָל וואַשן זײַנע קליידער, און זיך באָדן אין
וואַסער, און ווערן ריין אין אָוונט. 20 און אַז אַ מענטש וועט זײַן
אומריין, און וועט זיך ניט רייניקן, זאָל יענע זעל פֿאַרשניטן ווערן פֿון
צווישן דער עדה, וואָרום דאָס הייליקטום פֿון גאָט האָט ער
פֿאַראומרייניקט; שפּרענגוואַסער איז אויף אים ניט געשפּרענגט
געוואָרן, איז ער אומריין. 21 און עס זאָל זיי זײַן פֿאַר אַן אייביקן
געזעץ. און דער וואָס שפּריצט דאָס שפּרענגוואַסער, זאָל וואַשן זײַנע
קליידער; און דער וואָס רירט זיך אָן אָן דעם שפּרענגוואַסער, זאָל
זײַן אומריין ביזן אָוונט. 22 און אַלץ וואָס דער אומרײנער וועט זיך
אָנרירן אָן דעם, זאָל זײַן אומריין; און דער מענטש וואָס רירט זיך אָן
אים אָן, זאָל זײַן אומריין ביזן אָוונט.

כ 1 און די קינדער פֿון ישׂראל, די גאַנצע עדה, זײַנען געקומען אין
מדבר צִן, אין ערשטן חודש; און דאָס פֿאָלק איז געזעסן אין
קָדֵש; און מרים איז דאָרטן געשטאָרבן, און איז דאָרטן באַגראָבן
געוואָרן.

2 און די עדה האָט ניט געהאַט קיין וואַסער, און זיי האָבן זיך
אײַנגעזאַמלט אַקעגן משהן און אַקעגן אַהרֹנען. 3 און דאָס פֿאָלק
האָט זיך געקריגט מיט משהן, און זיי האָבן געזאָגט, אַזוי צו זאָגן:
הלוואַי וואָלטן מיר אומגעקומען, ווען אונדזערע ברידער זײַנען
אומגעקומען פֿאַר גאָט! 4 און נאָך וואָס האָט איר געבראַכט די עדה
פֿון גאָט אין דעם דאָזיקן מדבר, אַז מיר און אונדזער פֿי זאָלן דאָ
אויסשטאַרבן? 5 און נאָך וואָס האָט איר אונדז אויפֿגעבראַכט פֿון
מִצרַיִם, אונדז צו ברענגען אין דעם דאָזיקן שלעכטן אָרט, וואָס איז
ניט אַן אָרט פֿון זאָמען, אָדער פֿײַגן, אָדער ווײַנשטאָקן, אָדער
מילגרוימען, און ווּ וואַסער צום טרינקען איז ניטאָ?

6 זײַנען משה און אַהרן אַוועקגעגאַנגען פֿון פֿאַר דער עדה צום
אײַנגאַנג פֿון אוהל-מוֹעד, און זיי זײַנען געפֿאַלן אויף זייער פּנים; און
די פּראַכט פֿון גאָט האָט זיך באַוויזן צו זיי. 7 און גאָט האָט גערעדט
צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 8 נעם דעם שטעקן, און זאַמל אײַן די עדה,
דו און אַהרן דײַן ברודער, און איר זאָלט רעדן צום פֿעלז פֿאַר זייערע
אויגן, אַז ער זאָל אַרויסגעבן פֿון זיך וואַסער; און וועסט זיי
אַרויסציִען וואַסער פֿון פֿעלז, און וועסט אָנטרינקען די עדה און
זייער פֿי. 9 האָט משה גענומען דעם שטעקן פֿון פֿאַר גאָט, אַזוי ווי
ער האָט אים באַפֿוילן. 10 און משה און אַהרן האָבן אײַנגעזאַמלט די
עדה פֿאַר דעם פֿעלז, און ער האָט צו זיי געזאָגט: הערט אַקאָרשט,
איר ווידערשפּעניקער, זאָלן מיר פֿון דעם דאָזיקן פֿעלז אײַך
אַרויסציִען וואַסער? 11 און משה האָט אויפֿגעהויבן זײַן האַנט, און
האָט געשלאָגן דעם פֿעלז מיט זײַן שטעקן צוויי מאָל, און עס איז
אַרויס אַ סך וואַסער, און די עדה און זייער פֿי האָבן געטרונקען. 12
האָט גאָט געזאָגט צו משהן און צו אַהרֹנען: ווײַל איר האָט ניט
געגלויבט אין מיר, מיך צו הייליקן פֿאַר די אויגן פֿון די קינדער פֿון
ישׂראל, דרום וועט איר ניט ברענגען די דאָזיקע עדה אין דעם לאַנד
וואָס איך האָב זיי געגעבן. 13 דאָס איז דאָס וואַסער פֿון מריבֿה ווּ די
קינדער פֿון ישׂראל האָבן געקריגט אַקעגן גאָט, און ער איז
געהייליקט געוואָרן צווישן זיי.

14 און משה האָט געשיקט שלוחים פֿון קָדֵש צו דעם מלך פֿון אֱדוֹם:
אַזוי זאָגט דײַן ברודער ישׂראל: דו ווייסט אַלדי מאַטערניש וואָס
אונדז האָט געטראָפֿן; 15 ווי אונדזערע עלטערן האָבן גענידערט קיין
מִצרַיִם, און מיר זײַנען געזעסן אין מִצרַיִם פֿיל טעג, און די מִצרים
האָבן שלעכטס געטאָן אונדז און אונדזערע עלטערן; 16 און מיר
האָבן געשריִען צו גאָט, און ער האָט געהערט אונדזער קָול, און האָט
געשיקט אַ מלאך, און אונדז אַרויסגעצויגן פֿון מִצרַיִם; און אָט זײַנען
מיר אין קָדֵש, אַ שטאָט בײַם עק פֿון דײַן געמאַרק. 17 לאָז אונדז,
איך בעט דיך, דורכגיין דורך דײַן לאַנד; מיר וועלן ניט דורכגיין דורך
אַ פֿעלד אָדער דורך אַ ווײַנגאָרטן, און מיר וועלן ניט טרינקען
וואַסער פֿון אַ ברונעם; אויף דעם מלכס וועג וועלן מיר גייען; מיר
וועלן זיך ניט אָפּנייַגן רעכטס אָדער לינקס, ביז וואַנען מיר וועלן
דורכגיין דײַן געמאַרק. 18 האָט אֱדוֹם צו אים געזאָגט: זאָלסט ניט
דורכגיין דורך מיר, וואָרום מיטן שווערד וועל איך אַרויסגיין אַקעגן
דיר. 19 האָבן די קינדער פֿון ישׂראל צו אים געזאָגט: אויפֿן וועג

וועלן מיר גיין, און אַז מיר וועלן טרינקען דײַן וואַסער, איך און מײַנע
פֿי, וועל איך געבן געצאָלט דערפֿאַר; עס איז דאָך גאָרנישט; לאָמיך
בלויז דורכגיין אויף מײַנע פֿיס. 20 האָט ער געזאָגט: דו קענסט ניט
דורכגיין. און אֱדוֹם איז אַרויסגעגאַנגען אַקעגן אים מיט פֿיל פֿאָלק,
און מיט אַ שטאַרקער האַנט. 21 און אֱדוֹם האָט ניט געוואָלט לאָזן
ישׂראל דורכגיין דורך זײַן געמאַרק, און ישׂראל האָט זיך אָפּגעניײַגט
פֿון אים.

22 און זיי האָבן אַוועקגעצויגן פֿון קָדֵש; און די קינדער פֿון ישׂראל,
די גאַנצע עדה, זײַנען אָנגעקומען צום באַרג הוֹר. 23 און גאָט האָט
געזאָגט צו משהן און צו אַהרֹנען אויפֿן באַרג הוֹר, בײַם געמאַרק פֿון
לאַנד אֱדוֹם, אַזוי צו זאָגן: 24 זאָל אַהרן אײַנגעזאַמלט ווערן צו זײַן
פֿאָלק; וואָרום ער וועט ניט קומען אין דעם לאַנד וואָס איך האָב
געגעבן צו די קינדער פֿון ישׂראל, דערפֿאַר וואָס איר האָט
ווידערשפּעניקט מײַן מויל בײַם וואַסער פֿון מריבָֿה. 25 נעם אַהרֹנען
און זײַן זון אֶלעָזָרן, און ברענג זיי אַרויף אויפֿן באַרג הוֹר; 26 און
טו אויס אַהרֹנען זײַנע קליידער, און טו זיי אָן זײַן זון אֶלעָזָרן; און
אַהרן זאָל אײַנגעזאַמלט ווערן און שטאַרבן דאָרטן. 27 האָט משה
געטאָן אַזוי ווי גאָט האָט באַפֿוילן; און זיי זײַנען אַרויפֿגעגאַנגען
אויפֿן באַרג הוֹר, פֿאַר די אויגן פֿון דער גאַנצער עדה. 28 און משה
האָט אויסגעטאָן אַהרֹנען זײַנע קליידער, און האָט זיי אָנגעטאָן זײַן
זון אֶלעָזָרן. און אַהרן איז דאָרטן געשטאָרבן אויפֿן שפּיץ באַרג. און
משה און אֶלעָזָר האָבן אַראָפּגענידערט פֿון באַרג. 29 און די גאַנצע
עדה האָט געזען אַז אַהרן איז פֿאַרגאַנגען; און דאָס גאַנצע הויז פֿון
ישׂראל האָט באַוויינט אַהרֹנען דרײַסיק טעג.

כא

1 און דער כּנַעֲני, דער מלך פֿון עֲרָד, דער באַוווינער פֿון
דָרום, האָט געהערט אַז ישׂראל איז אָנגעקומען אויף דעם
וועג פֿון אֲתָרים, און ער האָט מלחמה געהאַלטן מיט ישׂראל, און
געפֿאַנגען פֿון זיי געפֿאַנגענע. 2 האָט ישׂראל אַ נדר געטאָן צו גאָט,
און האָט געזאָגט: אויב געבן וועסטו געבן דאָס דאָזיקע פֿאָלק אין
מײַן האַנט, וועל איך מאַכן זייערע שטעט חרם. 3 און גאָט האָט
צוגעהערט צו דעם קָול פֿון ישׂראל, און ער האָט איבערגעגעבן דעם

כּנַעֲני, און זײ האָבן געמאַכט זײ און זײערע שטעט חרם. און מע
האָט גערופֿן דעם נאָמען פֿון דעם אָרט, חרמָה.

4 און זײ האָבן געצויגן פֿון באַרג הוֹר אויפֿן וועג פֿון ים-סוף, כּדי צו
גײן אַרום דעם לאַנד אֱדוֹם, און די זעל פֿון דעם פֿאָלק איז געוואָרן
אומגעדולדיק פֿון וועג. 5 און דאָס פֿאָלק האָט גערעדט אַקעגן גאָט
און אַקעגן משהן: נאָך וואָס האָט איר אונדז אויפֿגעבראַכט פֿון
מִצרַיִם צו שטאַרבן אין דער מדבר? וואָרום קײן ברויט איז ניטאָ, און
קײן וואַסער איז ניטאָ, און אונדזער זעל עקלט זיך מיט דער
נישטיקער שפּײַז. 6 האָט גאָט אָנגעשיקט אויפֿן פֿאָלק פֿײַערדיקע
שלאַנגען, און זײ האָבן געביסן דאָס פֿאָלק, און עס איז געשטאָרבן אַ
סך פֿאָלק פֿון ישׂראל. 7 איז דאָס פֿאָלק געקומען צו משהן, און זײ
האָבן געזאָגט: מיר האָבן געזינדיקט וואָס מיר האָבן גערעדט אַקעגן
גאָט און אַקעגן דיר; זײַ מתפּלל צו גאָט, ער זאָל אָפּטאָן פֿון אונדז די
שלאַנגען. האָט משה מתפּלל געווען פֿאַרן פֿאָלק. 8 און גאָט האָט
געזאָגט צו משהן: מאַך דיר אַ פֿײַערדיקע שלאַנג, און טו זי אַרויף
אויף אַ שטאַנג; און עס וועט זײַן, איטלעכער וואָס ווערט געביסן,
וועט זי זען, און וועט בלײַבן לעבן. 9 האָט משה געמאַכט אַ קופּערנע
שלאַנג, און האָט זי אַרויפֿגעטאָן אויף אַ שטאַנג; און עס איז געווען,
אַז אַ שלאַנג האָט עמיצן געביסן, אַזוי האָט ער אַ קוק געטאָן אויף
דער קופּערנער שלאַנג, און איז געבליבן לעבן.

10 און די קינדער פֿון ישׂראל האָבן אַוועקגעצויגן, און גערוט אין
אוֹבֿוֹת. 11 און זײ האָבן געצויגן פֿון אוֹבֿוֹת, און גערוט אין עִיֵי-
עֲבָ־רים, אין דעם מדבר וואָס פֿאַר מוֹאָבֿ, אַקעגן זונאויפֿגאַנג. 12 פֿון
דאָרטן האָבן זײ געצויגן, און גערוט אין טאָל זֶרֶד. 13 פֿון דאָרטן
האָבן זײ געצויגן, און גערוט אויף יענער זײַט אַרנוֹן וואָס אין מדבר,
וואָס גײט אַרויס פֿון דעם געמאַרק פֿון אֱמוֹרי; 14 וואָרום אַרנוֹן איז
דער געמאַרק פֿון מוֹאָבֿ, צווישן מוֹאָבֿ און צווישן דעם אֱמוֹרי. דרום
ווערט געזאָגט אין דעם בוך פֿון די מלחמות פֿון גאָט:

וָהֵבֿ אין סוּפָה,
און די טאָלן פֿון אַרנוֹן,
15 און דעם אַראָפּגאַנג פֿון די טאָלן,
וואָס נײגט זיך צו דער וווינונג פֿון עָר,
און לענט זיך אָן געמאַרק פֿון מוֹאָבֿ.

16 און פֿון דאָרטן קיין באֵר. דאָס איז דער ברונעם, ווּ גאָט האָט
געזאָגט צו משהן: זאַמל איַין דאָס פֿאָלק, און איך וועל זיי געבן
וואַסער. 17 דענצמאָל האָט ישׂראל געזונגען דאָס דאָזיקע געזאַנג:

קוועל אַרויף, ברונעם – זינגט צו אים –
18 דער ברונעם וואָס געגראָבן האָבן אים האַרן,
אים אויסגעהאַקט האָבן פֿירשטן פֿון פֿאָלק,
מיטן צעפּטער, מיט זייערע שטעקנס.

און פֿון מדבר קיין מַתָּנָה; 19 און פֿון מַתָּנָה קיין נַחליאֵל, און פֿון
נַחליאֵל קיין במות; 20 און פֿון במות צו דעם טאָל וואָס אין פֿעלד
פֿון מוֹאָבֿ, בײַם שפּיץ פֿון פסגָה, וואָס קוקט אַראָפּ אויף דער וויסטע.

21 און ישׂראל האָט געשיקט שלוחים צו סיחון דעם מלך פֿון אֶמוֹרי,
אַזוי צו זאָגן: 22 לאָמיך דורכגיין דורך דײַן לאַנד; מיר וועלן זיך ניט
אָפּנײַגן אין אַ פֿעלד אָדער אין אַ ווײַנגאָרטן; מיר וועלן ניט טרינקען
וואַסער פֿון אַ ברונעם; אויף דעם מלכס וועג וועלן מיר גיין, ביז
וואַנען מיר וועלן דורכגיין דײַן געמאַרק. 23 אָבער סיחון האָט ניט
געלאָזט ישׂראל דורכגיין דורך זײַן געמאַרק, און סיחון האָט
אײַנגעזאַמלט זײַן גאַנץ פֿאָלק, און איז אַרויסגעגאַנגען אַקעגן ישׂראל
צום מדבר, און ער איז געקומען קיין יַהַץ, און האָט מלחמה
געהאַלטן מיט ישׂראל. 24 און ישׂראל האָט אים געשלאָגן מיטן
שאַרף פֿון שווערד, און אײַנגענומען זײַן לאַנד פֿון אַרנוֹן ביז יַבּוֹק, ביז
די קינדער פֿון עַמוֹן; וואָרום דער געמאַרק פֿון די קינדער פֿון עַמוֹן
איז געווען שטאַרק. 25 און ישׂראל האָט צוגענומען אַלע די דאָזיקע
שטעט, און ישׂראל האָט זיך באַזעצט אין אַלע שטעט פֿון אֶמוֹרי, אין
חֶשבּוֹן, און אין אַלע אירע טעכטערשטעט. 26 וואָרום חשבון איז
געווען די שטאָט פֿון סיחון דעם מלך פֿון אֶמוֹרי, וואָס האָט מלחמה
געהאַלטן מיט דעם פֿריערדיקן מלך פֿון מוֹאָבֿ, און האָט
אַוועקגענומען זײַן גאַנץ לאַנד פֿון זײַן האַנט, ביז אַרנוֹן. 27 דרום
זאָגן די שפּרוכזאָגער:

קומט קיין חֶשבּוֹן!
געבויט און אויפֿגעשטעלט
זאָל ווערן די שטאָט פֿון סיחון!
28 וואָרום אַ פֿײַער איז אַרויס פֿון חֶשבּוֹן,

אַ פֿלאַם פֿון דער שטאָט פֿון סיחון;
זי האָט פֿאַרצערט עָר פֿון מוֹאָבֿ,
די האַרן פֿון די הייכן פֿון אַרנוֹן.
29 וויי צו דיר, מוֹאָבֿ!
פֿאַרלאָרן ביסטו, פֿאָלק פֿון כּמוֹש!
ער האָט געלאָזט ווערן זײַנע זין אַנטרונענע,
און זײַנע טעכטער אין געפֿאַנגענשאַפֿט
צו סיחון דעם מלך פֿון אֱמוֹרי.
30 און מיר האָבן זיי צעשאָסן;
פֿאַרלאָרן איז חֶשבּוֹן ביז דיבֿוֹן;
און מיר האָבן פֿאַרוויסט
ביז נוֹפח וואָס ביז מֵידבָֿא.

31 און ישׂראל האָט זיך באַזעצט אין לאַנד פֿון דעם אֱמוֹרי. 32 און
משה האָט געשיקט אויסקוקן יַעְזֵר, און זיי האָבן באַצוווּנגען אירע
טעכטערשטעט, און פֿאַרטריבן דעם אֱמוֹרי וואָס איז דאָרטן געווען.
33 און זיי האָבן זיך פֿאַרקערט, און זײַנען אַרויפֿגעגאַנגען אויפֿן וועג
פֿון בשָן; איז אַרויסגעגאַנגען עוֹג דער מלך פֿון בשָן אַקעגן זיי, ער
מיט זײַן גאַנצן פֿאָלק, אויף מלחמה קיין אֶדרֶעי. 34 האָט גאָט
געזאָגט צו משהן: זאָלסט ניט מורא האָבן פֿאַר אים, וואָרום אין דײַן
האַנט האָב איך געגעבן אים מיט זײַן גאַנצן פֿאָלק און זײַן לאַנד, און
וועסט טאָן צו אים, אַזוי ווי דו האָסט געטאָן צו סיחון דעם מלך פֿון
אֱמוֹרי, וואָס איז געזעסן אין חשבון. 35 און זיי האָבן געשלאָגן אים
מיט זײַנע זין און זײַן גאַנצן פֿאָלק, ביז אים ניט צו לאָזן אַן
איבערבלײַב; און זיי האָבן געאַרבט זײַן לאַנד.

כב 1 און די קינדער פֿון ישׂראל האָבן אָוועקגעצויגן, און האָבן
גערוט אין די פּלוינען פֿון מוֹאָבֿ, אויף יענער זײַט יַרדן בײַ
יריחו.

בָלָק

2 און בָלָק דער זון פֿון צִפּוֹרן האָט געזען אַלץ וואָס ישׂראל האָט
געטאָן צום אֱמוֹרי. 3 און מוֹאָבֿ האָט זיך זייער דערשראָקן פֿאַר דעם

פֿאָלק, ווײַל זיי זײַנען געווען פֿיל, און מואָבֿ איז געווען אין אַנגסט
פֿאַר די קינדער פֿון ישׂראל. 4 האָט מואָבֿ געזאָגט צו די עלטסטע פֿון
מִדיָן: אַצונד וועט דאָס געזעמל אָפּעסן אַלץ וואָס אַרום אונדז, אַזוי
ווי אַן אָקס עסט אָפּ דאָס גראָז פֿון פֿעלד. און בָלָק דער זון פֿון צִפּוֹרן
איז געווען דער מלך פֿון מואָבֿ אין יענער צײַט. 5 האָט ער געשיקט
שלוחים צו בלעָם דער זון פֿון בעוֹרן, קיין פּתוֹר וואָס בײַם טײַך, אין
דעם לאַנד פֿון די קינדער פֿון זײַן פֿאָלק, אים צו רופֿן, אַזוי צו זאָגן:
אָט איז אַ פֿאָלק אַרויסגעגאַנגען פֿון מִצרַיִם; זע, ער האָט פֿאַרדעקט
דעם אָנבליק פֿון דער ערד, און ער זיצט מיר אַנטקעגן. 6 און אַצונד
קום, איך בעט דיך, שילט מיר דאָס דאָזיקע פֿאָלק, וואָרום ער איז
שטאַרקער פֿון מיר. אפֿשר וועל איך אויספֿירן מיר זאָלן אים שלאָגן,
און איך וועל אים פֿאַרטרײַבן פֿון לאַנד; וואָרום איך ווייס, אַז וועמען
דו בענטשסט, דער איז געבענטשט, און ווען דו שילטסט, דער איז
פֿאַרשאָלטן.

7 זײַנען די עלטסטע פֿון מואָבֿ און די עלטסטע פֿון מִדיָן געגאַנגען
מיט צויבערלוין אין זייער האַנט, און זיי זײַנען געקומען צו בִלעָמען,
און האָבן גערעדט צו אים די ווערטער פֿון בָלָקן. 8 האָט ער צו זיי
געזאָגט: נעכטיקט דאָ די נאַכט, און איך וועל אײַך געבן אַן ענטפֿער,
אַזוי ווי גאָט וועט רעדן צו מיר. און די האַרן פֿון מואָבֿ זײַנען
געבליבן בײַ בִלעָמען. 9 איז גאָט געקומען צו בִלעָמען, און האָט
געזאָגט: ווער זײַנען די דאָזיקע מענטשן בײַ דיר? 10 האָט בִלעָם
געזאָגט צו גאָט: בָלָק דער זון פֿון צִפּוֹרן, דער מלך פֿון מואָבֿ, האָט
געשיקט צו מיר: 11 אָט איז דאָס פֿאָלק וואָס איז אַרויסגעגאַנגען פֿון
מִצרַיִם, און ער האָט פֿאַרדעקט דעם אָנבליק פֿון דער ערד. אַצונד,
קום שילט מיר אים; אפֿשר וועל איך קענען מלחמה האַלטן אויף
אים, און וועל אים פֿאַרטרײַבן. 12 האָט גאָט געזאָגט צו בִלעָמען:
זאָלסט ניט גיין מיט זיי; זאָלסט ניט שילטן דאָס פֿאָלק, וואָרום ער
איז געבענטשט. 13 איז בִלעָם אויפֿגעשטאַנען אין דער פֿרי, און האָט
געזאָגט צו די האַרן פֿון בָלָקן: גייט אין אײַער לאַנד, וואָרום גאָט וויל
ניט מיך לאָזן גיין מיט אײַך. 14 זײַנען אויפֿגעשטאַנען די האַרן פֿון
מואָבֿ, און זײַנען אַוועקגעגאַנגען צו בָלָקן, און האָבן געזאָגט: בִלעָם
האָט ניט געוואָלט גיין מיט אונדז.

15 האָט בָלָק ווידער אַ מאָל געשיקט האַרן, מער און אָנגעזעענערע
פֿון יענע. 16 און זיי זײַנען געקומען צו בִלעָמען, און האָבן צו אים

געזאָגט: אַזוי האָט געזאָגט בָלָק דער זון פֿון צִפּוֹרן: זאָלסט זיך ניט
פֿאַרמײַדן, איך בעט דיך, פֿון קומען צו מיר. 17 וואָרום זייער גרויס
כּבֿוד וועל איך דיר אָנטאָן, און אַלץ וואָס דו וועסט זאָגן צו מיר,
וועל איך טאָן; נאָר קום, איך בעט דיך, שילט מיר דאָס דאָזיקע
פֿאָלק. 18 האָט געענטפֿערט בִלעָם און געזאָגט צו די קנעכט פֿון
בָלָקן: ווען בָלָק זאָל מיר געבן זײַן הויז פֿול מיט זילבער און גאָלד,
קען איך ניט איבערטרעטן דעם באַפֿעל פֿון יהוה מײַן גאָט, צו טאָן
קליינס אָדער גרויס. 19 און אַצונד, איך בעט אײַך, בלײַבט איר אויך
דאָ די נאַכט, און איך וועל געוואָר ווערן וואָס גאָט וועט ווידער רעדן
מיט מיר. 20 און גאָט איז געקומען צו בִלעָמען בײַ נאַכט, און האָט
צו אים געזאָגט: אויב דיך צו רופֿן זײַנען די מענטשן געקומען, שטיי
אויף, גיי מיט זיי, אָבער נאָר די זאַך וואָס איך וועל רעדן צו דיר, דאָס
זאָלסטו טאָן. 21 איז בִלעָם אויפֿגעשטאַנען אין דער פֿרי, און ער
האָט אָנגעזאָטלט זײַן אייזעלין, און איז געגאַנגען מיט די האַרן פֿון
מוֹאָבֿ.

22 און דער צאָרן פֿון גאָט האָט געגרימט וואָס ער גייט, און אַ מלאך
פֿון גאָט האָט זיך אים געשטעלט פֿאַר אַ שטער אין וועג. – און ער
איז געריטן אויף זײַן אייזעלין, און זײַנע צוויי יונגען זײַנען געווען
מיט אים. – 23 האָט די אייזעלין דערזען דעם מלאך פֿון גאָט שטיין
אויפֿן וועג, מיט זײַן שווערד אַרויסגעצויגן אין זײַן האַנט, און די
אייזעלין האָט זיך אָפּגענייגט פֿון וועג, און איז געגאַנגען אויפֿן פֿעלד;
און בִלעָם האָט געשלאָגן די אייזעלין כּדי זי צו פֿאַרקירעווען אויפֿן
וועג. 24 האָט דער מלאך פֿון גאָט זיך געשטעלט אויף אַ שטעג פֿון די
ווײַנגערטנער, מיט אַ צאַם פֿון דער זײַט און אַ צאַם פֿון דער אַנדער
זײַט. 25 און די אייזעלין האָט געזען דעם מלאך פֿון גאָט, און האָט
זיך צוגעדריקט צו דער וואַנט, און צוגעדריקט בִלעָמס פֿוס צו דער
וואַנט; און ער האָט זי ווידער געשלאָגן. 26 איז דער מלאך פֿון גאָט
ווידער אַוועק פֿאַרויס, און האָט זיך געשטעלט אין אַן ענגן אָרט, ווו
עס איז ניט געווען קיין וועג זיך אָפּצונייגן רעכטס אָדער לינקס. 27
און די אייזעלין האָט געזען דעם מלאך פֿון גאָט, און האָט זיך
אַנידערגעלייגט אונטער בִלעָמען; און דער צאָרן פֿון בִלעָמען האָט
געגרימט, און ער האָט געשלאָגן די אייזעלין מיטן שטעקן. 28 האָט
גאָט געעפֿנט דאָס מויל פֿון דער אייזעלין, און זי האָט געזאָגט צו
בִלעָמען: וואָס האָב איך דיר געטאָן, וואָס דו האָסט מיר שוין דרײַ
מאָל געשלאָגן? 29 האָט בִלעָם געזאָגט צו דער אייזעלין: ווײַל דו

האָסט געשפּעט פֿון מיר; ווען איך האָב אַ שווערד אין דער האַנט,
וואָלט איך דיך אַצונד געהרגעט. 30 האָט די אייזעלין געזאָגט צו
בִלעָמען: בין איך ניט דײַן אייזעלין, וואָס דו האָסט געריטן אויף מיר
דײַן גאַנץ לעבן ביז הײַנטיקן טאָג? בין איך געוווינטלעך געוווינט
געווען דיר אַזוי צו טאָן? האָט ער געזאָגט: ניין. 31 און גאָט האָט
אַנטפּלעקט די אויגן פֿון בִלעָמען, און ער האָט דערזען דעם מלאך
פֿון גאָט שטיין אין וועג, מיט זײַן שווערד אַרויסגעצויגן אין זײַן
האַנט. האָט ער זיך געניגט, און זיך געבוקט אויף זײַן פּנים. 32 און
דער מלאך פֿון גאָט האָט צו אים געזאָגט: פֿאַר וואָס האָסטו
געשלאָגן דײַן אייזעלין שוין דרײַ מאָל? זע, איך בין אַרויסגעגאַנגען
פֿאַר אַ שטער, וואָרום דער וועג גייט מיר דערקעגן. 33 און די
אייזעלין האָט מיך געזען, און האָט זיך אָפּגענייגט פֿאַר מיר די דרײַ
מאָל; ווען זי וואָלט זיך ניט אָפּגענייגט פֿון מיר, וואָלט איך אַצונד דיך
זיכער געהרגעט, און זי וואָלט איך געלאָזט לעבן. 34 האָט בִלעָם
געזאָגט צו דעם מלאך פֿון גאָט: איך האָב געזינדיקט, וואָרום איך
האָב ניט געוווּסט, אַז דו שטייסט מיר אַנטקעגן אויפֿן וועג; און
אַצונד אויב עס איז שלעכט אין דײַנע אויגן, וועל איך מיך אומקערן.
35 האָט דער מלאך פֿון גאָט געזאָגט צו בִלעָמען: גיי מיט די
מענטשן, אָבער נאָר דאָס וואָרט וואָס איך וועל רעדן צו דיר, דאָס
זאָלסטו רעדן. איז בִלעָם געגאַנגען מיט די האַרן פֿון בָלָקן.

36 און בָלָק האָט געהערט אַז בִלעָם קומט, און ער איז אים
אַרויסגעגאַנגען אַנטקעגן קיין עִיר־מוֹאָב וואָס בײַם געמאַרק פֿון
אַרנוֹן, וואָס בײַם עק געמאַרק. 37 און בָלָק האָט געזאָגט צו בִלעָמען:
האָב איך ניט שיקן געשיקט צו דיר, דיך צו רופֿן? פֿאַר וואָס ביסטו
ניט געקומען צו מיר? בין איך אין דער אמת ניט אימשטאַנד דיר
כּבוד אָנצוטאָן? 38 האָט בִלעָם געזאָגט צו בָלָקן: זע, איך בין
געקומען צו דיר; אַצונד, צי קען איך גאָר עפּעס רעדן? דאָס וואָרט
וואָס גאָט וועט אַרײַנטאָן אין מײַן מויל, דאָס וועל איך רעדן. 39 און
בִלעָם איז געגאַנגען מיט בָלָקן, און זיי זײַנען געקומען קיין
קִרְיַת־חוּצוֹת. 40 און בָלָק האָט געשלאַכט רינדער און שאָף, און
האָט געשיקט צו בִלעָמען, און צו די האַרן וואָס מיט אים. 41 און עס
איז געווען אין דער פֿרי, האָט בָלָק גענומען בִלעָמען, און האָט אים
אַרויפֿגעפֿירט קיין במוֹת־בעַל, און ער האָט פֿון דאָרטן געזען אַ טייל
פֿון דעם פֿאָלק.

כג

1 האָט בִלעָם געזאָגט צו בָלָקן: בוי מיר דאָ זיבן מזבחות, און
גרייט מיר דאָ צו זיבן אָקסן און זיבן ווידערס. 2 האָט בָלָק
געטאָן אַזוי ווי בִלעָם האָט גערעדט, און בָלָק און בִלעָם האָבן
אויפֿגעבראַכט אַן אָקס און אַ ווידער אויף אַ מזבח. 3 און בִלעָם האָט
געזאָגט צו בָלָקן: שטעל זיך בײַ דײַן בראַנדאָפּפֿער, און איך וועל גיין;
אפֿשר וועט זיך מיר גאָט טרעפֿן אַנטקעגן, און וואָס פֿאַר אַ זאַך ער
וועט מיר ווײַזן, וועל איך דיר דערציילן. און ער איז אַרויפֿגעגאַנגען
אויף אַ הויכן אָרט. 4 און גאָט האָט זיך געטראָפֿן פֿאַר בִלעָמען; און
ער האָט צו אים געזאָגט: די זיבן מזבחות האָב איך צוגעגרייט, און
האָב אויפֿגעבראַכט אַן אָקס און אַ ווידער אויף אַ מזבח. 5 האָט גאָט
אַרײַנגעטאָן אַ וואָרט אין בִלעָמס מויל, און האָט געזאָגט: קער זיך
אום צו בָלָקן, און אַזוי זאָלסטו רעדן. 6 האָט ער זיך אומגעקערט צו
אים, ערשט ער שטייט בײַ זײַן בראַנדאָפּפֿער, ער און אַלע האַרן פֿון
מוֹאָבֿ. 7 האָט ער אויפֿגעהויבן זײַן שפּרוך, און האָט געזאָגט:

פֿון אַרָם טוט מיך פֿירן בָלָק,
פֿון די מזרח-בערג דער מלך פֿון מוֹאָבֿ:
קום שילט מיר יעקבֿן,
און קום פֿלוך ישׂראלן.
8 ווי זאָל איך שילטן
ועמען גאָט שילט ניט?
און ווי זאָל איך פֿלוכן
ועמען יהוה פֿלוכט ניט?
9 וואָרום פֿון שפּיץ פֿון די פֿעלזן זע איך אים,
און פֿון די הייכן קוק איך אים אָן.
זע, אַ פֿאָלק וואָס רוט באַזונדער,
און רעכנט זיך ניט צווישן די אומות.
10 ווער האָט געציילט דעם שטויב פֿון יעקבֿ,
און באַרעכנט דעם זאָמען פֿון ישׂראל?
זאָל שטאַרבן מײַן זעל דעם טויט פֿון די רעכטפֿאַרטיקע,
און זאָל מײַן סוף זײַן ווי זײַנער!

11 האָט בָלָק געזאָגט צו בִלעָמען: וואָס האָסטו מיר געטאָן? צו
שילטן מײַנע שׂונאים האָב איך דיך גענומען, ערשט גאָר בענטשן
האָסטו געבענטשט. 12 האָט ער געענטפֿערט און האָט געזאָגט: פֿאַר
וואָר, דאָס וואָס גאָט טוט אַרײַן אין מײַן מויל, דאָס מוז איך היטן צו

רעדן. 13 האָט בָלָק געזאָגט צו אים: קום מיט מיר, איך בעט דיך, צו
אַן אַנדער אָרט, וואָס דו וועסט אים זען פֿון דאָרטן; בלויז אַ טייל פֿון
אים וועסטו זען, אָבער אין גאַנצן וועסטו אים ניט זען; און שילט
מיר אים פֿון דאָרטן. 14 און ער האָט אים גענומען צו דעם פֿעלד
צוֹפִים אויפֿן שפּיץ פסגָה, און ער האָט געבויט זיבן מזבחות, און
אויפֿגעבראַכט אַן אָקס און אַ ווידער אויף אַ מזבח. 15 און ער האָט
געזאָגט צו בָלָקן: שטעל זיך דאָ ביַי דיַין בראַנדאָפּפֿער, און איך וועל
גיין זיך טרעפֿן דאָרטן. 16 האָט גאָט זיך געטראָפֿן פֿאַר בִלעָמען, און
ער האָט אַריַינגעטאָן אַ וואָרט אין זיַין מויל, און האָט געזאָגט: קער
זיך אום צו בָלָקן, און אַזוי זאָלסטו רעדן. 17 איז ער געקומען צו
אים, ערשט ער שטייט ביַי זיַין בראַנדאָפּפֿער, און די האַרן פֿון מוֹאָבֿ
מיט אים; און בָלָק האָט צו אים געזאָגט: וואָס האָט גאָט גערעדט?
18 האָט ער אויפֿגעהויבן זיַין שפּרוך, און האָט געזאָגט:

שטיי אויף, בָלָק, און הער,
פֿאַרנעם צו מיר, זון פֿון צִפּוֹר:
19 ניט אַ מאַן איז גאָט, ער זאָל ליגן זאָגן,
ניט אַ מענטשנקינד, ער זאָל חרטה האָבן.
אַז ער זאָגט, וועט ער דען ניט טאָן?
און אַז ער רעדט, וועט ער עס ניט מקיים זיַין?
20 זע, „בענטש!‟ האָב איך פֿאַרנומען,
און בענטשט ער, קען איך עס ניט אָפּהאַלטן.
21 מע זעט ניט קיין אומרעכט אין יעקבֿ,
און מע מערקט ניט קיין עוולה אין ישׂראל.
יהוה זיַין גאָט איז מיט אים,
און די לייַטזעליקייט פֿון מלך איז אויף אים.
22 גאָט ציט זיי אַרויס פֿון מִצרַיִם,
ווי הערנער פֿון אַ ווילדטיר איז ער אים.
23 וואָרום ניטאָ קיין כּישוף אין יעקבֿ,
און קיין וואָרזאָגעניש אין ישׂראל.
אַצונד ווערט פֿון יעקבֿ און ישׂראל געזאָגט:
וואָס גאָט האָט אויפֿגעטאָן!
24 זע, אַ פֿאָלק וואָס שטייט אויף ווי אַ לייבינטע,
און הייבט זיך אויף ווי אַ לייב;
ער לייגט זיך ניט ביז ער עסט רויב,
און בלוט פֿון דערשלאָגענע טרינקט ער.

25 האָט בָלָק געזאָגט צו בִלעָמען: ניט שילטן זאָלסטו אים שילטן,
און ניט בענטשן זאָלסטו אים בענטשן. 26 האָט בִלעָם געענטפֿערט
און האָט געזאָגט צו בָלָקן: האָב איך ניט גערעדט צו דיר, אַזוי צו
זאָגן: אַלץ וואָס גאָט וועט רעדן, דאָס וועל איך טאָן? 27 האָט בָלָק
געזאָגט צו בִלעָמען: קום איך בעט דיך, איך וועל דיך נעמען צו אַן
אַנדער אָרט; אפֿשר וועט ווילגעפֿעלן אין די אויגן פֿון גאָט, און
וועסט מיר אים שילטן פֿון דאָרטן. 28 און בָלָק האָט גענומען
בִלעָמען צום שפּיץ פּעוֹר, וואָס קוקט אַראָפּ אויף דער ווּיסטע. 29
האָט בִלעָם געזאָגט צו בָלָקן: בוי מיר דאָ זיבן מזבחות, און גרייט
מיר דאָ צו זיבן אָקסן און זיבן ווידערס. 30 און בָלָק האָט געטאָן
אַזוי ווי בִלעָם האָט געזאָגט, און ער האָט אויפֿגעבראַכט אַן אָקס און
אַ ווידער אויף אַ מזבח.

כד

1 און בִלעָם האָט געזען אַז עס איז ווילגעפֿעלן אין די אויגן
פֿון גאָט צו בענטשן ישׂראל, און ער איז ניט געגאַנגען אַזוי
ווי די פֿריערדיקע מאָל, אַנטקעגן כּישוף-צייכנס, נאָר ער האָט
געקערט זײַן פּנים צום מדבר. 2 און בִלעָם האָט אויפֿגעהויבן זײַנע
אויגן, און האָט געזען ישׂראל רוען לויט זײַנע שבֿטים, און דער גײַסט
פֿון גאָט איז געקומען אויף אים. 3 און ער האָט אויפֿגעהויבן זײַן
שפּרוך, און האָט געזאָגט:

אַזוי רעדט בִלעָם דער זון פֿון בעוֹר,
און אַזוי רעדט דער מאַן מיטן אָפֿענעם אויג;
4 אַזוי רעדט דער וואָס הערט גאָטס ווערטער,
וואָס די זעונג פֿון שַדַי טוט ער זען,
געפֿאַלן, מיט אויגן אַנטפּלעקטע:

5 ווי שיין זײַנען דײַנע געצעלטען, יעקבֿ,
דײַנע וווינונגען, ישׂראל!
6 ווי טייטלביימער זײַנען זיי אויסגעשטרעקט,
ווי גערטנער בײַם טײַך,
ווי אַלאָען וואָס גאָט האָט געפֿלאַנצט,
ווי צעדערן בײַם וואַסער.
7 וואַסער וועט רינען פֿון זײַן צווײַג,

און זײַן זאָמען װעט זײַן בײַ פֿיל װאַסער;
און העכער פֿון אַגגן װעט זײַן זײַן מלך,
און דערהויבן װעט זײַן זײַן מלוכה.
8 גאָט ציט אים אַרויס פֿון מִצרַיִם,
װי הערנער פֿון אַ װיזלטיר איז ער אים;
ער װעט פֿאַרצערן די פֿעלקער, זײַנע פֿײַנט,
און זײערע בײנער צעקנאַקן;
און זײַנע פֿײַלן װעלן דורכלעכערן.
9 ער קניט, ער לײגט זיך װי אַ לײב,
און װי אַ לײבינטע – װער קען אים אויפֿרײַצן?
געבענטשט די װאָס בענטשן דיך,
און פֿאַרשאָלטן די װאָס שילטן דיך!

10 האָט דער צאָרן פֿון בָלָקן געגרימט אויף בִלעָמען, און ער האָט אַ
פּאַטש געטאָן מיט זײַנע הענט; און בָלָק האָט געזאָגט צו בִלעָמען:
צו שילטן מײַנע שׂונאים האָב איך דיך גערופֿן, ערשט גאָר בענטשן
האָסטו געבענטשט שוין דרײַ מאָל. 11 און אַצונד אַנטלויף דיר אין
דײַן היים; איך האָב געקלערט, גרויס כּבֿוד װעל איך דיר אָנטאָן,
ערשט גאָט האָט דיך פֿאַרמיטן פֿון כּבֿוד. 12 האָט בִלעָם געזאָגט צו
בָלָקן: האָב איך ניט גערעדט נאָך צו דײַנע שלוחים, װאָס דו האָסט
געשיקט צו מיר, אַזױ צו זאָגן:13 װען בָלָק זאָל מיר געבן זײַן הױז
פֿול מיט זילבער און גאָלד, קען איך ניט איבערטרעטן דעם באַפֿעל
פֿון גאָט, צו טאָן גוטס אָדער שלעכטס פֿון מײַן אײגענעם האַרצן;
װאָס גאָט װעט רעדן, װאָס װעל איך רעדן? 14 און אַצונד זע, איך גײ
צו מײַן פֿאָלק; קום, לאָמיך דיר באַשײדן װאָס דאָס דאָזיקע פֿאָלק
װעט טאָן צו דײַן פֿאָלק אין סָוף פֿון די טעג. 15 און ער האָט
אויפֿגעהויבן זײַן שפּרוך, און האָט געזאָגט:

אַזױ רעדט בִלעָם דער זון פֿון בעוֹר,
און אַזױ רעדט דער מאַן מיטן אָפֿענעם אויג;
16 אַזױ רעדט דער װאָס הערט גאָטס װערטער,
און װײס דעם מײן פֿון דעם העכסטן –
די זעונג פֿון שַדַי טוט ער זען,
געפֿאַלן, מיט אויגן אַנטפּלעקטע:
17 איך זע אים, אָבער ניט אַצונד,
איך קוק אים אָן, אָבער ניט נאָענט;

אַ שטערן טרעט אַרויס פֿון יעקבֿ,
און אַ צעפּטער וועט אויפֿשטיין פֿון ישׂראל,
און וועט צעהאַקן די ווינקלען פֿון מואָבֿ,
און צעברעכן אַלע קינדער פֿון שֵׁת.
18 און אֶדום וועט ווערן אַן אַרב,
און אַן אַרב וועט ווערן שֵׂעִיר, זײַן פֿײַנט;
און ישׂראל וועט אויפֿטאָן גבֿורות.
19 און פֿון יעקבֿ וועט איינער געוועלטיקן,
און אונטערברענגען אַן איבערבלײַב פֿון שטאָט.

20 און ער האָט געזען עֲמָלֵק, און האָט אויפֿגעהויבן זײַן שפּרוך, און
האָט געזאָגט:

דער אָנהייב פֿון פֿעלקער איז עֲמָלֵק,
און זײַן סָוף איז צום אונטערגאַנג.

21 און ער האָט געזען דעם קֵינִי, און האָט אויפֿגעהויבן זײַן שפּרוך,
און האָט געזאָגט:

פֿעסט איז דײַן וווינונג,
און געמאַכט אין פֿעלז איז דײַן נעסט;
22 אָבער צום פֿאַרטיליקן וועט זײַן קַיִן;
איידער וואָס וועט אַשור דיך פֿאַנגען.

23 און ער האָט אויפֿגעהויבן זײַן שפּרוך, און האָט געזאָגט:

ווײ, ווער קען לעבן ווען ער וועט דאָס דאָזיקע טאָן!
24 אָבער שיפֿן וועלן קומען פֿון דעם ברעג פֿון די כִּתּים,
און זיי וועלן פּײַניקן אַשור, און פּײַניקן עֵבֿר;
און ער אויך איז צום אונטערגאַנג.

25 און בלעָם איז אויפֿגעשטאַנען און איז אַוועקגעגאַנגען, און האָט
זיך אומגעקערט צו זײַן היים, און אויך בָלָק איז געגאַנגען אויף זײַן
וועג.

כה

1 און ישׂראל איז געזעסן אין שִטים, און דאָס פֿאָלק האָט
געגומען מזנה זײַן מיט די טעכטער פֿון מוֹאָב. 2 און זיי
האָבן גערופֿן דאָס פֿאָלק צו די שלאַכטאָפּפֿער פֿון זייערע געטער,
און דאָס פֿאָלק האָט געגעסן, און האָט זיך געבוקט צו זייערע
געטער. 3 און ישׂראל האָט זיך באַהעפֿט אָן דעם בעַל פֿון פּעוֹר, און
דער צאָרן פֿון גאָט האָט געגרימט אויף ישׂראל. 4 האָט גאָט געזאָגט
צו משהן: נעם אַלע הויפּטלײַט פֿון דעם פֿאָלק, און הענג זיי אויף
פֿאַר גאָט אַקעגן דער זון, און דער גרימצאָרן פֿון גאָט וועט זיך
אָפּקערן פֿון ישׂראל. 5 און משה האָט געזאָגט צו די ריכטער פֿון
ישׂראל: הרגעט איטלעכער זײַנע מענטשן וואָס האָבן זיך באַהעפֿט
אָן דעם בעַל פֿון פּעוֹר.

6 ערשט אַ מאַן פֿון די קינדער פֿון ישׂראל איז געקומען, און האָט
געבראַכט צו זײַנע ברידער אַ מִדיָנית פֿאַר די אויגן פֿון משהן, און
פֿאַר די אויגן פֿון דער גאַנצער עדה פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, בעת
זיי האָבן געוויינט ביים אײַנגאַנג פֿון אוֹהל-מוֹעד. 7 האָט דערזען
פּינחס דער זון פֿון אֶלעָזָר, דעם זון פֿון אַהרן דעם כֹּהן, און ער איז
אויפֿגעשטאַנען פֿון צווישן דער עדה, און האָט גענומען אַ שפּיז אין
זײַן האַנט; 8 און ער איז אַרײַנגעגאַנגען נאָך דעם מאַן פֿון ישׂראל אין
דער קאַמער, און האָט זיי ביידן דורכגעשטאָכן, דעם מאַן פֿון ישׂראל,
און די פֿרוי דורך איר בויך. און די מגפֿה איז פֿאַרהאַלטן געוואָרן פֿון
די קינדער פֿון ישׂראל. 9 און די וואָס זײַנען געשטאָרבן אין דער
מגפֿה, זײַנען געווען פֿיר און צוואַנציק טויזנט.

פּינְחס

10 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 11 פּינחס דער זון
פֿון אֶלעָזָר, דעם זון פֿון אַהרן דעם כֹּהן, האָט אָפּגעקערט מײַן
גרימצאָרן פֿון די קינדער פֿון ישׂראל מיט וואָס ער האָט זיך
אָנגענומען פֿון מײַנעטוועגן צווישן זיי, און איך האָב ניט פֿאַרלענדט
די קינדער פֿון ישׂראל אין מײַן צאָרן. 12 דרום זאָג: זע, איך גיב אים
מײַן בונד פֿון שלום. 13 און עס זאָל זײַן אים און זײַן זאָמען נאָך אים
אַ בונד פֿון אייביקער כּהונה, דערפֿאַר וואָס ער האָט זיך אָנגענומען
פֿון זײַן גאָטס וועגן, און האָט מכפּר געווען אויף די קינדער פֿון
ישׂראל.

14 און דער נאָמען פֿון דעם דערשלאָגענעם מאַן פֿון ישׂראל, וואָס
איז דערשלאָגן געוואָרן מיט דער מִדיָנית, איז געווען זִמרי דער זון
פֿון סָלוּאן, אַ פֿירשט פֿון אַ פֿאָטערהויז ביַי די שמעוֹנים. 15 און דער
נאָמען פֿון דער דערשלאָגענער מִדיָנישער פֿרוי איז געווען כָּזבי די
טאָכטער פֿון צוּרן, וואָס איז געווען אַ פֿאָלקהויפּטמאַן פֿון אַ
פֿאָטערהויז אין מִדיָן.

16 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 17 איר זאָלט
פֿיַינטן די מִדיָנים, און זיי שלאָגן, 18 וואָרום זיי האָבן איַיך געפֿיַינט
מיט זייערע תּחבולות וואָס זיי האָבן אויסגעקלערט אַקעגן איַיך אין
דער מעשׂה פֿון פּעוֹר, און אין דער מעשׂה מיט כָּזבי דער טאָכטער
פֿון דעם פֿירשט פֿון מִדיָן, זייער שוועסטער וואָס איז דערשלאָגן
געוואָרן אין טאָג פֿון דער מגפֿה, אין דער מעשׂה פֿון פּעוֹר.

19 און עס איז געווען נאָך דער מגפֿה,

כו

1 האָט גאָט געזאָגט צו משהן און צו אֶלעָזָר דעם זון פֿון אַהרן
דעם כֹּהן, אַזוי צו זאָגן: 2 נעמט אויף די צאָל פֿון דער גאַנצער
עדה פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, פֿון צוואַנציק יאָר אַלט און העכער,
לויט זייערע פֿאָטערהײַזער, איטלעכן וואָס גייט אַרויס אין חיל אין
ישׂראל.

3 און משה און אֶלעָזָר דער כֹּהן האָבן גערעדט מיט זיי אין די
פּלוינען פֿון מוֹאָב בײַם יַרדן לעבן יריחו, אַזוי צו זאָגן: 4 מע זאָל
אויפֿנעמען פֿון צוואַנציק יאָר אַלט און העכער, אַזוי ווי גאָט האָט
באַפֿוילן משהן, און די קינדער פֿון ישׂראל וואָס זײַנען
אַרויסגעגאַנגען פֿון לאַנד מִצרַיִם.

5 ראוּבֵן, דער בכוֹר פֿון ישׂראלן: די קינדער פֿון ראוּבֵן: חֲנוֹך – די
משפּחה פֿון די חֲנוֹכים; פֿון פַּלוּאן די משפּחה פֿון די פַּלוּאים; 6 פֿון
חֶצרוֹנען די משפּחה פֿון די חֶצרוֹנים; פֿון כַּרמין די משפּחה פֿון די
כַּרמים. 7 דאָס זײַנען די משפּחות פֿון די ראוּבֵנים; און זייערע
געציילטע זײַנען געווען דרײַ און פֿערציק טויזנט און זיבן הונדערט
און דרײַסיק. 8 און די זין פֿון פַּלוּאן: אֶליאָבֿ. און די זין פֿון אֶליאָבֿן:
9 נמוּאֵל, און דָתָן, און אֲבִירָם. דאָס זײַנען דָתָן און אֲבִירָם, די
גערוּפֿענע פֿון דער עדה, וואָס האָבן געקריגט אַקעגן משהן און
אַקעגן אַהרֹנען אין קֹרַחס געזעמל, ווען זיי האָבן געקריגט אַקעגן

גאָט; 10 און די ערד האָט געעפֿנט איר מויל, און האָט אײַנגעשלונגען
זיי און קֹרַחן, ווען דאָס געזעמל איז אומגעקומען; ווען אַ פֿײַער האָט
פֿאַרצערט די צוויי הונדערט און פֿופֿציק מאַן, און זיי זײַנען געוואָרן
פֿאַר אַ צייכן. 11 אָבער קֹרַחס זין זײַנען ניט אומגעקומען.

12 די קינדער פֿון שמעון לויט זייערע משפּחות: פֿון נמואֵלן די
משפּחה פֿון די נמואֵלים; פֿון יָמינען די משפּחה פֿון די יָמינים; פֿון
יָכינען די משפּחה פֿון די יָכינים; 13 פֿון זֶרַחן די משפּחה פֿון די
זַרכים; פֿון שָאולן די משפּחה פֿון די שָאולים. 14 דאָס זײַנען די
משפּחות פֿון די שמעוֹנים, צוויי און צוואַנציק טויזנט און צוויי
הונדערט.

15 די קינדער פֿון גָד לויט זייערע משפּחות: פֿון צפֿוֹנען די משפּחה
פֿון די צפֿוֹנים; פֿון חַגין די משפּחה פֿון די חַגים; פֿון שונין די
משפּחה פֿון די שונים; 16 פֿון אָזנין די משפּחה פֿון די אָזנים; פֿון
עֵרין די משפּחה פֿון די עֵרים; 17 פֿון אַרוֹדן די משפּחה פֿון די
אַרוֹדים; פֿון אַראֵלין די משפּחה פֿון די אַראֵלים. 18 דאָס זײַנען די
משפּחות פֿון די קינדער פֿון גָד לויט זייערע געציילטע, פֿערציק
טויזנט און פֿינף הונדערט.

19 די זין פֿון יהודהן: עֵר און אוֹנָן. און עֵר און אוֹנָן זײַנען געשטאָרבן
אין לאַנד כּנַעַן. 20 און די קינדער פֿון יהודה לויט זייערע משפּחות
זײַנען געווען: פֿון שלהן די משפּחה פֿון די שֵלוֹנים; פֿון פּרֶצן די
משפּחה פֿון פּרצים; פֿון זֶרַחן די משפּחה פֿון די זַרחים. 21 און די
קינדער פֿון פּרֶץ זײַנען געווען: פֿון חֶצרוֹנען די משפּחה פֿון די
חֶצרוֹנים; פֿון חָמולן די משפּחה פֿון די חָמולים. 22 דאָס זײַנען די
משפּחות פֿון יהודה לויט זייערע געציילטע, זעקס און זיבעציק
טויזנט און פֿינף הונדערט.

23 די קינדער פֿון יִשׂשָׂכָר לויט זייערע משפּחות: תּוֹלָע – די משפּחה
פֿון די תּוֹלָעִים; פֿון פּוּוָהן די משפּחה פֿון די פּונים; 24 פֿון יָשובֿן די
משפּחה פֿון די יָשובֿים; פֿון שִמרוֹנען די משפּחה פֿון די שִמרוֹנים. 25
דאָס זײַנען די משפּחות פֿון יִשׂשָׂכָר לויט זייערע געציילטע, פֿיר און
זעכציק טויזנט און דרײַ הונדערט.

26 די קינדער פֿון זבֿולון לויט זייערע משפּחות: פֿון סֶרֶדן די משפּחה
פֿון די סַרדים; פֿון אֵלוֹנען די משפּחה פֿון די אֵלוֹנים; פֿון יַחלאֵלן די

משפחה פֿון די יַחלאֵלים. 27 דאָס זײַנען די משפחות פֿון די
זבֿולוֹנים לויט זייערע געציילטע, זעכציק טויזנט און פֿינף הונדערט.

28 די קינדער פֿון יוֹסף לויט זייערע משפחות: מנשה און אפֿרים. 29
די קינדער פֿון מנשה: פֿון מָכירן די משפחה פֿון די מָכירים; און מָכיר
האָט געבאָרן גִלעָדן; פֿון גִלעָדן די משפחה פֿון די גִלעָדים. 30 דאָס
זײַנען די קינדער פֿון גִלעָד: איעֶזֶר – די משפחה פֿון די איעֶזרים; פֿון
חֵלֶקן די משפחה פֿון די חֶלקים; 31 און אַשׂריאֵל – די משפחה פֿון די
אַשׂריאֵלים; און שכֶם – די משפחה פֿון די שְׁכמים; 32 און שמידָע –
די משפחה פֿון די שמידָעים; און חֵפֿר – די משפחה פֿון די חֶפֿרים.
33 און צלָפֿחָד דער זון פֿון חֵפֿרן, ער האָט ניט געהאַט קיין זין, נאָר
בלויז טעכטער; און די נעמען פֿון צלָפֿחָדס טעכטער זײַנען געווען:
מַחלָה, און נוֹעָה, חָגלָה, מִלכָּה, און תִּרצָה. 34 דאָס זײַנען די
משפחות פֿון מנשה; און זייערע געציילטע זײַנען געווען צוויי און
פֿופֿציק טויזנט און זיבן הונדערט.

35 דאָס זײַנען די קינדער פֿון אפֿרים לויט זייערע משפחות: פֿון
שותֶלַחן די משפחה פֿון די שותַלחים; פֿון בֶכֶרן די משפחה פֿון די
בכרים; פֿון תַּחַנען די משפחה פֿון די תַּחנים. 36 און דאָס זײַנען די
קינדער פֿון שותֶלַח: פֿון עֵרָנען די משפחה פֿון די עֵרָנים. 37 דאָס
זײַנען די משפחות פֿון די קינדער פֿון אפֿרים לויט זייערע געציילטע,
צוויי און דרײַסיק טויזנט און פֿינף הונדערט. דאָס זײַנען די קינדער
פֿון יוֹסף לויט זייערע משפחות.

38 די קינדער פֿון בנימינען לויט זייערע משפחות: פֿון בֶלַען די
משפחה פֿון די בַלעִים; פֿון אַשבֵּלן די משפחה פֿון די אַשבֵּלים; פֿון
אַחירָמען די משפחה פֿון די אַחירָמים; 39 פֿון שפֿופֿמען די משפחה
פֿון די שְׁפֿמים; פֿון חופֿמען די משפחה פֿון די חופֿמים. 40 און די זין
פֿון בלַען זײַנען געווען אַרד און נַעֲמָן. פֿון אַרדן די משפחה פֿון די
אַרדים; פֿון נַעֲמָנען די משפחה פֿון די נַעֲמָנים. 41 דאָס זײַנען די
קינדער פֿון בנימין לויט זייערע משפחות; און זייערע געציילטע
זײַנען געווען פֿינף און פֿערציק טויזנט און זעקס הונדערט.

42 דאָס זײַנען די קינדער פֿון דָן לויט זייערע משפחות: פֿון שוחָמען
די משפחה פֿון די שוחָמים. דאָס זײַנען די משפחות פֿון דָן לויט

זייערע משפּחות. 43 אַלע משפּחות פֿון די שוחָמים לויט זייערע
געציילטע זײַנען געווען פֿיר און זעכציק טויזנט און פֿיר הונדערט.

44 די קינדער פֿון אָשר לויט זייערע משפּחות: פֿון יִמנָהן די משפּחה
פֿון יִמנָה; פֿון יִשוִין די משפּחה פֿון די יִשוִים; פֿון בריעָהן די משפּחה
פֿון די בריעִים. 45 פֿון די זין פֿון בריעָהן: פֿון חֶבֿרן די משפּחה פֿון די
חֶבֿרים; פֿון מַלכּיאֵלן די משפּחה פֿון די מַלכּיאֵלים. 46 און דער
נאָמען פֿון אָשרס טאָכטער איז געווען שֶׂרַח. 47 דאָס זײַנען די
משפּחות פֿון די קינדער פֿון אָשר לויט זייערע געציילטע, דרײַ און
פֿופֿציק טויזנט און פֿיר הונדערט.

48 די קינדער פֿון נפֿתָלי לויט זייערע משפּחות: פֿון יַחצאֵלן די
משפּחה פֿון די יַחצאֵלים; פֿון גונין די משפּחה פֿון די גונים; 49 פֿון
יֵצֶרן די משפּחה פֿון די יִצרים; פֿון שִלֵמען די משפּחה פֿון די שִלֵמים.
50 דאָס זײַנען די משפּחות פֿון נפֿתָלי לויט זייערע משפּחות; און
זייערע געציילטע זײַנען געווען פֿינף און פֿערציק טויזנט און פֿיר
הונדערט.

51 דאָס זײַנען די געציילטע פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, זעקס
הונדערט טויזנט און טויזנט זיבן הונדערט און דרײַסיק.

52 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 53 צו די דאָזיקע
זאָל אײַנגעטיילט ווערן דאָס לאַנד פֿאַר אַ נחלה לויט דער צאָל פֿון
נעמען. 54 דעם מערערן זאָלסטו געבן מער נחלה, און דעם
ווינציקערן זאָלסטו געבן ווינציקער נחלה; 55 איטלעכן לויט זײַנע
געציילטע זאָל געגעבן ווערן זײַן נחלה. אָבער דורך גורל זאָל
צעטיילט ווערן דאָס לאַנד; לויט די נעמען פֿון זייערע
פֿאָטערשטאַמען זאָלן זיי אַרבן. 56 לויטן גורל זאָל זייער נחלה
אויסגעטיילט ווערן, סײַ דעם מערערן סײַ דעם ווינציקערן.

57 און דאָס זײַנען די געציילטע פֿון די לוִיִים לויט זייערע משפּחות:
פֿון גֵרשונען די משפּחה פֿון די גֵרשונים; פֿון קהָתן די משפּחה פֿון די
קהָתים; פֿון מרָרין די משפּחה פֿון די מרָרים. 58 דאָס זײַנען די
משפּחות פֿון לֵוִי: די משפּחה פֿון די לִבנים, די משפּחה פֿון די
חֶבֿרונים, די משפּחה פֿון די מַחלים, די משפּחה פֿון די מושים, די
משפּחה פֿון די קָרחים. און קהָת האָט געבאָרן עַמרָמען. 59 און דער
נאָמען פֿון עַמרָמס ווײַב איז געווען יוכֶבֿד, לֵוִיס טאָכטער וואָס איז

געבאָרן געוואָרן ביַי לֵוִין אין מִצרַיִם; און זי האָט פֿון עַמרָמען
געבאָרן אַהרֹנען און משהן, און זייער שוועסטער מרים. 60 און ביַי
אַהרֹנען זיַינען געבאָרן געוואָרן נָדָב, און אַבִֿיהוא, אֶלעָזָר, און
איתָמָר. 61 און נָדָבֿ און אַבִֿיהוא זיַינען געשטאָרבן ווען זיי האָבן
געבראַכט פֿרעמד פֿיַיער פֿאַר גאָט.

62 און זייערע געציילטע זיַינען געווען דריַי און צוואַנציק טויזנט,
אַלע מאַנספּאַרשוינען פֿון אַ חודש אַלט און העכער; וואָרום זיי
זיַינען ניט געציילט געוואָרן צווישן די קינדער פֿון ישׂראל, וויַיל זיי
איז ניט געגעבן געוואָרן קיין נחלה צווישן די קינדער פֿון ישׂראל.

63 דאָס זיַינען די וואָס זיַינען געציילט געוואָרן פֿון משהן און אֶלעָזָר
דעם כֹּהן, וואָס האָבן געציילט די קינדער פֿון ישׂראל אין די פּלוינען
פֿון מואָבֿ ביַים יַרדן לעבן יריחו. 64 און צווישן די דאָזיקע איז ניט
געווען קיינער פֿון די וואָס זיַינען געציילט געוואָרן פֿון משהן און
אַהרן דעם כֹּהן, וואָס האָבן געציילט די קינדער פֿון ישׂראל אין מדבר
סיני. 65 וואָרום גאָט האָט וועגן זיי געזאָגט: שטאַרבן אין מדבר
וועלן זיי שטאַרבן; און קיינער פֿון זיי איז ניט געבליבן אַחוץ כָּלֵבֿ
דער זון פֿון יפֿונֶהן, און יהושועַ דער זון פֿון נון.

כז 1 האָבן גענענט די טעכטער פֿון צלָפֿחָד דעם זון פֿון חֵפֿר,
דעם זון פֿון גִלעָד, דעם זון פֿון מָכיר, דעם זון פֿון מנשהן, פֿון
די משפּחות פֿון מנשה, יוספֿס זון – און דאָס זיַינען געווען די נעמען
פֿון זיַינע טעכטער: מַחלָה, נועָה, און חָגלָה, און מִלכָּה, און תִּרצָה –
2 און זיי האָבן זיך געשטעלט פֿאַר משהן און פֿאַר אֶלעָזָר דעם כֹּהן,
און פֿאַר די פֿירשטן און דער גאַנצער עדה, ביַים איַינגאַנג פֿון אוהל-
מועד, אַזוי צו זאָגן: 3 אונדזער פֿאָטער איז געשטאָרבן אין דער
מדבר, און ער איז ניט געווען צווישן דעם געזעמל וואָס האָט זיך
איַינגעזאַמלט אַקעגן גאָט אין קֹרַחס געזעמל, נייַערט אין זיַין
אייגענער זינד איז ער געשטאָרבן; און קיין זין האָט ער ניט געהאַט.
4 פֿאַר וואָס זאָל געמינערט ווערן דער נאָמען פֿון אונדזער פֿאָטער
פֿון צווישן זיַין משפּחה, וויַיל ער האָט ניט קיין זון? גיב אונדז אַן
אייגנטום צווישן די ברידער פֿון אונדזער פֿאָטער.

5 האָט משה געבראַכט זייער משפּט פֿאַר גאָט. 6 און גאָט האָט
געזאָגט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 7 גערעכט טענהן די טעכטער פֿון
צלָפֿחָדן: געבן זאָלסטו זיי געבן אַן אייגנטום פֿון אַ נחלה צווישן די
ברידער פֿון זייער פֿאָטער, און זאָלסט מאַכן איבערגיין די נחלה פֿון
זייער פֿאָטער צו זיי. 8 און צו די קינדער פֿון ישׂראל זאָלסטו רעדן,
אַזוי צו זאָגן: אַז אַ מאַן וועט שטאַרבן, און ער האָט ניט קיין זון,
זאָלט איר מאַכן איבערגיין זײַן נחלה צו זײַן טאָכטער. 9 און אויב ער
האָט ניט קיין טאָכטער, זאָלט איר געבן זײַן נחלה צו זײַנע ברידער.
10 און אויב ער האָט ניט קיין ברידער, זאָלט איר געבן זײַן נחלה צו
די ברידער פֿון זײַן פֿאָטער. 11 און אויב זײַן פֿאָטער האָט ניט קיין
ברידער, זאָלט איר געבן זײַן נחלה צו זײַן נענטסטן קרובֿ פֿון זײַן
משפּחה, און ער זאָל זי ירשען. און דאָס זאָל זײַן די קינדער פֿון
ישׂראל פֿאַר אַ רעכט-געזעץ, אַזוי ווי גאָט האָט באַפֿוילן משהן.

12 און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: גיי אַרויף אויף דעם דאָזיקן
באַרג עֲבָרים, און קוק אָן דאָס לאַנד, וואָס איך האָב געגעבן צו די
קינדער פֿון ישׂראל. 13 און אַז דו וועסט עס האָבן אָנגעקוקט, וועסט
דו אויך אײַנגעזאַמלט ווערן צו דײַן פֿאָלק, אַזוי ווי דײַן ברודער אַהרן
איז אײַנגעזאַמלט געוואָרן. 14 אַזוי ווי איר האָט ווידערשפּעניקט מײַן
באַפֿעל, אין מדבר צִן בײַ דעם קריג פֿון דער עדה, מיך צו הייליקן
בײַם וואַסער פֿאַר זייערע אויגן. דאָס איז דאָס וואַסער פֿון מריבֿת-
קָדֵש אין מדבר צִן.

15 האָט משה גערעדט צו גאָט, אַזוי צו זאָגן: 16 זאָל יהוה דער גאָט
פֿון די גײַסטער פֿון אַלע באַשעפֿענישן אויפֿזעצן אַ מאַן איבער דער
עדה, 17 וואָס זאָל אַרויסגיין זיי פֿאַרויס, און וואָס זאָל אַרײַנקומען
זיי פֿאַרויס, און וואָס זאָל זיי אַרויספֿירן, און וואָס זאָל זיי
אַרײַנברענגען, כּדי די עדה פֿון גאָט זאָל ניט זײַן אַזוי ווי שאָף וואָס
האָבן ניט קיין פּאַסטוך.

18 האָט גאָט געזאָגט צו משהן: נעם דיר יהוֹשועַ דעם זון פֿון נון, אַ
מאַן וואָס אין אים איז דאָ גײַסט, און זאָלסט אָנלענען דײַן האַנט
אויף אים. 19 און זאָלסט אים שטעלן פֿאַר אֶלעָזָר דעם כֹּהן, און
פֿאַר דער גאַנצער עדה, און זאָלסט אים איבערגעבן דײַן צַוָואָה פֿאַר
זייערע אויגן. 20 און זאָלסט אַרויפֿטאָן פֿון דײַן גלאַנץ אויף אים, כּדי
די גאַנצע עדה פֿון די קינדער פֿון ישׂראל זאָלן געהאָרכן. 21 און ער

זאָל שטיין פֿאַר אֶלעָזָר דעם כּהן, און ער וועט פֿרעגן פֿאַר אים דעם
באַשייד פֿון די אורים פֿאַר גאָט. לויט זײַן מויל זאָלן זיי אַרויסגיין,
און לויט זײַן מויל זאָלן זיי אַרײַנקומען, ער און גאַנץ ישׂראל מיט
אים – די גאַנצע עדה.

22 האָט משה געטאָן אַזוי ווי גאָט האָט אים באַפֿוילן, און ער האָט
גענומען יהוֹשוען, און האָט אים געשטעלט פֿאַר אֶלעָזָר דעם כּהן,
און פֿאַר דער גאַנצער עדה. 23 און ער האָט אָנגעלעגט זײַנע הענט
אויף אים, און האָט אים איבערגעגעבן זײַן צַוָאָה, אַזוי ווי גאָט האָט
גערעדט דורך משהן.

כח

1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 באַפֿעל
די קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסט זאָגן צו זיי: מײַן קרבן,
מײַן שפּײַז פֿון מײַנע פֿײַעראָפּפֿער, פֿאַר אַ געשמאַקן ריח צו מיר,
זאָלט איר היטן מקריבֿ צו זײַן צו מיר אין זײַן געשטעלטער צײַט. 3
און זאָלסט זאָגן צו זיי: דאָס איז דאָס פֿײַעראָפּפֿער וואָס איר זאָלט
מקריבֿ זײַן צו גאָט: צוויי שעפּסן יאָריקע, אָן אַ פֿעלער, אַ טאָג, אַ
שטענדיק בראַנדאָפּפֿער. 4 איין שעפּס זאָלסטו מאַכן אין דער פֿרי,
און דעם צווייטן זאָלסטו מאַכן קעגן אָוונט. 5 און אַ צענטל אֵיפֿה
זעמלמעל פֿאַר אַ שפּײַזאָפּפֿער, פֿאַרמישט מיט געשלאָגענעם אייל, אַ
פֿערטל הין. 6 אַ שטענדיק בראַנדאָפּפֿער, אַזוי ווי עס איז געמאַכט
געוואָרן בײַם באַרג סיני, פֿאַר אַ געשמאַקן ריח, אַ פֿײַעראָפּפֿער צו
גאָט. 7 און זײַן גיסאָפּפֿער: אַ פֿערטל הין צו דעם איין שעפּס; אין
הייליקטום זאָלסטו גיסן דאָס גיסאָפּפֿער פֿון שטאַרקן געטראַנק צו
גאָט. 8 און דעם צווייטן שעפּס זאָלסטו מאַכן קעגן אָוונט; אַזוי ווי
דאָס שפּײַזאָפּפֿער פֿון אין דער פֿרי, און אַזוי ווי זײַן גיסאָפּפֿער,
זאָלסטו מאַכן, אַ פֿײַעראָפּפֿער פֿאַר אַ געשמאַקן ריח צו גאָט.

9 און אין טאָג פֿון שבת: צוויי שעפּסן יאָריקע אָן אַ פֿעלער, און צוויי
צענטל זעמלמעל, אַ שפּײַזאָפּפֿער, פֿאַרמישט מיט אייל, מיט זײַן
גיסאָפּפֿער; 10 אַ בראַנדאָפּפֿער פֿון שבת אין שבת, אַחוץ דעם
שטענדיקן בראַנדאָפּפֿער און זײַן גיסאָפּפֿער.

11 און אין אײַערע ראָש־חודשן זאָלט איר מקריבֿ זײַן אַ
בראַנדאָפּפֿער צו גאָט: צוויי יונגע אָקסן, און איין ווידער; זיבן

שעפּסן יאָריקע, אָן אַ פֿעלער. 12 און דרײַ צענטל זעמלמעל, אַ
שפּײַזאָפּפֿער, פֿאַרמישט מיט אייל, צו איטלעכן אָקס, און צוויי
צענטל זעמלמעל, אַ שפּײַזאָפּפֿער, פֿאַרמישט מיט אייל, צו דעם איין
ווידער; 13 און צו צענטל, צו צענטל זעמלמעל, אַ שפּײַזאָפּפֿער,
פֿאַרמישט מיט אייל, צו איטלעכן שעפּס. אַ בראַנדאָפּפֿער פֿאַר אַ
געשמאַקן ריח, אַ פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט. 14 און זייערע גיסאָפּפֿער: אַ
האַלבער הין ווײַן זאָל זײַן צו אַן אָקס, און אַ דריטל הין צו אַ ווידער,
און אַ פֿערטל הין צו אַ שעפּס. דאָס איז דאָס בראַנדאָפּפֿער פֿון
ראָש-חוֹדש אין ראָש-חוֹדש פֿאַר די חדשים פֿון יאָר. 15 און איין
ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער צו גאָט, אַחוץ דעם שטענדיקן
בראַנדאָפּפֿער, זאָל געמאַכט ווערן, מיט זײַן גיסאָפּפֿער.

16 און אין ערשטן חוֹדש, אין פֿערצנטן טאָג פֿון חוֹדש, זאָל זײַן אַ
קָרבן-פּסח צו גאָט. 17 און אין פֿופֿצנטן טאָג פֿון דעם דאָזיקן חוֹדש,
זאָל זײַן אַ יָום-טובֿ. זיבן טעג זאָל געגעסן ווערן מצות. 18 אין
ערשטן טאָג זאָל זײַן אַ הייליקע צונויפֿרופֿונג; קיין דינסטאַרבעט
זאָלט איר ניט טאָן. 19 און איר זאָלט מקריבֿ זײַן אַ פֿײַעראָפּפֿער, אַ
בראַנדאָפּפֿער צו גאָט: צוויי יונגע אָקסן, און איין ווידער, און זיבן
שעפּסן יאָריקע; אָן אַ פֿעלער זאָלן זיי בײַ אײַך זײַן. 20 און זייער
שפּײַזאָפּפֿער: זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל; דרײַ צענטל צו אַן
אָקס, און צוויי צענטל צו אַ ווידער, זאָלט איר מאַכן. 21 צו צענטל,
צו צענטל זאָלסטו מאַכן פֿאַר איטלעכן שעפּס פֿון די זיבן שעפּסן. 22
און איין באָק אַ זינדאָפּפֿער, מכפּר צו זײַן אויף אײַך. 23 אַחוץ דעם
בראַנדאָפּפֿער פֿון אין דער פֿרי, וואָס פֿאַרן שטענדיקן בראַנדאָפּפֿער,
זאָלט איר מאַכן די דאָזיקע. 24 אַזוי ווי די דאָזיקע זאָלט איר מאַכן
טעגלעך זיבן טעג, אַ שפּײַז פֿון פֿײַעראָפּפֿער פֿאַר אַ געשמאַקן ריח
צו גאָט. אַחוץ דעם שטענדיקן בראַנדאָפּפֿער זאָל עס געמאַכט ווערן,
מיט זײַן גיסאָפּפֿער. 25 און אויפֿן זיבעטן טאָג זאָל זײַן אַ הייליקע
צונויפֿרופֿונג בײַ אײַך; קיין דינסטאַרבעט זאָלט איר ניט טאָן.

26 און אין טאָג פֿון די ערשטצײַטיקע, ווען איר ברענגט אַ
שפּײַזאָפּפֿער פֿון נײַער תּבֿואה צו גאָט, אין אײַער שבֿועות, זאָל זײַן
אַ הייליקע צונויפֿרופֿונג בײַ אײַך; קיין דינסטאַרבעט זאָלט איר ניט
טאָן. 27 און איר זאָלט מקריבֿ זײַן אַ בראַנדאָפּפֿער פֿאַר אַ געשמאַקן
ריח צו גאָט: צוויי יונגע אָקסן, איין ווידער, זיבן שעפּסן יאָריקע. 28
און זייער שפּײַזאָפּפֿער: זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, דרײַ צענטל

צו איטלעכן אָקס, צוויי צענטל צו דעם איין ווידער; 29 צו צענטל,
צו צענטל פֿאַר איטלעכן שעפּס פֿון די זיבן שעפּסן. 30 איין ציגנבאָק,
מכפּר צו זײַן אויף אײַך. 31 אַחוץ דעם שטענדיקן בראַנדאָפּפֿער און
זײַן שפּײַזאָפּפֿער זאָלט איר זיי מאַכן – אָן אַ פֿעלער זאָלן זיי בײַ אײַך
זײַן – מיט זייערע גיסאָפּפֿער.

כט

1 און אין זיבעטן חוֹדש, אין ערשטן טאָג פֿון חוֹדש, זאָל זײַן
אַ הייליקע צונויפֿרופֿונג בײַ אײַך, קיין דינסטאַרבעט זאָלט
איר ניט טאָן; אַ טאָג פֿון שאַלונג זאָל עס אײַך זײַן. 2 און איר זאָלט
מאַכן אַ בראַנדאָפּפֿער פֿאַר אַ געשמאַקן ריח צו גאָט: איין יונגן
אָקס, איין ווידער, זיבן שעפּסן יאָריקע, אָן אַ פֿעלער. 3 און זייער
שפּײַזאָפּפֿער: זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, דרײַ צענטל צו דעם
אָקס, צוויי צענטל צו דעם ווידער, 4 און איין צענטל צו איטלעכן
שעפּס פֿון די זיבן שעפּסן. 5 און איין ציגנבאָק אַ זינדאָפּפֿער, מכפּר
צו זײַן אויף אײַך.6 אַחוץ דעם בראַנדאָפּפֿער פֿון רֹאש-חוֹדש און זײַן
שפּײַזאָפּפֿער, און דעם שטענדיקן בראַנדאָפּפֿער און זײַן
שפּײַזאָפּפֿער, און זייערע גיסאָפּפֿער, לויט זייער דין, פֿאַר אַ
געשמאַקן ריח, אַ פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט.

7 און אין צענטן טאָג פֿון דעם דאָזיקן זיבעטן חוֹדש זאָל זײַן אַ
הייליקע צונויפֿרופֿונג בײַ אײַך; און איר זאָלט פּײַניקן אײַער זעל;
קיין אַרבעט זאָלט איר ניט טאָן. 8 און איר זאָלט מקריבֿ זײַן אַ
בראַנדאָפּפֿער צו גאָט פֿאַר אַ געשמאַקן ריח: איין יונגן אָקס, איין
ווידער, זיבן שעפּסן יאָריקע; אָן אַ פֿעלער זאָלן זיי בײַ אײַך זײַן. 9
און זייער שפּײַזאָפּפֿער: זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, דרײַ צענטל
צו דעם אָקס, צוויי צענטל צו דעם איין ווידער; 10 צו צענטל, צו
צענטל פֿאַר איטלעכן שעפּס פֿון די זיבן שעפּסן. 11 איין ציגנבאָק אַ
זינדאָפּפֿער. אַחוץ דעם זינדאָפּפֿער פֿון פֿאַרגעבונג, און דעם
שטענדיקן בראַנדאָפּפֿער און זײַן שפּײַזאָפּפֿער, און זייערע
גיסאָפּפֿער.

12 און אין פֿופֿצנטן טאָג פֿון זיבעטן חוֹדש זאָל זײַן אַ הייליקע
צונויפֿרופֿונג בײַ אײַך; קיין דינסטאַרבעט זאָלט איר ניט טאָן. און
איר זאָלט פֿײַערן אַ פֿײַערטאָג צו גאָט זיבן טעג. 13 און איר זאָלט

מקריבֿ זײַן אַ בראַנדאָפּפֿער פֿאַר אַ געשמאַקן ריח צו גאָט: דרײַצן
יונגע אָקסן, צוויי ווידערס, פֿערצן שעפּסן יאָריקע; אָן אַ פֿעלער זאָלן
זיי זײַן. 14 און זייער שפּײַזאָפּפֿער: זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל,
דרײַ צענטל צו איטלעכן אָקס פֿון די דרײַצן אָקסן, צוויי צענטל צו
איטלעכן ווידער פֿון די צוויי ווידערס, 15 און צו צענטל, צו צענטל
פֿאַר איטלעכן שעפּס פֿון די פֿערצן שעפּסן. 16 און איין ציגנבאָק אַ
זינדאָפּפֿער. אַחוץ דעם שטענדיקן בראַנדאָפּפֿער. זײַן שפּײַזאָפּפֿער
און זײַן גיסאָפּפֿער.

17 און אויפֿן צווייטן טאָג: צוועלף יונגע אָקסן, צוויי ווידערס, פֿערצן
שעפּסן יאָריקע, אָן אַ פֿעלער. 18 און זייער שפּײַזאָפּפֿער און זייערע
גיסאָפּפֿער, צו די אָקסן, צו די ווידערס, און צו די שעפּסן, לויט זייער
צאָל, אַזוי ווי דער דין. 19 און איין ציגנבאָק אַ זינדאָפּפֿער. אַחוץ
דעם שטענדיקן בראַנדאָפּפֿער און זײַן שפּײַזאָפּפֿער, און זייערע
גיסאָפּפֿער.

20 און אויפֿן דריטן טאָג: עלף יונגע אָקסן, צוויי ווידערס, פֿערצן
שעפּסן יאָריקע, אָן אַ פֿעלער. 21 און זייער שפּײַזאָפּפֿער און זייערע
גיסאָפּפֿער, צו די אָקסן, צו די ווידערס, און צו די שעפּסן, לויט זייער
צאָל אַזוי ווי דער דין. 22 און איין באָק אַ זינדאָפּפֿער. אַחוץ דעם
שטענדיקן בראַנדאָפּפֿער און זײַן שפּײַזאָפּפֿער און זײַן גיסאָפּפֿער.

23 און אויפֿן פֿירטן טאָג: צען אָקסן, צוויי ווידערס, פֿערצן שעפּסן
יאָריקע, אָן אַ פֿעלער. 24 און זייער שפּײַזאָפּפֿער און זייערע
גיסאָפּפֿער, צו די אָקסן, צו די ווידערס, און צו די שעפּסן, לויט זייער
צאָל אַזוי ווי דער דין. 25 און איין ציגנבאָק אַ זינדאָפּפֿער. אַחוץ דעם
שטענדיקן בראַנדאָפּפֿער, זײַן שפּײַזאָפּפֿער, און זײַן גיסאָפּפֿער.

26 און אויפֿן פֿינפֿטן טאָג: נײַן אָקסן, צוויי ווידערס, פֿערצן שעפּסן
יאָריקע, אָן אַ פֿעלער. 27 און זייער שפּײַזאָפּפֿער און זייערע
גיסאָפּפֿער, צו די אָקסן, צו די ווידערס, און צו די שעפּסן, לויט זייער
צאָל אַזוי ווי דער דין. 28 און איין באָק אַ זינדאָפּפֿער. אַחוץ דעם
שטענדיקן בראַנדאָפּפֿער און זײַן שפּײַזאָפּפֿער, און זײַן גיסאָפּפֿער.

29 און אויפֿן זעקסטן טאָג: אַכט אָקסן, צוויי ווידערס, פֿערצן שעפּסן
יאָריקע, אָן אַ פֿעלער. 30 און זייער שפּייַזאָפּפֿער און זייערע
גיסאָפּפֿער, צו די אָקסן, צו די ווידערס, און צו די שעפּסן, לויט זייער
צאָל אַזוי ווי דער דין. 31 און איין באָק אַ זינדאָפּפֿער. אַחוץ דעם
שטענדיקן בראַנדאָפּפֿער, זייַן שפּייַזאָפּפֿער, און זייַנע גיסאָפּפֿער.

32 און אויפֿן זיבעטן טאָג: זיבן אָקסן, צוויי ווידערס, פֿערצן שעפּסן
יאָריקע, אָן אַ פֿעלער. 33 און זייער שפּייַזאָפּפֿער און זייערע
גיסאָפּפֿער, צו די אָקסן, צו די ווידערס, און צו די שעפּסן, לויט זייער
צאָל אַזוי ווי זייער דין. 34 און איין באָק אַ זינדאָפּפֿער. אַחוץ דעם
שטענדיקן בראַנדאָפּפֿער, זייַן שפּייַזאָפּפֿער, און זייַן גיסאָפּפֿער.

35 אויפֿן אַכטן טאָג זאָל זייַן אַ הייליקע אייַנזאַמלונג בייַ אייַך; קיין
דינסטאַרבעט זאָלט איר ניט טאָן. 36 און איר זאָלט מקריבֿ זייַן אַ
בראַנדאָפּפֿער, אַ פֿייַעראָפּפֿער פֿאַר אַ געשמאַקן ריח צו גאָט: איין
אָקס, איין ווידער, זיבן שעפּסן יאָריקע, אָן אַ פֿעלער. 37 זייער
שפּייַזאָפּפֿער און זייערע גיסאָפּפֿער, צו דעם אָקס, צו דעם ווידער,
און צו די שעפּסן, לויט זייער צאָל אַזוי ווי דער דין. 38 און איין באָק
אַ זינדאָפּפֿער. אַחוץ דעם שטענדיקן בראַנדאָפּפֿער, און זייַן
שפּייַזאָפּפֿער, און זייַן גיסאָפּפֿער.

39 די דאָזיקע זאָלט איר מאַכן צו גאָט אין אייַערע יָום-טוֹבֿים, אַחוץ
אייַערע נדרים, און אייַערע פֿרייַוויליקע גאָבן, פֿון אייַערע
בראַנדאָפּפֿער, און פֿון אייַערע שפּייַזאָפּפֿער און פֿון אייַערע
גיסאָפּפֿער, און פֿון אייַערע פֿרידאָפּפֿער.

ל 1 און משה האָט אָנגעזאָגט די קינדער פֿון ישׂראל, אַזוי ווי אַלץ
וואָס גאָט האָט משהן באַפֿוילן.

מַטּוֹת

2 און משה האָט גערעדט צו די הויפּטלייַט פֿון די שבֿטים פֿון די
קינדער פֿון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן: דאָס איז די זאַך וואָס גאָט האָט
באַפֿוילן:

3 אַז אַ מאַן וועט טאָן אַ נדר צו גאָט, אָדער שווערן אַ שבֿועה, צו
אַסרן אויף זיך אַן איסור, זאָל ער ניט פֿאַרשוועכן זײַן וואָרט; אַזוי ווי
אַלץ וואָס גייט אַרויס פֿון זײַן מויל, זאָל ער טאָן. 4 און אַז אַ
ווײַבספּאַרשוין וועט טאָן אַ נדר צו גאָט, און וועט אַסרן אויף זיך אַן
איסור, אין איר פֿאָטערס הויז, אין איר יוגנט, 5 און איר פֿאָטער
וועט הערן איר נדר, אָדער איר איסור וואָס זי האָט געאַסרט אויף
זיך, און איר פֿאָטער וועט איר צושווײַגן, זאָלן אַלע אירע נדרים
באַשטיין, און איטלעכער איסור וואָס זי האָט געאַסרט אויף זיך, זאָל
באַשטיין. 6 אויב אָבער איר פֿאָטער האָט איר געוועהרט אין דעם טאָג
וואָס ער האָט געהערט, זאָלן אַלע אירע נדרים, און אירע איסורים
וואָס זי האָט געאַסרט אויף זיך, ניט באַשטיין; און גאָט וועט איר
פֿאַרגעבן, ווײַל איר פֿאָטער האָט איר געוועהרט. 7 און אויב זי וועט
נעמען אַ מאַן, ווען אירע נדרים זײַנען אויף איר, אָדער דער
אַרויסרעד פֿון אירע ליפּן, וואָס זי האָט געאַסרט אויף זיך, 8 און איר
מאַן וועט הערן – אין וואָסער טאָג ער וועט הערן – און ער וועט
איר צושווײַגן, זאָלן באַשטיין אירע נדרים, און אירע איסורים וואָס
זי האָט געאַסרט אויף זיך, זאָלן באַשטיין. 9 אויב אָבער איר מאַן
וועט איר ווערן אין דעם טאָג וואָס ער הערט, זאָל ער פֿאַרשטערן
איר נדר וואָס אויף איר, און דעם אַרויסרעד פֿון אירע ליפּן, וואָס זי
האָט געאַסרט אויף זיך, און גאָט וועט איר פֿאַרגעבן. 10 אָבער דער
נדר פֿון אַן אַלמנה און אַ גרושה, אַלץ וואָס זי האָט געאַסרט אויף
זיך, זאָל באַשטיין פֿאַר איר. 11 און אויב אַ פֿרוי האָט אַ נדר געטאָן
אין הויז פֿון איר מאַן, אָדער זי האָט געאַסרט אויף זיך אַן איסור
דורך אַ שבֿועה, 12 און איר מאַן האָט געהערט, און האָט איר
צוגעשוויגן, און איר ניט געוועהרט, זאָלן אַלע אירע נדרים באַשטיין,
און איטלעכער איסור וואָס זי האָט געאַסרט אויף זיך, זאָל באַשטיין.
13 אויב אָבער פֿאַרשטערן וועט זיי פֿאַרשטערן איר מאַן אין דעם
טאָג וואָס ער הערט, זאָל קיין אַרויסלאָז פֿון אירע ליפּן, פֿון אירע
נדרים, אָדער פֿון אַן איסור אויף זיך, ניט באַשטיין; איר מאַן האָט זיי
פֿאַרשטערט, און גאָט וועט איר פֿאַרגעבן. 14 איטלעכער נדר, און
איטלעכער געשוואָרענער איסור, אויף צו פּײַניקן די זעל, קען איר
מאַן עס לאָזן באַשטיין, און איר מאַן קען עס פֿאַרשטערן. 15 אויב
אָבער צושווײַגן וועט איר צושווײַגן איר מאַן אַ מעת-לעת, האָט ער
געמאַכט באַשטיין אַלע אירע נדרים, אָדער אַלע אירע איסורים וואָס
אויף איר; ער האָט זיי געמאַכט באַשטיין ווײַל ער האָט איר
צוגעשוויגן אין דעם טאָג וואָס ער האָט געהערט. 16 און אויב

פֿאַרשטערן וועט ער זײ פֿאַרשטערן לאַנג נאָך דעם ווי ער האָט
געהערט, וועט ער טראָגן איר זינד.

17 דאָס זײַנען די געזעצן וואָס גאָט האָט באַפֿוילן משהן, צווישן אַ
מאַן און זײַן ווײַב, צווישן אַ פֿאָטער און זײַן טאָכטער, אין איר יוגנט,
אין איר פֿאָטערס הויז.

לא

1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 זײַ זיך
נוֹקם די נקמה פֿון די קינדער פֿון ישׂראל אָן די מִדיָנים;
דערנאָך וועסטו אײַנגעזאַמלט ווערן צו דײַן פֿאָלק.

3 האָט משה גערעדט צום פֿאָלק, אַזוי צו זאָגן: באַוואָפֿנט פֿון אײַך
מענער צום חיל, און זאָלן זײ גײן אויף מִדיָן אויסצופֿירן די נקמה פֿון
גאָט אויף מִדיָן. 4 צו טויזנט פֿון אַ שבֿט, צו טויזנט פֿון אַ שבֿט, פֿון
אַלע שבֿטים פֿון ישׂראל, זאָלט איר שיקן אין חיל.

5 זײַנען צוגעשטעלט געוואָרן פֿון די טויזנטן פֿון ישׂראל צו טויזנט
פֿון אַ שבֿט, צוועלף טויזנט באַוואָפֿנטע חיל. 6 און משה האָט זײ
געשיקט אין חיל צו טויזנט פֿון אַ שבֿט, זײ מיט פּינחס דעם זון פֿון
אֶלעָזָר דעם כּהן, אין חיל, מיט די הייליקע כּלים און די
שאַלטרומייטן אין זײַן האַנט. 7 און זײ האָבן מלחמה געהאַלטן אויף
מִדיָן, אַזוי ווי גאָט האָט באַפֿוילן משהן, און זײ האָבן אויסגעהרגעט
יעטווועדער מאַנספּאַרשוין. 8 אויך די מלכים פֿון מִדיָן האָבן זײ
געהרגעט צווישן זייערע דערשלאָגענע: אֱוִי, און רֶקֶם, און צוּר, און
חוּר, און רֶבַע, די פֿינף מלכים פֿון מִדיָן; אויך בלעָם דעם זון פֿון
בעוֹרן האָבן זײ געהרגעט מיטן שווערד. 9 און די קינדער פֿון ישׂראל
האָבן געפֿאַנגען די ווײַבער פֿון מִדיָן, און זייערע קליינע קינדער; און
אַלע זייערע בהמות, און אַלע זייערע פֿי, און זייער גאַנצן פֿאַרמעג,
האָבן זײ אַוועקגעראַבט. 10 און אַלע זייערע שטעט אין זייערע
וווינערטער, און אַלע זייערע לאַגערדערפֿער, האָבן זײ פֿאַרברענט אין
פֿײַער. 11 און זײ האָבן גענומען דעם גאַנצן זאַקרויב, און דעם גאַנצן
טרײַבערויב, פֿון מענטשן און פֿון בהמות, 12 און האָבן געבראַכט די
געפֿאַנגענע און דעם טרײַבערויב און דעם זאַקרויב צו משהן און צו
אֶלעָזָר דעם כּהן, און צו דער עדה פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, אין
לאַגער, אויף די פּלוינען פֿון מוֹאָבֿ וואָס בײַם יַרדן לעבן יריחו.

13 זייַנען משה, און אֶלעָזָר דער כֹּהן, און אַלע פֿירשטן פֿון דער עדה,
אַרויסגעגאַנגען זיי אַנטקעגן אויסן לאַגער. 14 און משה האָט
געצערנט אויף די אויפֿגעזעצטע איבערן חיל, די עלטסטע פֿון
טויזנט, און די עלטסטע פֿון הונדערט, וואָס זייַנען געקומען פֿון
מלחמה-דינסט. 15 און משה האָט צו זיי געזאָגט: האָט איר געלאָזט
לעבן אַלע ווייַבספּאַרשוינען? 16 דאָס האָבן זיי דאָך, אויף דעם
אָנרעד פֿון בִלעָמען, געבראַכט די קינדער פֿון ישׂראל צו באַגיין אַ
פֿעלשונג אָן גאָט, אין דער מעשׂה פֿון פּעוֹר, און די מגפֿה איז געווען
אויף דער עדה פֿון גאָט. 17 און אַצונד הרגעט יעטווידער
מאַנספּאַרשוין צווישן די קליינע קינדער, און הרגעט יעטווידער
ווייַבספּאַרשוין וואָס ווייס פֿון אַ מאַן דורך ליגן מיט אַ מאַנספּאַרשוין.
18 און אַלע קינדער צווישן די ווייַבספּאַרשוינען וואָס ווייסן ניט פֿון
ליגן מיט אַ מאַנספּאַרשוין, זאָלט איר לאָזן לעבן פֿאַר אייַך. 19 און
איר, לאַגערט אויסן לאַגער זיבן טעג; איטלעכער וואָס האָט
געהרגעט אַ נפֿש, און איטלעכער וואָס האָט זיך אָנגערירט אָן אַ
דערשלאָגענעם, רייניקט אייַך אויפֿן דריטן טאָג און אויפֿן זיבעטן
טאָג, איר און אייַערע געפֿאַנגענע. 20 און יעטווידער בגד, און
יעטווידער זאַך פֿון פֿעל, און אַלץ וואָס איז געמאַכט פֿון ציגנהאָר,
און יעטווידער הילצערנע כּלי, זאָלט איר אייַך רייניקן.

21 און אֶלעָזָר דער כֹּהן האָט געזאָגט צו די חילס-לייַט וואָס זייַנען
געגאַנגען אין מלחמה: דאָס איז דאָס געזעץ פֿון דער תּוֹרה וואָס גאָט
האָט באַפֿוילן משהן: 22 אָבער דאָס גאָלד, און דאָס זילבער, דאָס
קופּער, דאָס אייַזן, דאָס צין, און דאָס בלייַ, 23 אַלץ וואָס קען קומען
אין פֿייַער, זאָלט איר מאַכן דורכגיין דורך פֿייַער, און עס וועט ווערן
ריין; נאָר עס מוז געריייניקט ווערן מיט שפּרענגוואַסער. און אַלץ
וואָס קען ניט קומען אין פֿייַער, זאָלט איר מאַכן דורכגיין דורך
וואַסער. 24 און איר זאָלט וואַשן אייַערע קליידער אויפֿן זיבעטן טאָג,
און איר וועט ווערן ריין, און דערנאָך מעגט איר אַרייַנקומען אין
לאַגער.

25 און גאָט האָט געזאָגט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 26 נעם אויף די
צאָל פֿון דעם געפֿאַנגענעם טרייַברויב, פֿון מענטשן און פֿון בהמות,
דו און אֶלעָזָר דער כֹּהן, און די הויפּטלייַט פֿון די פֿאָטערהייַזער פֿון
דער עדה. 27 און זאָלסט צעטיילן דעם טרייַברויב אין העלפֿט, צווישן
די מלחמה-האַלטערס וואָס זייַנען אַרויסגעגאַנגען אין חיל, און

צווישן דער גאַנצער עדה. 28 און זאָלסט אָפּשיידן אַן אָפּגאָב צו גאָט
פֿון די מלחמה-לײַט וואָס זײַנען אַרויסגעגאַנגען אין חיל; איין שטיק
פֿון פֿינף הונדערט, פֿון די מענטשן, און פֿון די רינדער, און פֿון די
אייזלען, און פֿון די שאָף. 29 פֿון זייער העלפֿט זאָלט איר עס נעמען;
און זאָלסט עס געבן צו אֶלעָזָר דעם כּהן, אַן אָפּשיידונג צו גאָט. 30
און פֿון דער העלפֿט פֿון די קינדער פֿון ישׂראל זאָלסטו נעמען איינס
אַרויסגענומען פֿון פֿופֿציק, פֿון די מענטשן, פֿון די רינדער, פֿון די
אייזלען, און פֿון די שאָף – פֿון אַלע בהמות; און זאָלסט זיי געבן צו
די לוִיִים, וואָס היטן די היטונג פֿון דעם מִשכּן פֿון גאָט.

31 און משה און אֶלעָזָר דער כּהן האָבן געטאָן אַזוי ווי גאָט האָט
באַפֿוילן משהן. 32 און דער טרײַברויב וואָס איז געבליבן נאָך דעם
רויב וואָס דאָס חיל-פֿאָלק האָט גערויבט, איז געווען: שאָף, זעקס
הונדערט טויזנט און זיבעציק טויזנט און פֿינף טויזנט; 33 און
רינדער, צוויי און זיבעציק טויזנט; 34 און אייזלען, איין און זעכציק
טויזנט; 35 און נפֿשות פֿון מענטשן, פֿון ווײַבספּאַרשוינען וואָס האָבן
ניט געוווּסט פֿון ליגן מיט אַ מאַנספּאַרשוין – אַלע נפֿשות, צוויי און
דרײַסיק טויזנט. 36 און אַ העלפֿט, דער חלק פֿון די וואָס זײַנען
אַרויסגעגאַנגען אין חיל – די צאָל פֿון די שאָף, איז געווען דרײַ
הונדערט טויזנט און דרײַסיק טויזנט און זיבן טויזנט און פֿינף
הונדערט. 37 און די אָפּגאָב צו גאָט פֿון די שאָף איז געווען זעקס
הונדערט און פֿינף און זיבעציק. 38 און די רינדער, זעקס און
דרײַסיק טויזנט, און די אָפּגאָב פֿון זיי צו גאָט, צוויי און זיבעציק. 39
און אייזלען, דרײַסיק טויזנט און פֿינף הונדערט; און די אָפּגאָב פֿון
זיי צו גאָט, איין און זעכציק. 40 און נפֿשות פֿון מענטשן, זעכצן
טויזנט; און די אָפּגאָב פֿון זיי צו גאָט, צוויי און דרײַסיק נפֿשות. 41
און משה האָט איבערגעגעבן די אָפּגאָב פֿון גאָטס אָפּשיידונג צו
אֶלעָזָר דעם כּהן, אַזוי ווי גאָט האָט משהן באַפֿוילן. 42 און פֿון דער
העלפֿט פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, וואָס משה האָט אַראָפּגענומען בײַ
די מענער וואָס זײַנען געווען אין חיל – 43 און די העלפֿט פֿון דער
עדה איז געווען: פֿון די שאָף, דרײַ הונדערט טויזנט און דרײַסיק
טויזנט און זיבן טויזנט און פֿינף הונדערט; 44 און רינדער, זעקס און
דרײַסיק טויזנט; 45 און אייזלען, דרײַסיק טויזנט און פֿינף הונדערט;
46 און נפֿשות פֿון מענטשן, זעכצן טויזנט – 47 פֿון דער העלפֿט פֿון
די קינדער פֿון ישׂראל האָט משה גענומען איינס אַרויסגענומען פֿון
פֿופֿציק, פֿון די מענטשן, און פֿון די בהמות, און ער האָט זיי געגעבן

צו די לוִיִים, וואָס היטן די היטונג פֿון דעם מִשכּן פֿון גאָט, אַזוי ווי
גאָט האָט משהן באַפֿוילן.

48 און די אויפֿגעזעצטע וואָס איבער די טויזנטן פֿון חיל, די
עלטסטע פֿון טויזנט, און די עלטסטע פֿון הונדערט, האָבן גענענט צו
משהן; 49 און זיי האָבן געזאָגט צו משהן: דײַנע קנעכט האָבן
אויפֿגענומען די צאָל פֿון די מלחמה-לײַט וואָס אונטער אונדזער
האַנט, און קיינער פֿון אונדז איז ניט געמינערט געוואָרן. 50 האָבן
מיר געבראַכט אַ מתּנה צו גאָט, איטלעכער וואָס ער האָט געפֿונען,
גילדערנע זאַכן, אָרעמבענדער, און האַנטקייטלעך, פֿינגערלעך,
אוירינגען, און האַלדזבענדער, מכפּר צו זײַן אויף אונדזער זעל פֿאַר
גאָט.

51 האָבן משה און אֶלעָזָר דער כֹּהן צוגענומען פֿון זיי דאָס גאָלד,
אַלערליי אויסגעאַרבעטע זאַכן. 52 און דאָס גאַנצע גאָלד פֿון דער
אָפּשיידונג וואָס זיי האָבן אָפּגעשיידט צו גאָט, איז געווען זעכצן
טויזנט זיבן הונדערט און פֿופֿציק שֶקל, פֿון די עלטסטע פֿון טויזנט,
און פֿון די עלטסטע פֿון הונדערט. – 53 די חילס-לײַט האָבן גערויבט
איטלעכער פֿאַר זיך. – 54 און משה און אֶלעָזָר דער כֹּהן האָבן
צוגענומען דאָס גאָלד פֿון די עלטסטע פֿון טויזנט און פֿון הונדערט,
און האָבן עס געבראַכט אין אֹהל-מוֹעד, אַ דערמאָנונג אָן די קינדער
פֿון ישׂראל פֿאַר גאָט.

לב

1 און די קינדער פֿון ראובֵן און די קינדער פֿון גָד האָבן
געהאַט פֿיל פֿי, זייער אַ סך, און זיי האָבן געזען דאָס לאַנד
יַעְזֵר און דאָס לאַנד גִלעָד, ערשט דער אָרט איז אַן אָרט פֿאַר פֿי. 2
זײַנען די קינדער פֿון גָד און די קינדער פֿון ראובֵן געקומען, און זיי
האָבן געזאָגט צו משהן, און צו אֶלעָזָר דעם כֹּהן, און צו די פֿירשטן
פֿון דער עדה, אַזוי צו זאָגן: 3 עֲטָרוֹת, און דיבֹון, און יַעְזֵר, און נִמרָה,
און חֶשבּוֹן, און אֶלעָלֵה, און שׂבָם, און נבֹו, און בעוֹן, 4 דאָס לאַנד
וואָס גאָט האָט געשלאָגן פֿאַר דער עדה פֿון ישׂראל, איז אַ לאַנד פֿאַר
פֿי, און דײַנע קנעכט האָבן פֿי. 5 און זיי האָבן געזאָגט: אויב מיר
האָבן געפֿונען לײַטזעליקייט אין דײַנע אויגן, זאָל דאָס דאָזיקע לאַנד

געגעבן ווערן דײַנע קנעכט צום אײגנטום; זאָלסט אונדז ניט
אַריבערפֿירן דעם יַרדן.

6 האָט משה געזאָגט צו די קינדער פֿון גָד און צו די קינדער פֿון
ראובֿן: אײַערע ברידער זאָלן גײן אין מלחמה, און איר זאָלט זיצן
דאָ? 7 און פֿאַר וואָס זאָלט איר אָפּקערן דאָס האַרץ פֿון די קינדער
פֿון ישׂראל פֿון אַריבערצוגײן אין דעם לאַנד וואָס גאָט האָט זײ
געגעבן? 8 אַזוי האָבן געטאָן אײַערע עלטערן, ווען איך האָב זײ
געשיקט פֿון קָדֵש-בַרנֵעַ אָנצוקוקן דאָס לאַנד. 9 וואָרום זײ זײַנען
אַרויפֿגעגאַנגען ביזן טאָל אֶשכּול, און האָבן אָנגעקוקט דאָס לאַנד,
און זײ האָבן אָפּגעקערט דאָס האַרץ פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, ניט
צו גײן אין דעם לאַנד, וואָס גאָט האָט זײ געגעבן. 10 און דער צאָרן
פֿון גאָט האָט געגרימט אין יענעם טאָג, און ער האָט געשוואָרן, אַזוי
צו זאָגן: 11 אויב די מענטשן וואָס זײַנען אַרויפֿגעגאַנגען פֿון מִצרַיִם,
פֿון צוואַנציק יאָר אַלט און העכער, וועלן אָנזען די ערד, וואָס איך
האָב צוגעשוואָרן צו אַבֿרהמען, צו יצחקן, און צו יעקבֿן! ווײַל זײ
זײַנען ניט געגאַנגען געטרײַ נאָך מיר. 12 אַחוץ כָּלֵב דער זון פֿון
יפֿוּנֶהן, דער קנִזי, און יהוֹשועַ דער זון פֿון נון, ווײַל זײ זײַנען
געגאַנגען געטרײַ נאָך גאָט. 13 און דער צאָרן פֿון גאָט האָט געגרימט
אויף ישׂראל, און ער האָט זײ געמאַכט וואָגלען אין דער מדבר
פֿערציק יאָר, ביז דער גאַנצער דָור וואָס האָט געטאָן דאָס שלעכטס
אין די אויגן פֿון גאָט, איז פֿאַרלענדט געוואָרן. 14 און אָט זײַט איר
אויפֿגעשטאַנען אויף דעם אָרט פֿון אײַערע עלטערן, אַ געזינדל פֿון
זינדיקע מענטשן, נאָך צוצולײגן צו דעם גרימצאָרן פֿון גאָט אויף
ישׂראל. 15 וואָרום אַז איר קערט זיך אָפּ פֿון הינטער אים, וועט ער
זײ ווידער לאָזן אין דער מדבר, און איר וועט אומברענגען דאָס
דאָזיקע גאַנצע פֿאָלק.

16 האָבן זײ גענענט צו אים, און האָבן געזאָגט: שאָפֿגעהעפֿטן פֿאַר
אונדזער פֿי וועלן מיר דאָ בויען, און שטעט פֿאַר אונדזערע קלײנע
קינדער. 17 אָבער מיר אַלײן וועלן זײַן גרײט באַוואָפֿנט פֿאַרויס פֿאַר
די קינדער פֿון ישׂראל, ביז וואַנען מיר האָבן זײ געבראַכט אויף זײער
אָרט; און אונדזערע קלײנע קינדער וועלן זיצן אין די באַפֿעסטיקטע
שטעט פֿון וועגן די באַוווינער פֿון לאַנד. 18 מיר וועלן זיך ניט
אומקערן אין אונדזערע הײַזער, ביז די קינדער פֿון ישׂראל אַרבן
איטלעכער זײַן אַרבונג. 19 וואָרום מיר וועלן ניט אַרבן מיט זײ אויף

יענער זײַט יַרדן און ווײַטער, ווײַל אונדז איז אָנגעקומען אונדזער
אַרבונג אויף דער זײַט יַרדן, צו מזרח.

20 האָט משה צו זיי געזאָגט: אויב איר וועט טאָן די דאָזיקע זאַך,
אויב איר וועט אײַך באַוואָפֿענען פֿאַר גאָטס אָנגעזיכט אויף
מלחמה,21 און אַלע באַוואָפֿנטע פֿון אײַך וועלן אַריבערגיין דעם יַרדן
פֿאַר גאָטס אָנגעזיכט, ביז ער פֿאַרטרײַבט זײַנע פֿײַנט פֿון פֿאַר אים,
22 און דאָס לאַנד וועט באַצוווּנגען ווערן פֿאַר גאָטס אָנגעזיכט, און
איר וועט זיך דערנאָך אומקערן, וועט איר זײַן ריין פֿאַר גאָט און פֿאַר
ישׂראל, און דאָס דאָזיקע לאַנד וועט אײַך זײַן צום אייגנטום פֿאַר
גאָט. 23 אויב אָבער איר וועט אַזוי ניט טאָן, אַזוי האָט איר
געזינדיקט פֿאַר גאָט, און זײַט וויסן אײַערע שטראָף וואָס וועט אײַך
טרעפֿן. 24 בויט אײַך שטעט פֿאַר אײַערע קליינע קינדער, און
געהעפֿטן פֿאַר אײַערע שאָף, אָבער וואָס איז אַרויס פֿון אײַער מויל
זאָלט איר טאָן.

25 האָבן די קינדער פֿון גָד און די קינדער פֿון ראובֵן געזאָגט צו
משהן, אַזוי צו זאָגן: דײַנע קנעכט וועלן טאָן אַזוי ווי מײַן האַר
באַפֿעלט. 26 אונדזערע קליינע קינדער, אונדזערע ווײַבער, אונדזער
פֿי, און אַלע אונדזערע בהמות, וועלן זײַן דאָרטן אין די שטעט פֿון
גִלעָד; 27 אָבער דײַנע קנעכט, איטלעכער באַוואָפֿנטער צום חיל,
וועלן אַריבערגיין פֿאַר גאָטס אָנגעזיכט אויף מלחמה, אַזוי ווי מײַן
האַר רעדט.

28 און משה האָט באַפֿוילן וועגן זיי אֶלעָזָר דעם כֹּהן, און יהוֹשועַ
דעם זון פֿון נון, און די הויפּטלײַט פֿון די פֿאָטערהײַזער פֿון די
שבָטים פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, 29 און משה האָט צו זיי געזאָגט:
אויב די קינדער פֿון גָד און די קינדער פֿון ראובֵן, איטלעכער
באַוואָפֿנטער אויף מלחמה, וועלן אַריבערגיין מיט אײַך דעם יַרדן
פֿאַר גאָטס אָנגעזיכט, און דאָס לאַנד וועט באַצוווּנגען ווערן פֿאַר
אײַער אָנגעזיכט, זאָלט איר זיי געבן דאָס לאַנד גִלעָד צום אייגנטום.
30 אויב אָבער זיי וועלן ניט אַריבערגיין באַוואָפֿנט מיט אײַך, זאָלן זיי
קריגן אייגנטום צווישן אײַך אין לאַנד כּנַעַן.

31 האָבן זיך אָפּגערופֿן די קינדער פֿון גָד און די קינדער פֿון ראובֿן,
אַזוי צו זאָגן: וואָס גאָט האָט גערעדט צו דײַנע קנעכט, אַזוי װעלן
מיר טאָן. 32 מיר װעלן אַריבערגיין באַוואָפֿנטע פֿאַר גאָטס געזיכט,
אין לאַנד כּנַעַן, און דאָס אײגנטום פֿון אונדזער נחלה פֿון דער זײַט
יַרדן זאָל בלײַבן בײַ אונדז.

33 און משה האָט זײ, די קינדער פֿון גָד און די קינדער פֿון ראובֿן און
דעם האַלבן שבֿט פֿון מנשה דעם זון פֿון יוספֿן, געגעבן דאָס
קיניגרײַך פֿון סיחון דעם מלך פֿון אֶמוֹרי, און דאָס קיניגרײַך פֿון עוֹג
דעם מלך פֿון בשָן, דאָס לאַנד לויט אירע שטעט מיט די געמאַרקן, די
שטעט פֿון דעם לאַנד רונד אַרום. 34 און די קינדער פֿון גָד האָבן
אָפּגעבויט דיבֿוֹן, און עֲטָרוֹת, און עֲרוֹעֵר,35 און עַטרוֹת-שוֹפֿן, און
יַעְזֵר, און יָגבהָה, 36 און בית-נִמרָה, און בית-הָרָן; באַפֿעסטיקטע
שטעט מיט געהעפֿטן פֿאַר שאָף.

37 און די קינדער פֿון ראובֿן האָבן אָפּגעבויט חֶשבוֹן, און אֶלעָלֵא,
און קִריָתַיִם, 38 און נבֿוֹ, און בעַל-מְעוֹן – מיט אומגעביטענע נעמען
– און שִׂבֿמָה; און זײ האָבן אָנגערופֿן מיט נעמען די שטעט וואָס זײ
האָבן אָפּגעבויט. 39 און די קינדער פֿון מָכיר דעם זון פֿון מנשהן
זײַנען געגאַנגען קײן גִלעָד, און זײ האָבן עס באַצוווּנגען, און האָבן
פֿאַרטריבן דעם אֶמוֹרי וואָס דרינען. 40 און משה האָט געגעבן גִלעָד
צו מָכיר דעם זון פֿון מנשהן, און ער האָט זיך באַזעצט דרינען. 41
און יָאיר דער זון פֿון מנשהן איז געגאַנגען און האָט באַצוווּנגען
זײערע דערפֿער, און ער האָט זײ גערופֿן חוות-יָאיר. 42 און נוֹבֿח איז
געגאַנגען און האָט באַצוווּנגען קנָת מיט אירע טעכטערשטעט; און
ער האָט זי גערופֿן נוֹבֿח אויף זײַן נאָמען.

מַסְעֵי

לג 1 דאָס זײַנען די ציִונגען פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, וואָס
זײַנען אַרויסגעגאַנגען פֿון לאַנד מִצרַיִם לויט זײערע מחנות
אונטער דער האַנט פֿון משהן און אַהרֹנען. 2 און משה האָט
פֿאַרשריבן זײערע אַרויסגאַנגען אויף זײערע ציִונגען לויט דעם מויל
פֿון גאָט; און דאָס זײַנען זײערע ציִונגען אין זײערע אַרויסגאַנגען:

3 זיי האָבן געצויגן פֿון רַעְמסֵס אין ערשטן חודש, אין פֿופֿצנטן טאָג
פֿון ערשטן חודש; אויף מאָרגן נאָכן קָרבן-פּסח זײַנען די קינדער פֿון
ישׂראל אַרויסגעגאַנגען מיט אַ הויכער האַנט פֿאַר די אויגן פֿון גאַנץ
מִצרַיִם, 4 בעת די מִצרים האָבן געהאַלטן אין באַגראָבן די וואָס גאָט
האָט דערשלאָגן צווישן זיי – איטלעכן בכָור; און אויך אויף זייערע
געטער האָט גאָט געטאָן אַ משפּט. 5 און די קינדער פֿון ישׂראל האָבן
געצויגן פֿון רַעְמסֵס, און גערוט אין סוכּות. 6 און זיי האָבן געצויגן
פֿון סוכּות, און גערוט אין אֵתָם וואָס בײַם עק מדבר. 7 און זיי האָבן
געצויגן פֿון אֵתָם, און זיך אומגעקערט צו פּי-הַחירות וואָס פֿאַר בעַל-
צפֿון, און גערוט פֿאַר מִגדול. 8 און זיי האָבן געצויגן פֿון פּנֵי-הַחירות,
און זײַנען אַריבערגעגאַנגען דורכן ים צום מדבר; און זיי זײַנען
געגאַנגען דרײַ טעג וועגס אין מדבר אֵתָם, און האָבן גערוט אין מָרָה.
9 און זיי האָבן געצויגן פֿון מָרָה, און זײַנען געקומען קיין אֵילִם; און
אין אֵילִם זײַנען געווען צוועלף קוואַלן וואַסער און זיבעציק
טייטלביימער; און זיי האָבן דאָרטן גערוט. 10 און זיי האָבן געצויגן
פֿון אֵילִם, און גערוט בײַם ים-סוף. 11 און זיי האָבן געצויגן פֿון ים-
סוף, און גערוט אין מדבר סין. 12 און זיי האָבן געצויגן פֿון מדבר סין
און גערוט אין דָפֿקָה. 13 און זיי האָבן געצויגן פֿון דָפֿקָה, און גערוט
אין אָלוש. 14 און זיי האָבן געצויגן פֿון אָלוש, און גערוט אין
רפֿידים; און דאָרטן איז ניט געווען קיין וואַסער פֿאַרן פֿאָלק צום
טרינקען. 15 און זיי האָבן געצויגן פֿון רפֿידים, און גערוט אין מדבר
סינַי. 16 און זיי האָבן געצויגן פֿון מדבר סינַי, און גערוט אין קִבֿרות-
הַתַּאֲוָה. 17 און זיי האָבן געצויגן פֿון קִבֿרות-הַתַּאֲוָה, און גערוט אין
חַצֵרות. 18 און זיי האָבן געצויגן פֿון חַצֵרות, און גערוט אין רִתמָה.
19 און זיי האָבן געצויגן פֿון רִתמָה, און גערוט אין רִמון-פּרֶץ. 20 און
זיי האָבן געצויגן פֿון רִמון-פּרֶץ, און גערוט אין לִבֿנָה. 21 און זיי האָבן
געצויגן פֿון לִבֿנָה, און גערוט אין רִסָה. 22 און זיי האָבן געצויגן פֿון
רִסָה, און גערוט אין קהֵלָה. 23 און זיי האָבן געצויגן פֿון קהֵלָה, און
גערוט בײַם באַרג שֶפֿר. 24 און זיי האָבן געצויגן פֿון באַרג שֶפֿר, און
גערוט אין חַרָדָה. 25 און זיי האָבן געצויפֿן פֿון חַרָדָה, און גערוט אין
מַקהֵלות. 26 און זיי האָבן געצויגן פֿון מַקהֵלות, און גערוט אין תַּחַת.
27 און זיי האָבן געצויגן פֿון תַּחַת, און גערוט אין תֶּרַח. 28 און זיי
האָבן געצויגן פֿון תֶּרַח, און גערוט אין מִתקָה. 29 און זיי האָבן
געצויגן פֿון מִתקָה, און גערוט אין חַשמונָה. 30 און זיי האָבן געצויגן
פֿון חַשמונָה, און גערוט אין מוסֵרות. 31 און זיי האָבן געצויגן פֿון
מוסֵרות, און גערוט אין בנֵי-יַעֲקָן. 32 און זיי האָבן געצויגן פֿון בנֵי-

יַעֲקָן, און געׄרוט אין חוֹר-הַגִדגָד. 33 און זיי האָבן געצויגן פֿון חוֹר-
הַגִדגָד, און געׄרוט אין יָטבָה. 34 און זיי האָבן געצויגן פֿון יָטבָה, און
געׄרוט אין עַבֿרוֹנָה. 35 און זיי האָבן געצויגן פֿון עַבֿרוֹנָה, און געׄרוט
אין עֶציוֹן-גֶבֿר. 36 און זיי האָבן געצויגן פֿון עֶציוֹן-גֶבֿר, און געׄרוט אין
מדבר צִן, דאָס איז קָדֵש. 37 און זיי האָבן געצויגן פֿון קָדֵש, און
געׄרוט בײַם באַרג הוֹר, אין עק פֿון לאַנד אֶדום.

38 און אַהרן דער כֹּהן איז אַרויפֿגעגאַנגען אויפֿן באַרג הוֹר, לויט
דעם מויל פֿון גאָט, און ער איז דאָרטן געשטאָרבן, אין דעם
פֿערציקסטן יאָר נאָך דעם ווי די קינדער פֿון ישׂראל זײַנען
אַרויסגעגאַנגען פֿון לאַנד מִצרַיִם, אין פֿינפֿטן חודש, אין ערשטן טאָג
פֿון חודש. 39 און אַהרן איז געווען הונדערט און דרײַ און צוואַנציק
יאָר אַלט, ווען ער איז געשטאָרבן אויפֿן באַרג הוֹר. 40 און דער
כּנַעֲני, דער מלך פֿון עַרָד, וואָס איז געזעסן אין דָרום, אין לאַנד כּנַעַן,
האָט געהערט וועגן דעם קומען פֿון די קינדער פֿון ישׂראל.

41 און זיי האָבן געצויגן פֿון באַרג הוֹר, און געׄרוט אין צַלמוֹנָה. 42
און זיי האָבן געצויגן פֿון צַלמוֹנָה, און געׄרוט אין פּוּנוֹן. 43 און זיי
האָבן געצויגן פֿון פּוּנוֹן, און געׄרוט אין אוֹבֿוֹת. 44 און זיי האָבן
געצויגן פֿון אוֹבֿוֹת, און געׄרוט אין עִיֵי-עַבֿרים, בײַם געמאַרק פֿון
מוֹאָבֿ. 45 און זיי האָבן געצויגן פֿון עִיִים, און געׄרוט אין דיבֿוֹן-גָד. 46
און זיי האָבן געצויגן פֿון דיבֿוֹן-גָד, און געׄרוט אין עַלמוֹן-דִבֿלָתַיִם. 47
און זיי האָבן געצויגן פֿון עַלמוֹן-דִבֿלָתַיִם, און געׄרוט אין די בערג פֿון
עַבֿרים, פֿאַר נבֿוֹ. 48 און זיי האָבן געצויגן פֿון די בערג פֿון עַבֿרים,
און געׄרוט אין די פּלוינען פֿון מוֹאָבֿ בײַם יַרדן לעבן יריחו. 49 און זיי
האָבן געׄרוט בײַם יַרדן, פֿון בית-ישימות ביז אָבֿל-שִטים אין די
פּלוינען פֿון מוֹאָבֿ.

50 און גאָט האָט גערעדט צו משהן אין די פּלוינען פֿון מוֹאָבֿ בײַם
יַרדן לעבן יריחו, אַזוי צו זאָגן: 51 רעד צו די קינדער פֿון ישׂראל, און
זאָלסט זאָגן צו זיי:

אַז איר גייט אַריבער דעם יַרדן קיין לאַנד כּנַעַן, 52 זאָלט איר
פֿאַרטרײַבן אַלע באַוווינער פֿון לאַנד פֿון פֿאַר אײַך, און איר זאָלט
אונטערברעכן אַלע זייערע בילדער, און אַלע זייערע געגאָסענע
געצן זאָלט איר אונטערברעכן, און אַלע זייערע במות זאָלט איר

פֿאַרטיליקן. 53 און איר זאָלט פֿאַרנעמען דאָס לאַנד, און זיך באַזעצן
דרינען, וואָרום אײַך האָב איך געגעבן דאָס לאַנד, עס צו אַרבן. 54
און איר זאָלט אַרבן דאָס לאַנד דורך גורל, לויט אײַערע משפחות;
דעם מערערן זאָלט איר געבן מער נחלה, און דעם ווינציקערן
זאָלסטו געבן ווינציקער נחלה. דאָרטן וווּ זײַן גורל וועט אויספֿאַלן,
זאָל געהערן צו אים; לויט אײַערע פֿאָטערשטאַמען זאָלט איר אײַך
אַרבן.

55 און אויב איר וועט ניט פֿאַרטרײַבן פֿון פֿאַר אײַך די באַוווינער פֿון
לאַנד, וועלן די וואָס איר וועט איבערלאָזן פֿון זיי, זײַן פֿאַר דערנער
אין אײַערע אויגן, און פֿאַר שטעכערס אין אײַערע זײַטן, און זיי וועלן
אײַך דריקן אין דעם לאַנד וואָס איר זיצט דרינען. 56 און עס וועט
זײַן, אַזוי ווי איך האָב געדאַכט צו טאָן צו זיי, וועל איך טאָן צו אײַך.

לד

1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 באַפֿעל
די קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסט זאָגן צו זיי:

אַז איר קומט קיין לאַנד כּנַעַן, זאָל דאָס זײַן דאָס לאַנד וואָס וועט
אײַך פֿאַלן פֿאַר אַ נחלה – דאָס לאַנד כּנַעַן לויט אירע געמאַרקן: 3
די דָרום-זײַט זאָל אײַך זײַן פֿון מדבר צִן לעבן אֱדוֹם, און דער
געמאַרק פֿון דָרום זאָל אײַך זײַן פֿון עק יַם-הַמֶלַח, צו מִזרח. 4 און
דער געמאַרק זאָל זיך אויסדרייען בײַ אײַך צו דָרום פֿון דעם
אויפֿגאַנג פֿון עַקרַבִּים, און אַריבערגיין קיין צִן; און זײַן אויסלאָז זאָל
זײַן אין דָרום פֿון קָדֵש-בַּרנֵעַ; און ער זאָל אַרויסגיין צו חֲצַר-אַדָר, און
אַריבערגיין ביז עַצמוֹן. 5 און דער געמאַרק זאָל זיך אויסדרייען פֿון
עַצמוֹן צום טײַך פֿון מִצרַיִם; און זײַן אויסלאָז זאָל זײַן בײַם ים. 6 און
דער געמאַרק פֿון מערב זאָל אײַך זײַן דער יַם-הַגָדול מיטן ברעג; דאָס
זאָל אײַך זײַן דער געמאַרק פֿון מערבֿ. 7 און דאָס זאָל אײַך זײַן דער
געמאַרק פֿון צפֿון: פֿון יַם-הַגָדול זאָלט איר אײַך צייכענען ביז דעם
באַרג הוֹר. 8 פֿון באַרג הוֹר זאָלט איר צייכענען ביז מע קומט קיין
חֲמָת; און דער אויסלאָז פֿון דעם געמאַרק זאָל זײַן בײַ צְדָד. 9 און
דער געמאַרק זאָל אַרויסגיין בײַ זִפרוֹן, און זײַן אויסלאָז זאָל זײַן
חֲצַר-עֵינָן. דאָס זאָל אײַך זײַן דער געמאַרק פֿון צפֿון. 10 און איר
זאָלט אײַך צייכענען פֿאַרן געמאַרק פֿון מזרח פֿון חֲצַר-עֵינָן ביז שפָם.

11 און דער געמאַרק זאָל אַראָפּנידערן פֿון שפֿם ביז רִבְלָה, אין מזרח
פֿון עַיִן; און דער געמאַרק זאָל אַראָפּנידערן און זיך אָנשטויסן אָן
דעם באַרגרוקן פֿון ים כִּנֶרֶת, צו מזרח. 12 און דער געמאַרק זאָל
אַראָפּנידערן צום יַרדן, און זײַן אויסלאָז זאָל זײַן דער יַם-הַמֶלַח.
דאָס זאָל אײַך זײַן דאָס לאַנד לויט אירע געמאַרקן רונד אַרום.

13 און משה האָט באַפֿוילן די קינדער פֿון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן: דאָס
איז דאָס לאַנד וואָס איר זאָלט עס זיך אַרבן לויט גורל, וואָס גאָט
האָט באַפֿוילן צו געבן צו די נײַן שבֿטים און דעם האַלבן שבֿט. 14
וואָרום דער שבֿט פֿון די קינדער פֿון ראובֿן לויט זייערע
פֿאָטערהײַזער, און דער שבֿט פֿון די קינדער פֿון גָד לויט זייערע
פֿאָטערהײַזער, האָבן געקריגן, און האַלב שבֿט מנשה האָבן געקריגן,
זייער נחלה. 15 די צוויי שבֿטים און דער האַלבער שבֿט האָבן
געקריגן זייער נחלה פֿון דער זײַט יַרדן לעבן יריחו, צו מזרח, צו
זונאויפֿגאַנג.

16 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 17 דאָס זײַנען די
נעמען פֿון די מענער וואָס זאָלן אַרבן פֿאַר אײַך דאָס לאַנד: אֶלעָזָר
דער כֹּהן, און יהוֹשועַ דער זון פֿון נון. 18 און איר זאָלט נעמען צו
איין פֿירשט, צו איין פֿירשט פֿון אַ שבֿט, צו אַרבן דאָס לאַנד. 19 און
דאָס זײַנען די נעמען פֿון די מענער: פֿאַר שבֿט יהודה, כָּלֵבֿ דער זון
פֿון יפֿונֶהן. 20 און פֿאַר דעם שבֿט פֿון די קינדער פֿון שמעון, שמואל
דער זון פֿון עַמיהודן. 21 פֿאַר שבֿט בנימין, אֱלידָד דער זון פֿון
כִּסלוֹנען. 22 און פֿאַר דעם שבֿט פֿון די קינדער פֿון דָן, דער פֿירשט
בוקי דער זון פֿון יָגלין. 23 פֿאַר די קינדער פֿון יוסף: פֿאַר דעם שבֿט
פֿון די קינדער פֿון מנשה, דער פֿירשט חַניאֵל דער זון פֿון אֵפֿוֹדן; 24
און פֿאַר דעם שבֿט פֿון די קינדער פֿון אפֿרים, דער פֿירשט קמואֵל
דער זון פֿון שִׁפֿטָנען. 25 און פֿאַר דעם שבֿט פֿון די קינדער פֿון
זבֿולון, דער פֿירשט אֱליצָפֿן דער זון פֿון פּרנָכן. 26 און פֿאַר דעם
שבֿט פֿון די קינדער פֿון יִשׂשָׂכָר, דער פֿירשט פּלטיאֵל דער זון פֿון
עַזָנען. 27 און פֿאַר דעם שבֿט פֿון די קינדער פֿון אָשר, דער פֿירשט
אַחיהוד דער זון פֿון שלוֹמין, 28 און פֿאַר דעם שבֿט פֿון די קינדער
פֿון נפֿתָּלי, דער פֿירשט פּדָהאֵל דער זון פֿון עַמיהודן. 29 דאָס זײַנען
די וועמען גאָט האָט באַפֿוילן צו מאַכן אַרבן די קינדער פֿון ישׂראל
אין לאַנד כּנַעַן.

לה 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן אין די פּלוינען פֿון מואָבֿ
בײַם יַרדן לעבן יריחו, אַזוי צו זאָגן: 2 באַפֿעל די קינדער פֿון
ישׂראל, זיי זאָלן געבן די לוִיִים פֿון דער נחלה פֿון זייער אייגנטום
שטעט צום װוינען; און אַ פֿרײַען פּלאַץ צו די שטעט רונד אַרום זיי
זאָלט איר געבן די לוִיִים. 3 און די שטעט וועלן זײַן פֿאַר זיי צום
װוינען, און זייערע פֿרײַע פּלעצער וועלן זײַן פֿאַר זייער פֿי, און פֿאַר
זייער פֿאַרמעג, און פֿאַר אַלע זייערע בהמות. 4 און די פֿרײַע פּלעצער
פֿון די שטעט, וואָס איר וועט געבן די לוִיִים דרויסן פֿון דער שטאָט
מויער, זאָלן זײַן טויזנט איילן רונד אַרום. 5 און איר זאָלט אָפּמעסטן
אויסן שטאָט, מזרח-זײַט צוויי טויזנט איילן, און דָרום-זײַט צוויי
טויזנט איילן, און מערבֿ-זײַט צוויי טויזנט איילן, און צפֿון-זײַט צוויי
טויזנט איילן, מיט דער שטאָט אין מיטן. דאָס זאָלן בײַ זיי זײַן די
פֿרײַע פּלעצער פֿון די שטעט. 6 און די שטעט וואָס איר וועט געבן די
לוִיִים, זאָלן זײַן די זעקס שטעט פֿון אַנטרינונג וואָס איר וועט געבן
פֿאַר דעם טויטשלעגער צו אַנטלויפֿן אַהין; און צו זיי זאָלט איר
צוגעבן צוויי און פֿערציק שטעט. אַלע שטעט וואָס איר וועט געבן די
לוִיִים, זאָלן זײַן אַכט און פֿערציק שטעט; 7 זיי מיט זייערע פֿרײַע
פּלעצער. 8 און די שטעט וואָס איר וועט געבן פֿון דעם אייגנטום פֿון
די קינדער פֿון ישׂראל, זאָלט איר פֿון דעם מערערן נעמען מער, און
פֿון דעם ווינציקערן נעמען ווינציקער; איטלעכער לויט זײַן אַרבונג
וואָס ער אַרבט, זאָל געבן פֿון זײַנע שטעט צו די לוִיִים.

9 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 10 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסט זאָגן צו זיי:

אַז איר גייט אַריבער דעם יַרדן קיין לאַנד כּנַעַן, 11 זאָלט איר אײַך
באַשטימען שטעט וואָס זאָלן אײַך זײַן שטעט פֿון אַנטרינונג, און
אַהין זאָל אַנטלויפֿן דער טויטשלעגער וואָס דערשלאָגט אַ נפֿש דורך
אַ פֿאַרזע. 12 און די שטעט זאָלן אײַך זײַן פֿאַר אַנטרינונג פֿון דעם
בלוטמאָנער, און דער טויטשלעגער זאָל ניט שטאַרבן איידער ער
שטעלט זיך פֿאַר דער עדה צום משפּט. 13 און די שטעט וואָס איר
זאָלט געבן: זעקס שטעט פֿון אַנטרינונג זאָלן בײַ אײַך זײַן. 14 דרײַ
שטעט זאָלט איר געבן פֿון דער זײַט יַרדן, און דרײַ שטעט זאָלט איר
געבן אין לאַנד כּנַעַן; שטעט פֿון אַנטרינונג זאָלן זיי זײַן. 15 פֿאַר די
קינדער פֿון ישׂראל, און פֿאַרן פֿרעמדן, און פֿאַרן אײַנגעוואַנדערטן
צווישן זיי, זאָלן זײַן די דאָזיקע זעקס שטעט פֿון אַנטרינונג, אויף צו

אַנטלויפֿן אַהין פֿאַר איטלעכן וואָס דערשלאָגט אַ נפֿש דורך אַ
פֿאַרזע. 16 אויב אָבער ער האָט אים דערשלאָגן מיט אַן אײַזערנער
זאַך, און ער איז געשטאָרבן, איז ער אַ מערדער; טייטן זאָל געטייט
ווערן דער מערדער. 17 און אויב ער האָט אים געשלאָגן מיט אַ
שטיין אין האַנט, וואָס מע קען דערפֿון שטאַרבן, און ער איז
געשטאָרבן, איז ער אַ מערדער; טייטן זאָל געטייט ווערן דער
מערדער. 18 אָדער אַז ער האָט אים געשלאָגן מיט אַ הילצערנער זאַך
אין האַנט, וואָס מע קען דערפֿון שטאַרבן, און ער איז געשטאָרבן,
איז ער אַ מערדער; טייטן זאָל געטייט ווערן דער מערדער. 19 דער
בלוטמאָנער, ער זאָל טייטן דעם מערדער; ווען ער טרעפֿט אים, זאָל
ער אים טייטן. 20 און אויב ער האָט אים מיט שׂנאה אַ שטויס
געטאָן, אָדער ער האָט געשלײַדערט אויף אים עפּעס מיט אַ כּיוון,
און ער איז געשטאָרבן, 21 אָדער ער האָט אים מיט פֿײַנטשאַפֿט
געשלאָגן מיט זײַן האַנט, און ער איז געשטאָרבן, זאָל טייטן געטייט
ווערן דער שלעגער; אַ מערדער איז ער; דער בלוטמאָנער זאָל טייטן
דעם מערדער, ווען ער טרעפֿט אים. 22 אויב אָבער ער האָט אים
אומגעריכט, אָן פֿײַנטשאַפֿט, אַ שטויס געטאָן, אָדער ער האָט
געשלײַדערט אויף אים עפּעס אַ זאַך אָן אַ כּיוון, 23 אָדער מיט עפּעס
אַ שטיין וואָס מע קען דערפֿון שטאַרבן, האָט ער געוואָרפֿן אויף אים
אומגעזען, און ער איז געשטאָרבן, און ער איז אים ניט געווען אַ
שׂונא, און ניט אויסן געווען זײַן בייז, 24 זאָל די עדה משפּטן צווישן
דעם שלעגער און צווישן דעם בלוטמאָנער לויט די דאָזיקע געזעצן.
25 און די עדה זאָל מציל זײַן דעם טויטשלעגער פֿון דעם
בלוטמאָנערס האַנט, און די עדה זאָל אים אומקערן צו זײַן שטאָט
פֿון אַנטרינונג, וואָס ער איז אַהין אַנטלאָפֿן, און ער זאָל זיצן אין איר
ביז דעם טויט פֿון כּהן-גָדול וואָס מע האָט אים געזאַלבט מיטן
הייליקן אייל. 26 אויב אָבער אַרויסגיין וועט אַרויסגיין דער
טויטשלעגער פֿון דעם געמאַרק פֿון זײַן שטאָט פֿון אַנטרינונג, וואָס
ער איז אַהין אַנטלאָפֿן, 27 און דער בלוטמאָנער וועט אים געפֿינען
אויסער דעם געמאַרק פֿון זײַן שטאָט פֿון אַנטרינונג, און דער
בלוטמאָנער וועט טייטן דעם טויטשלעגער, האָט ער אויף זיך ניט
קיין בלוט. 28 וואָרום אין זײַן שטאָט פֿון אַנטרינונג מוז ער זיצן ביז
דעם טויט פֿון כּהן-גָדול, און ערשט נאָך דעם טויט פֿון כּהן-גָדול מעג
דער טויטשלעגער זיך אומקערן צו דעם לאַנד פֿון זײַן אייגנטום. 29
דאָס זאָל אײַך זײַן פֿאַר אַ רעכטגעזעץ אויף אײַערע דָור-דורות אין
אַלע אײַערע וווינערטער.

30 ווער נאָר עס דערשלאָגט אַ נפֿש, זאָל מען הרגען דעם מערדער
לויט דעם מויל פֿון עדות; און איין עדות קען ניט זאָגן אויף אַ
מענטשן, ער זאָל שטאַרבן. 31 און איר זאָלט ניט אָננעמען אַן
אויסלייז פֿאַר דעם נפֿש פֿון אַ מערדער וואָס איז פֿאַרשולדיקט צום
טויט; נייַערט טייטן מוז ער געטייט ווערן. 32 און איר זאָלט ניט
אָננעמען אַן אויסלייז פֿון דעם וואָס איז אַנטלאָפֿן אין זייַן שטאָט פֿון
אַנטרינונג, אַז ער זאָל מעגן זיך אומקערן וווינען אין לאַנד פֿאַר דעם
כֹּהנס טויט. 33 און איר זאָלט ניט זינדיק מאַכן דאָס לאַנד וואָס איר
זיצט דרינען, וואָרום בלוט דאָס מאַכט זינדיק דאָס לאַנד, און דעם
לאַנד ווערט ניט פֿאַרגעבן פֿאַר דעם בלוט וואָס איז דרינען פֿאַרגאָסן
געוואָרן, סייַדן מיט דעם בלוט פֿון דעם וואָס האָט עס פֿאַרגאָסן. 34
און זאָלסט ניט פֿאַראומרייניקן דאָס לאַנד וואָס איר זיצט דרינען,
וואָס איך רו אין דעם; וואָרום איך, יהוה, רו צווישן די קינדער פֿון
ישׂראל.

לו

1 און די הויפּטלייַט פֿון די פֿאָטערהייַזער פֿון דער משפּחה פֿון
די קינדער פֿון גִלעָד, דעם זון פֿון מָכיר, דעם זון פֿון מנשהן,
פֿון די משפּחות פֿון די קינדער פֿון יוסף, האָבן גערעדט, און האָבן
גערעדט פֿאַר משהן, און פֿאַר די פֿירשטן, די הויפּטלייַט פֿון די
פֿאָטערהייַזער פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, 2 און זיי האָבן געזאָגט:
גאָט האָט באַפֿוילן מייַן האַר צו געבן דאָס לאַנד אין נחלה לויט גורל
צו די קינדער פֿון ישׂראל, און מייַן האַר איז באַפֿוילן געוואָרן פֿון
גאָט צו געבן די נחלה פֿון אונדזער ברודער צלָפֿחָדן צו זייַנע
טעכטער. 3 און אַז זיי װעלן ווערן פֿאַר ווייַבער צו איינעם פֿון די זין
פֿון די שבֿטים פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, וועט זייער נחלה געמינערט
ווערן פֿון דער נחלה פֿון אונדזערע פֿאָטערס, און וועט צוגעלייגט
ווערן צו דער נחלה פֿון דעם שבֿט וואָס זיי וועלן צו אים געהערן;
אַזוי וועט געמינערט ווערן פֿון דעם גורל פֿון אונדזער נחלה. 4 אַפֿילו
אַז יובֿל וועט זייַן בייַ די קינדער פֿון ישׂראל, וועט זייער נחלה בלייַבן
צוגעלייגט צו דער נחלה פֿון דעם שבֿט וואָס זיי וועלן צו אים
געהערן, און זייער נחלה וועט געמינערט ווערן פֿון דער נחלה פֿון
אונדזערע פֿאָטערס.

5 האָט משה באַפֿוילן די קינדער פֿון ישׂראל לויט דעם מויל פֿון גאָט,
אַזוי צו זאָגן: גערעכט טענהט דער שבֿט פֿון די קינדער פֿון יוֹסף. 6
דאָס איז די זאַך וואָס גאָט האָט באַפֿוילן וועגן די טעכטער פֿון
צלָפֿחָדן, אַזוי צו זאָגן: זיי מעגן ווערן פֿאַר ווײַבער צו דעם וואָס וועט
ווילגעפֿעלן אין זייערע אויגן, אָבער אין דער משפּחה פֿון דעם שבֿט
פֿון זייער פֿאָטער זאָלן זיי ווערן פֿאַר ווײַבער. 7 כּדי אַ נחלה פֿון די
קינדער פֿון ישׂראל זאָל ניט איבערגיין פֿון שבֿט צו שבֿט; נײַערט די
קינדער פֿון ישׂראל זאָלן זײַן באַהעפֿט איטלעכער אָן דער נחלה פֿון
דעם שבֿט פֿון זײַנע פֿאָטערס. 8 און יעטווידער טאָכטער פֿון די
שבֿטים פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, וואָס ירשעט אַ נחלה, מוז ווערן
פֿאַר אַ ווײַב צו איינעם פֿון דער משפּחה פֿון איר פֿאָטערס שבֿט; כּדי
די קינדער פֿון ישׂראל זאָלן ירשען איטלעכער די נחלה פֿון זײַנע
פֿאָטערס. 9 און אַ נחלה זאָל ניט איבערגיין פֿון איין שבֿט צו אַן
אַנדער שבֿט; נײַערט די שבֿטים פֿון די קינדער פֿון ישׂראל זאָלן זײַן
באַהעפֿט איטלעכער אָן זײַן נחלה.

10 אַזוי ווי גאָט האָט באַפֿוילן משהן, אַזוי האָבן די טעכטער פֿון
צלָפֿחָדן געטאָן. 11 און מַחלָה, תִּרצָה, און חָגלָה, און מִלכָּה, און
נוֹעָה, די טעכטער פֿון צלָפֿחָדן, זײַנען געוואָרן פֿאַר ווײַבער צו די זין
פֿון זייערע פֿעטערס. 12 אין די משפּחות פֿון די קינדער פֿון מנשה
דעם זון פֿון יוֹספֿן זײַנען זיי געוואָרן פֿאַר ווײַבער, און זייער נחלה
איז געבליבן אין דעם שבֿט פֿון זייער פֿאָטערס משפּחה.

13 דאָס זײַנען די געבאָט און די געזעצן וואָס גאָט האָט געבאָטן די
קינדער פֿון ישׂראל דורך משהן אין די פּלוינען פֿון מואָבֿ בײַם יַרדן
לעבן יריחו.

© 2004 Dworkins and Leonard Prager. All Rights Reserved.